Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Tubiri de poveste

SERIA „DINASTIA DUCILOR"

Sărutul pătimaș al domnișoarei Olivia Norley, o tânără pasionată mai degrabă de chimie decât de rochii, podoabe și săli de bal, ar fi trebuit să fie doar o simplă amintire pentru ducele de Thornstock – mai ales că în jurul lui roiesc atâtea debutante care vor să cucerească inima și averea unui nobil tânăr și arătos.

Dar el nu a uitat că, din cauza acelui sărut, a fost șantajat și, mai mult, a ajuns să fie văzut ca un libertin cu reputație îndoielnică. Iar când Grey, fratele lui vitreg, vrea să deslușească misterul unei crime din trecut și pentru asta o angajează chiar pe domnișoara Olivia Norley, Thorn jură să-i urmărească fiecare pas și să afle adevăratul motiv pentru care vrea să-i ajute familia.

Pentru Olivia Norley, să demonstreze că tatăl lui Grey a fost otrăvit cu arsenic poate fi cel mai de succes experiment al carierei de chimist la care visează de atâta vreme... dacă prezența constantă a lui Thorn nu i-ar distrage atenția. În plus, lucrurile nu merg așa de ușor cum s-a așteptat, pentru că o persoană misterioasă îi pune piedici și face tot posibilul să distrugă dovezile crimei. Însă cea mai surprinzătoare descoperire va fi alta: că inima își urmează propria cale chiar și în cele mai periculoase împrejurări.

„Combinația perfectă de romantism, mister și suspans îi va face cu siguranță pe cititori să aștepte cu nerăbdare următorul roman al Sabrinei Jeffries."

PUBLISHERS WEEKLY

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7168-4

Alma

SABRINA JEFFRIES

Cine își dorește un duce?

Traducere din limba engleză
Ileana Popa

LITERA
București

Scanned with CamScanner

Tatălui meu, care întotdeauna are un zâmbet larg pentru primul lui născut, o fiică excentrică.

Și mamei mele, care are mare grijă de tatăl meu în perioada aceasta.

Vă mulțumesc amândurora pentru toată dragostea pe care o oferiți.

Prolog

Londra, aprilie 1800

Devenit în sfârșit duce de Thornstock cu puteri depline, Marlowe *Thorn* Drake se sprijinea de un stâlp pentru a observa mai bine mulțimea adunată la balul de la reședința familiei Devonshire. De ce nu se întorsese sora lui geamănă cu el în Anglia când îi ceruse? Dacă Gwyn ar fi fost acolo, s-ar fi distrat pe seama lavalierelor uriașe pe care le purtau unii bărbați la gât și ar fi pus rămășag cu el că știa care avea să fie primul domn care avea să se îmbete și să se facă de râs.

Nu l-ar fi lăsat să se plictisească.

Dumnezeule, ce dor îi era de ea! Până acum nu mai fuseseră niciodată despărțiți și încă îl supăra faptul că îl privise atât de senină când plecase fără ea. Nu se gândise niciodată că avea să se simtă atât de singur în țara în care se născuse. La naiba, doar era englez și teoretic aceea era casa lui! Cum nu se simțise niciodată legat de Berlin, deși acolo își petrecuse cea mai mare parte a vieții, se așteptase ca lucrurile să fie diferite în țara natală.

Însă i se părea că totul mirosea și avea gust ciudat, de la cafeaua slabă pe care i-o aduseseră servitorii de dimineață până la lichidul pe care îl bea în acel moment și care semăna – *foarte* vag – cu vinul fiert pe care obișnuia să-l consume în Prusia, însă nu era nici pe departe la fel de bun ca acela.

– Deci, ce părere ai despre primul tău târg de căsătorii? îl întrebă Grey, fratele său vitreg, care tocmai venise lângă el.

Fletcher *Grey* Pryde, ducele de Greycourt, se întorsese în Anglia când avea 10 ani ca să fie educat pentru viitorul său rol de duce. Acest lucru explica probabil faptul că părea foarte obișnuit cu stilul

Scanned with CamScanner

de viață englezesc. Stătea de 15 ani în Anglia. Thorn, în schimb, era doar de șase luni aici.

Dar asta nu însemna că avea de gând să-și lase fratele mai mare să-i ghicească disconfortul.

– Asta e un târg de căsătorii? pufni Thorn. Îmi imaginam ceva un pic mai... mercantil, cu mame adulmecând mulțimea în căutarea unor domni eligibili pentru fetele lor.

Grey râse.

– Nu ești prea departe de adevăr, cel puțin în ce privește domnișoarele care au de oferit doar frumusețe fizică. Lucrurile se schimbă însă când vine vorba de cele care au și avere. În cazul acestora, tații sunt cei care stau la pândă, încercând să-i descopere pe vânătorii de zestre.

– Atunci cred că ar trebui să mă bucur că Gwyn nu a venit cu mine, spuse Thorn și se îndepărtă de stâlp. Eu și tata am avut destule bătăi de cap încercând să-i ținem departe de ea pe vânătorii de zestre din Berlin.

– Te-aș fi ajutat în privința asta, spuse Grey în timp ce se uita în sus. Lui Gwyn i-ar fi plăcut plafonul. Probabil ar fi încercat să-l schițeze în caietul ei cu minuni arhitecturale. De aceea nu-mi pot da seama de ce a refuzat să se întoarcă împreună cu tine, spuse Grey îndreptându-și privirea spre Thorn. Știi de ce a ales să rămână în Berlin?

– A spus că mama are nevoie de ea, răspunse Thorn.

– Prostii. Mama e capabilă să se descurce singură. În afară de asta, îl are pe Maurice, care e gata oricând să-i facă pe plac. Trebuie să existe alt motiv.

Thorn avea o idee, dar Gwyn nu recunoscuse niciodată, așa că nu avea de gând să speculeze cu Grey.

– Oricum, ce cauți la un asemenea târg de căsătorii?

Grey deveni sumbru.

– Am pierdut un pariu.

– Ah! Și care sunt termenii?

– Trebuie să stau până la miezul nopții sau până când îmi este prezentată Lady Georgiana. Una din astea două.

– Fiica lui Devonshire? Cea care debutează în acest sezon?

– Exact.

– Atunci o să poți pleca destul de repede, spuse Thorn. Ție o să-ți fie prezentată prima dată.

– Și ție. Sau ai uitat deja ce rang ai?

– Nu. Cum aș putea? De fiecare dată când intru într-o încăpere, oamenii încep să facă reverențe și temenele interminabile.

– Să nu pierzi niciodată din vedere cine ești! spuse Grey. Oamenii tind să uite cât de diabolice pot fi mamele aflate în căutarea unui ginere și ce planuri fac ca să-și vadă fetele măritate. Iată cum trebuie să privești situația: femeile astea sunt niște vânători care caută doar să-ți atârne titlul de duce pe peretele lor cu trofee. Așa că fii cu ochii în patru!

– Așa plănuiesc. Imediat după ce-i văd pe cei din familia Devonshire, îmi iau tălpășița.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să spun că trebuie să fii cu ochii pe familia Devonshire! spuse Grey. Ei sunt mai bine văzuți decât noi. Și ar fi nepotrivit din partea ta să o iei la fugă. Nici măcar eu nu sunt atât de nesăbuit. Mai ales că s-ar putea să am nevoie de ei într-o bună zi.

Thorn se gândi că mai degrabă prefera să o ia la fugă și să pară nepoliticos decât să facă vreun pas greșit în conversația cu ei. Deși mai devreme rugase pe cineva să-i arate care erau, Thorn avea să se afle pentru prima dată oficial în fața puternicilor duci de Devonshire, iar diplomația lui era cam șubredă. În Prusia, fusese singurul duce englez din zonă după ce Grey plecase în Anglia.

– În primul rând, spuse Thorn, eu nu am ambiția ta de a stăpâni jumătate din Londra. În al doilea rând, știu cum să scap dintr-o sală de bal fără să fiu observat dacă trebuie.

– Așa îți imaginezi tu. Dar uită-te puțin în jur, frățiorule! Jumătate din domnișoarele de aici sunt cu ochii pe tine.

– Sau pe tine. Când ducele și ducesa o să ți-o prezinte pe fiica lor, toată lumea din încăpere o să fie atât de prinsă de acel moment înălțător, încât nimeni nu o să-și dea seama că am dispărut, rânji Thorn. În plus, la fel ca tine, n-am nevoie să mă însor. Și oricum m-aș mulțumi cu orice fată atât timp cât e inteligentă și amuzantă.

Auzi pe cineva pufnind în spatele lui, dar când se întoarse nu văzu pe nimeni. Probabil își imaginase.

Grey se încruntă.

– Din câte am auzit, Lady Georgiana nu este nici una, nici alta. Se spune că mama ei o eclipsează în toate privințele.

– Ce păcat! Cel puțin pentru tine. Te-ai căsători cu ea pentru conexiunile pe care le are familia ei, în ciuda tuturor acestor lucruri?

– Numai dacă bârfele despre ea sunt mincinoase, iar fata se dovedește a fi inteligentă și amuzantă, cum spui tu. Și drăguță, adăugă el, zâmbindu-i lui Thorn. Vreau totul de la o soție.

Și probabil că urma să obțină asta când avea să se căsătorească. Grey avea acel gen de păr negru și ondulat care arăta întotdeauna de parcă tocmai părăsise patul unei femei, iar ochii lui verzi-albaștri și trăsăturile cizelate erau dovada că se putea întoarce acolo în orice moment. Dar, din păcate pentru doamne, era foarte pretențios.

– Probabil de aceea nu te-ai căsătorit până acum. Ai pretenții mari, spuse Thorn, apoi sorbi din băutura misterioasă pe care o ținea în mână și făcu o grimasă.

– Cum poți să bei așa ceva? se miră Grey.

– Tot încerc să-mi dau seama ce e. Are gust de vin de Porto, dar e mai slab și mult mai dulce. Deși nu m-aș aștepta să se servească vin de Porto la un bal la care își fac debutul atât de multe tinere.

– Și totuși asta e. Ceea ce bei este negus, o băutură inventată de englezi, făcută din vin de Porto subțiat cu multă apă și amestecat cu tot felul de mirodenii. Sau cel puțin așa am presupus în toți acești ani în care m-am chinuit să-l beau fără să mă strâmb.

– E îngrozitor, rosti Thorn.

Se uită prin jur după unul dintre lacheii care adunau paharele. În schimb, îi văzu pe cei din familia Devonshire îndreptându-se spre ei.

– Cred că a venit momentul să mă fac nevăzut. Gazdele noastre se apropie.

Grey încuviință din cap.

– Îi văd. Îl cunosc pe ducele de Devonshire suficient de bine ca să pot discuta cu el, dar nu le-am întâlnit niciodată pe ducesă și pe fiica lor. Se spune că ducesa ar fi o femeie fascinantă. Ești sigur că nu vrei să rămâi?

– Poate altă dată, mormăi Thorn.

La 21 de ani, nu era nici pe departe pregătit pentru căsătorie. Abia reușea să-și croiască drum printre nenumăratele reguli din societatea londoneză și să-și gestioneze proprietățile, darămite să aibă în grijă o femeie! Însă nu era suficient de apropiat de Grey, pe care nu-l mai văzuse de câțiva ani, ca să recunoască așa ceva.

Cei din familia Devonshire se opriseră să discute cu altă cunoștință, așa că Thorn se dădu după un stâlp, în căutarea unui balcon unde să se poată ascunde. Apoi se ciocni de un alt musafir și-și vărsă băutura pe partea din față a vestei.

Privi fix în jos, la petele mari și roșii.

– La naiba! De ce nu te uiți pe unde mergi?

– De ce nu te uiți *tu*? Eu nu făceam decât să stau aici, îmi vedeam de treaba mea.

Thorn își înălță capul, iar ochii lui întâlniră o tânără ai cărei ochi scuipau foc în timp ce-l priveau cu superioritate. Precum cele mai multe dintre domnișoarele din acea seară, purta o rochie din mătase albă, dar broderia meticuloasă de pe corsaj cusută cu fir de aur atrase bărbatului atenția către sânii ei plini. Iar lui Thorn îi plăceau femeile cu pieptul generos...

Își schimbă imediat atitudinea.

– Iertați-mă! N-am vrut să vă jignesc. Pur și simplu n-am fost atent.

– Cu siguranță, Excelență. Erați prea ocupat să scăpați de biata Lady Georgiana, care este cea mai drăguță persoană pe care ați putea s-o întâlniți vreodată.

Thorn făcu o grimasă.

– Înțeleg că ați auzit conversația pe care am avut-o cu fratele meu, spuse el.

Acel lucru explica de ce tânăra nu părea să se lase înduplecată de scuzele lui pline de efuziune. Însă nu avea de gând să-i ceară iertare pentru că nu dorise s-o cunoască pe Lady Georgiana. De ce ar fi făcut-o? Tânăra din fața lui nu avea nici un drept să tragă cu urechea la o conversație privată.

Își scoase batista din buzunar și încercă să curețe petele de pe vestă.

Ea clătină din capul, buclele blonde încadrându-i chipul.

– Faceți mai mult rău cu batista aceea. Dacă veniți cu mine, o să vă ajut să scoateți petele.

– Chiar așa? Și cum o să faceți *asta*, pentru numele lui Dumnezeu?

– Cu șampanie și bicarbonat de sodiu, spuse ea, ca și cum era cel mai natural lucru de pe pământ.

Thorn deveni curios.

– Ce este bicarbonatul de sodiu și de unde naiba intenționați să faceți rost de așa ceva?

– Îl am în săculeț, desigur.

– *Desigur?* Presupun că asta poartă toate domnișoarele în săculeț.

– Așa credeți? Eu credeam că sunt singura. Înainte ca el să poată răspunde, ea adăugă: Dacă nu acționăm rapid, nu o să mai putem scoate niciodată petele acelea de pe vestă.

Își permitea să-și înlocuiască vesta de zece ori, dar, pentru că nici măcar nu avusese ocazia să danseze, își spuse că oferta ei merita acceptată. În plus, voia să vadă ce fel de magie putea face tânăra aceea cu ajutorul ingredientelor ciudate pe care le menționase și dacă într-adevăr ținea bicarbonat de sodiu în săculeț.

– Atunci o să vă urmez, încuviință el.

Clătinând din cap, ea îi înlocui paharul cu negus din mână cu unul cu șampanie lăsat de cineva pe o tavă din apropiere. Apoi îl îndrumă spre un balcon.

– Holul care duce spre bibliotecă nu este departe. Putem s-o facem acolo.

„*Ce* să facem acolo?" aproape că întrebă Thorn. Tânăra aceea frumoasă chiar intenționa să-i scoată petele de pe vestă? Sau avea vreun scop mai păcătos în minte? Ipoteza aceea îi plăcea nespus.

Corsajul pe care îl purta avea un decolteu foarte adânc și interesant. Văzând culoarea rochiei, Thorn presupusese că era o debutantă, dar nu era exclus să fie vorba de o femeie măritată căreia îi plăcea să-și trăiască viața din plin.

În acest caz, atunci era de așteptat ca ea să facă reverențe și să flirteze ca toate celelalte femei pe care le întâlnise în societate. Dar societatea londoneză era mai libertină decât cea din Berlin. Thorn încă încerca să înțeleagă regulile aristocrației.

În calitate de fiu vitreg al ambasadorului britanic în Prusia, Thorn fusese învățat că trebuia să se comporte corespunzător

în orice circumstanțe, lucru care de cele mai multe ori însemna să nu se distreze absolut deloc. Dar în cele șase luni de când se întorsese în Anglia nu mai fusese așa de strict, încurajat de alți tineri pe care îi întâlnise. Și totuși, aceea era prima dată când o tânără *doamnă* îl tenta să se poarte nepotrivit.

„Femeile astea sunt niște vânători care caută doar să-ți atârne titlul de duce pe peretele lor cu trofee. Așa că fii cu ochii în patru!"

Așa intenționa să facă. Dar în același timp voia să se bucure de acea întâlnire care îl fascina. Nu prea avusese parte de așa ceva de când se întorsese în Anglia.

Traversară balconul, trecură de niște uși franțuzești mari și intrară într-un salon care nu era frecventat de alți oaspeți. Acest lucru îi stârni și mai mult curiozitatea lui Thorn.

– Având în vedere că intenționezi să-mi salvezi vesta de la dezastru, am putea măcar să facem cunoștință, spune el. Eu sunt...

– Știu cine ești, domnule, spuse ea scurt. *Toată* lumea știe. Mi te-a arătat buna mea prietenă Lady Georgiana în momentul în care ai intrat în sala de bal.

– De aceea trăgeai cu urechea la conversația pe care o aveam cu fratele meu?

– Nici vorbă, spuse ea, aruncându-i o privire disprețuitoare. Eu eram deja acolo când ați început să vorbiți. Încercam să mă ascund de mama mea vitregă.

– De ce?

Ea pufni plină de frustrare.

– Tot încearcă să mă prezinte unor domni care nu-mi plac. Nu am nevoie de un soț și nici nu vreau unul, dar ea refuză să mă creadă.

Thorn își dădu seama că era mai bine să țină pentru el ceea ce credea: că poate mama vitregă avea dreptate. Oricât de tăioasă părea, însoțitoarea lui fără nume era un amestec ciudat de inocență și seducție, genul care putea intra cu ușurință în necazuri cu un bărbat. Nu știa ce să creadă despre ea.

– Înțeleg, spuse el, în lipsă de ceva mai bun. Dar încă nu-ți cunosc numele.

– Oh! Corect, rosti ea, cu un zâmbet vag. Am tendința să uit de toate politețurile astea.

– Am observat.

Zâmbetul ei dispăru.

– Nu învârti și tu cuțitul în rană!

El izbucni în râs.

– Jur, ești cea mai uluitoare femeie pe care o am întâlnit vreodată în afară de sora mea geamănă, spuse Thorn. Apoi se aplecă să-i șoptească: O să-ți spun numele ei dacă asta te face să mi-l spui pe al tău. O cheamă Gwyn. Iar numele tău este...

– Domnișoara Olivia Norley.

Thorn fu încântat de tonul ei ușor afectat, dar fu un pic dezamăgit că nu avea de-a face cu o femeie măritată și desfrânată.

Tânăra se opri în fața unei uși deschise.

– Am ajuns. Intrăm?

– Dacă așa dorești, domnișoară Norley. A fost demersul tău.

– Corect, spuse ea și păși fără ezitare în încăpere.

El o urmă, suprimându-și dorința de a râde de stilul ei direct. Măcar avusese bunul-simț să se îndrepte spre capătul îndepărtat al camerei, acolo unde nu putea să-i vadă nimeni care trecea pe acolo.

Olivia puse paharul cu șampanie pe o masă pe care se mai afla un sfeșnic aprins, apoi scoase o cutie mică din săculeț. Înăuntru erau mai multe flacoane.

– Dumnezeule, ce e asta? întrebă el.

– Săruri pentru miros și cosmetice pentru mama, pentru că nu are loc să le țină la ea în săculeț.

Deschise un flacon și îl bătu ușor cu degetul până când palma i se umplu de o pulbere albă.

– Acesta este bicarbonat de sodiu. E foarte bun în caz de indigestie.

– Și îndepărtează petele de vin, din câte înțeleg.

– Exact.

Ea zâmbi, iar Thorn simți cum i se oprește răsuflarea. Zâmbetul o transformase dintr-o femeie drăguță într-o zeiță care îți tăia respirația. Când ea luă sfeșnicul și-l mută mai aproape, îi remarcă ochii de un verde cald, ca de jad. Avea o gură somptuoasă, obraji ca niște piersici și un nas un pic în vânt.

– Iartă-mă, spuse ea, părând să nu-i observe privirea fixată pe chipul ei, dar trebuie să-mi bag mâna pe sub vesta ta ca să pot curăța pata cum trebuie.

– Dar n-ai prefera să-mi scot vesta? zise el, conștient că era o propunere necuviincioasă, și întrebându-se cum avea ea să reacționeze.

Olivia se lumină la față.

– Oh, da! Asta mi-ar face sarcina mai ușoară!

În mod clar nu fusese deranjată de lipsa lui de cuviință, ceea ce i se părea amuzant. Se dezbrăcă de haină, apoi își descheie vesta, o scoase și i-o întinse. Ea își așeză batista sub vestă, apoi începu să scoată petele. Mai întâi le înmuie cu șampanie, apoi le acoperi cu praful alb căruia îi spusese bicarbonat de sodiu. Petele începură să facă spumă, ceea ce îl surprinse pe Thorn.

Ea întinse mâna.

– Dă-mi și batista ta, te rog!

I-o dădu, iar ea o folosi ca să îndepărteze spuma. Spre mirarea lui, petele aproape că nu se mai vedeau. Vesta arăta ca și cum fusese stropită cu un pic de apă.

– Unde ai învățat să faci așa ceva? o întrebă Thorn.

Ea luă vesta, se duse la șemineu și începu să o vânture în fața focului ca să se asigure că se evapora tot lichidul rămas.

– De la unchiul meu. E chimist.

Ce familie ciudată! Nu era de mirare că se pricepea să prepare tot felul de formule pentru curățat. După cum înțelesese de la Gwyn, era de așteptat ca femeile să cunoască astfel de lucruri domestice, chiar dacă nu se ocupau personal de spălatul hainelor.

Domnișoara Norley veni spre el cu vesta.

– Poftim! Asta o să te ajute să-ți încheie seara cu bine. Dar, când ajungi acasă, ar trebui să i-o dai imediat unui servitor ca s-o curețe pe îndelete.

– O să țin minte, spuse el, încercând să folosească un ton la fel de serios ca al ei.

Luă vesta din mâinile tinerei și se îmbrăcă.

– Cum aș putea să te răsplătesc? Poate cu un deget de broască și un ochi de salamandră ca să-ți umpli flacoanele?

– De ce aș vrea așa ceva? Nu mi-ar folosi la nimic.

În mod clar, nu citise niciodată *Macbeth*. Sau dacă o făcuse, probabil uitase scena cu vrăjitoarele.

Chicotind, începu să-și încheie vesta.

– Atunci poate o să te invit la dans.

Tinerei i se așternu pe chip o expresie de groază.

– Să nu îndrăznești așa ceva! Sunt cea mai jalnică dansatoare din lume. Și cum tinerelor nu le este permis să-i refuze pe domnii care le invită...

– Poftim?! Nu știam regula asta. Dar acum înțeleg de ce invitațiile mele la dans au fost de fiecare dată acceptate, spuse el și-i făcu cu ochiul. Iar eu credeam că au făcut-o datorită farmecului meu irezistibil și faptului că arăt bine.

– Toată lumea îți acceptă invitațiile pentru că ești duce, domnule. Așa că, te rog, nu mă invita la dans *pe mine*, pentru că o să sfârșim făcându-ne amândoi de râs. Și n-o să-ți placă, te asigur!

El clătină din cap.

– Ești o femeie foarte neobișnuită, domnișoară Norley. Trebuie să recunosc.

Când el își trase puțin lavaliera, ea se încruntă.

– Oh, Dumnezeule! Ai pete și acolo. Ar trebui să...

– Nu e nevoie. Dacă îmi aranjezi puțin faldurile lavalierei ca să ascunzi petele, nimeni nu le poate observa. Aș face-o eu, dar nu văd nici o oglindă pe aici.

– Ai dreptate.

Ea începu să tragă de lavalieră, ceea ce-l făcu să-și amintească de suspiciunile legate de scopul pentru care îl adusese în bibliotecă.

– Te pricepi foarte bine, remarcă el. Probabil ai făcut asta de multe ori.

– Unchiul meu nu are valet, așa că de multe ori o fac eu când primești musafiri.

– Trebuie să admiți, domnișoară Norley, că nu m-ai adus până aici doar ca să-mi cureți vesta și să-mi aranjezi lavaliera.

Îl privi în ochi, surprinsă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Din ce alt motiv aș fi făcut-o?

El zâmbi și-i cuprinse fața în palme.

– Ca să ne putem bucura unul de altul. Așa!

O sărută ușor, iar ea se trase înapoi, șocată și cu ochii mari.

– O, Dumnezeule!

Thorn chicoti.

– Oh, Dumnezeule, într-adevăr, murmură el, apoi o sărută din nou.

De data aceasta, își puse mâinile pe talia lui și se întinse să-i întâlnească buzele. Oh, da! Buzele acelea erau dulci precum cireșele. Dar și îndrăznețe, ca și cum mai făcuseră asta.

Asta nu însemna că lui îi păsa dacă fusese așa. Probabil asta o transformase în femeia superbă pe care ar fi sărutat-o fără încetare întreaga noapte. Gura ei caldă și minunată avea gust de șampanie, descoperi el cu limba, în timp ce-și adâncea sărutul. După o clipă, limbile lor se întâlniră, iar Thorn simți cum începe să-i alerge sângele prin vene.

La naiba! Îl provoca să uite de orice reținere și să facă mai mult decât s-o sărute, dar nu îndrăzni. Se mulțumi să-i exploreze fiecare centimetru din gură și să-i descopere toate locurile minunate din ea. Ea gemu și-și strânse și mai tare brațele în jurul lui, ceea ce-l înfierbântă și mai mult.

Doamne, Dumnezeule, mirosea delicios, a flori tropicale! Îi venea să se scufunde în mirosul ei așa cum se scufunda într-o baie fierbinte.

Își trecu mâna pe umărul ei, coborî pe braț, apoi îi mângâie coastele. De ce nu? Tocmai începuse să se întrebe dacă putea îndrăzni să prindă în palmă unul din acei sâni generoși, când o voce străină izbucni în cameră:

– Olivia Jane Norley! Ce naiba crezi că faci?

Olivia se smulse de lângă el, dezorientată și evident răvășită. Thorn simți cum i se strânge stomacul. Căzuse în laț, exact ca un vânat. Așa cum se temuse.

El se întoarse spre femeia îmbrăcată elegant, care, presupuse el, era mama vitregă a Oliviei. Cum îl găsise dacă Olivia se ascundea cu adevărat de ea, așa cum spusese? Iar femeia era însoțită de câțiva prieteni. Martori. Era rău. Foarte-foarte rău.

Brusc, își aminti unde mai auzise numele Norley. Baronul de Norley făcea parte din același club pe care îl frecventa Grey și pe care Thorn îl vizitase de câteva ori, încercând să se decidă dacă dorea să devină membru. Acest lucru însemna că domnișoara Norley era *onorabila* domnișoară Norley, care probabil se afla în căutarea

unui soț și care, față de celelalte tinere, găsise o metodă mult mai inteligentă de a pune mâna pe unul.

– Nu e ceea ce pare, mamă, începu Olivia. Excelența Sa și-a pătat vesta cu vin, iar eu l-am ajutat să o curețe.

Prietenii femeii începură să chicotească. Dar Lady Norley rămase cât se poate de serioasă.

– Olivia, te rog să ieși pe hol! Trebuie să discut cu ducele în particular.

– Dar...

– Acum, domnișoară!

Domnișoara Norley părăsi încăperea cu umerii lăsați. Cu un singur cuvânt, Lady Norley își concedie prietenii. În bibliotecă nu mai rămaseră decât ea și Thorn.

– Lady Norley... începu el.

– Vă aștept mâine-dimineață la prima oră, la noi acasă cu o propunere de căsătorie.

Căsătorie! Dumnezeu să-l ajute!

Thorn încercă să iasă din capcana în care căzuse din cauza lipsei de înțelepciune și de precauție.

– Nu e nevoie să acționăm atât de precipitat. În seara asta am întâlnit-o pentru prima dată pe fiica dumneavoastră vitregă și, deși este o fată foarte drăguță...

– Da, chiar este o fată drăguță și abia a împlinit 18 ani. Nu o să accept ca reputația ei să fie terfelită din cauza... dorințelor dumneavoastră animalice!

Chinuindu-se să se ridice la înălțimea rangului de duce, Thorn spuse cu o voce de gheață:

– A fost doar un sărut amical.

– Pentru care v-ați scos haina!

La naiba! Uitase că era doar în cămașă. Situația era îngrozitoare și se băgase singur în ea.

Își aminti de avertismentele lui Grey. Cel mai probabil, domnișoara Norley pusese totul la cale ca să-l prindă, iar mama ei așteptase prin apropiere ca să încheie afacerea. Ideea îl înfuria.

Probabil că mânia i se putea citi pe față, pentru că Lady Norley se apropie de el și îi spuse pe o voce scăzută:

– În caz că vă gândiți să nu apăreți cu o propunere de căsătorie mâine-dimineață, vă anunț că o să fiu nevoită să fac public

un anumit secret despre familia dumneavoastră pe care l-am ținut mulți ani doar pentru mine.

Thorn tresări.

– Nici măcar nu-mi cunoașteți familia. Ce secrete ați fi putut afla despre noi?

– De fapt, în urmă cu câțiva ani, eram destul de apropiată de părinții dumneavoastră. Eu și mama dumneavoastră ne-am făcut debutul în societate în același timp, iar tatăl dumneavoastră era un prieten apropiat al familiei mele. De aceea se întâmplă să știu cu exactitate unde se ducea când a avut loc acel accident fatal cu trăsura.

Informația îl luă prin surprindere pe Thorn.

– Mergea la Londra, spuse el. Nu e un mare secret.

– Da. Dar se ducea acolo ca să-și vadă amanta.

Thorn simți cum i se taie picioarele.

– Poftim?!

– Avea o amantă dinainte să o întâlnească pe mama dumneavoastră și nu a renunțat niciodată la ea.

Thorn n-ar fi fost surprins să afle că tatăl lui Grey avusese o amantă, însă îi era greu să creadă așa ceva despre propriul părinte. Era imposibil.

Încercă să-și amintească dacă mama lui spusese ceva ce putuse provoca plecarea intempestivă a tatălui său la Londra de la Berkshire, dar nu-i veni nimic în minte. Însă știa de la mama lui că ea și tatăl său fuseseră îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. După cum îi spusese, căsătoria fusese singura din dragoste dintre cele trei mariaje pe care le avusese. Ori tatăl său nu avusese niciodată o amantă, ori ascunsese acel fapt atât de bine, încât mama lui nu-l suspectase niciodată.

Exista și a treia posibilitate. Mama lor știuse dintotdeauna, dar îi mințise tot timpul pe el și pe Gwyn. Dumnezeule, nici nu voia să ia în considerare așa ceva! Pentru că însemna ca marea dragoste despre care ea le vorbise cu atâta pasiune nu fusese decât o șaradă.

Asta presupunând că Lady Norley spunea adevărul. Iar femeia știa că Thorn nu avea cum să confirme sau să infirme așa-zisul secret pe care îl folosea ca să-l șantajeze atât timp cât mama lui

se afla în străinătate. Putea dura luni întregi până când scrisoarea lui ajungea la Berlin.

Dar, chiar dacă era o minciună, baroneasa tot putea să împrăștie bârfa. Probabil avea destul de multe detalii încât s-o facă să pară adevărată. Iar el nu o putea lăsa pe acea nemernică să terfelească reputația mamei. Dacă bârfa ajungea în ziare, ar fi fost profund afectată odată ce se afla la ambasadă. Și nu ar fi fost un lucru bun nici pentru cariera tatălui său vitreg, care era ambasadorul britanic din Prusia.

– Ne-am înțeles, Excelență? întrebă Lady Norley fără nici o urmă de tulburare sau de teamă în voce.

El era în încurcătură, iar ea era foarte conștientă de asta.

– Ne vedem mâine, spuse el cu toată nonșalanța de care era capabil.

În dimineața următoare, Olivia stătea țeapănă pe un scaun, în timp ce mama vitregă încerca să-i aranjeze buclele.

– Odată ce o să fii măritată cu Excelența Sa, o să-i dau instrucțiuni noii tale cameriste ca să știe cum să-ți aranjeze părul.

– *Dacă* mă căsătoresc cu Excelența Sa, spuse Olivia pe un ton înțepat.

– Nu începe iar, spuse mama vitregă și o ciupi de obraji. Bineînțeles că o să te căsătorești cu el. Arată bine și e foarte înstărit. N-ai cum să dai greș. Probabil ți-ai dat și tu seama după felul isteț în care l-ai făcut să cadă în capcană.

– Nu l-am... N-am știut că...

Mama vitregă ridică o sprânceană.

Olivia oftă. Probabil nu trebuia să admită că sperase să nu fie prinsă împreună cu el.

– Și tata ce spune? Nu l-am mai văzut de aseară, pentru că a plecat deja la club.

Lady Norley flutură a nepăsare din mână.

– Știi cum e tatăl tău – e prea ocupat cu propriile treburi ca să-i mai pese de ale noastre. Dar a promis că, după ce accepți propunerea ducelui, o să fie de acord. Însă o să stea în birou până când tu și ducele terminați de discutat.

După ce murise mama Oliviei, când fata avea doar opt ani, tatăl se retrăsese din viața ei și o lăsase pe mâna guvernantelor, pentru

a se dedica unor treburi... bărbătești: consumul de alcool, jocurile de noroc și vizitele la club. Uneori, tânăra avea impresia că acesta se recăsătorise doar ca să nu mai fie nevoit să aibă de-a face cu propria fiică.

Acea fiică ciudată, directă și pasionată de chimie...

– Sunteți atât de dornici amândoi să scăpați de mine? întrebă Olivia, încercând să-și ascundă tristețea.

Spre ușurarea ei, mama vitregă păru total șocată.

– Să scăpăm de tine?! Nu fi prostuță, draga mea! Vrem doar să te vedem măritată bine. Și odată ce te căsătorești, noi două o să ne distrăm de minune făcând cumpărături, călărind cu lumea bună pe Rotten Row și mergând în vizită la cele mai importante familii din oraș.

Exact genul de lucruri care Oliviei nu i se păreau deloc distractive.

– Asta pentru că presupui că ducele o să vină, într-adevăr, cu o propunere de căsătorie.

– Oh, nu-ți face griji pentru asta! spuse femeia pe un ton de gheață. O să te ceară în căsătorie.

Părea foarte sigură pe ea. Iar Olivia se întrebă din nou cu ce îl convinsese mama vitregă pe duce să facă așa ceva. Sau ducele chiar era un gentleman care se supunea regulilor societății?

Cumva se îndoia de acest lucru, pentru că îi văzuse fața când ieșise ca o furtună din bibliotecă seara trecută. Nici măcar nu se oprise să-și ia la revedere. Asta o rănise, dar pentru moment nu-și permitea să se gândească la așa ceva. Trebuia să decidă ce avea să spună dacă el chiar venea cu o propunere de căsătorie.

Era o decizie grea. La urma urmei, era primul bărbat care o sărutase pe gură. Fusese șocant. Delicios. Total neașteptat. Întotdeauna crezuse că sărutul pe buze era ceva neplăcut, dar se bucurase de el. Din plin. Încă îi provoca fluturi în stomac. Cine ar fi ghicit așa ceva?

Și când el își strecurase limba în gura ei... Oh, Dumnezeule! Își băgase și-și scosese limba cu o asemenea pricepere și într-un mod atât de plăcut, încât o provocase să facă și ea la fel.

El păruse surprins, însă doar pentru o clipă. Cu un geamăt, o prinsese de talie și o trăsese spre el. Fusese înnebunitor de excitant. Presupunea că majoritatea femeilor ar fi spus că fusese romantic,

dar ea habar n-avea ce era romantismul. Pentru că nu mai experimentase niciodată cu adevărat așa ceva.

Pendula bătu ora exactă, iar Olivia sări de pe scaun. Venise ora de la care se făceau vizite. Asta nu însemna că pe ea o vizita vreodată cineva. Olivia nu se pricepea să schimbe politeturi și nici să vorbească despre vreme, așa că nu avea un cârd de admiratori, ca alte doamne. Și nici nu o deranjase vreodată acest lucru. Pur și simplu abia aștepta ca acea perioadă din zi în care se primeau musafiri să treacă, pentru că apoi se putea duce la unchiul ei ca să-l ajute cu experimentele.

O parte din ea spera ca ducele să nu vină. Atunci nu trebuia să mai decidă în privința răspunsului pe care avea să i-l dea. Cântărise ambele variante întreaga noapte și încă nu luase o decizie.

Pe de o parte, Thorn era foarte chipeș și o găsise îndeajuns de atrăgătoare încât să o sărute. Și se pricepea la sărutat, deși Olivia nu avea vreun termen de comparație. Și mai exista un aspect în favoarea lui – dacă se căsătorea cu el, nu era nevoită să întrețină conversații politicoase. Thorn nu părea genul interesat de așa ceva. Acest lucru era cu siguranță un avantaj.

Pe de altă parte, se îndoia că ducele avea să o lase să facă experimente chimice sau să meargă la unchiul ei ca să-l ajute. Un om de rangul lui aștepta o soție supusă, preocupată de treburi gospodărești, iar ea nu era genul acela. Mai mult decât atât, nu era sigură că voia copii.

Iar o mică și prostuță parte din ea – cea care citise basme cu prinți și prințese când fusese mică – voia afecțiune, chiar iubire într-o căsnicie. Dar acest lucru părea o speranță exagerată, date fiind situația și felul de a fi al ducelui.

Se auziră bătăi în ușa de jos de la intrare. Olivia înțepeni. Câteva minute mai târziu, ducele de Thornstock fu anunțat.

Când intră în cameră, ea și mama vitregă se ridicară și făcură reverențe. Excelența Sa părea extrem de supărat, ceea ce-i întări tinerei ideea că mama îl forțase cumva să vină cu propunerea de căsătorie.

Impresia îi fu confirmată când el se uită la ea cu o privire care părea să o străpungă.

– Bună dimineața, domnișoară Norley. Arătați foarte bine.

– La fel și dumneavoastră, Excelență.

Dumnezeule, chiar arăta bine! Părul lui drept, șaten-închis avea o ușoară tentă roșcată, iar ochii lui erau de un albastru aproape transparent.

Se uită la mama ei vitregă și apoi din nou la Olivia.

– Domnișoară Norley, sper să-mi faceți onoarea de a vă căsători cu mine.

Ea îngheță. Mai abrupt decât atât nici că se putea. Pentru prima dată în viața ei, Olivia își dori să fi existat un pic de conversație politicoasă.

– De ce?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Își mijì ochii albaștri ca de gheață fără să și-i dezlipească de privirea ei.

– Pentru că seara trecută v-am prejudiciat irevocabil reputația. Și căsătoria este soluția obișnuită într-o asemenea situație.

Bineînțeles că era. Și totuși ceva nu părea în regulă. Cu siguranță, un duce putea scăpa ușor de obligația de a se căsători cu o neînsemnată ca ea, și totuși stătea acolo în fața ei, arătând ca un hoț care fusese prins și era dus la spânzurătoare.

Însă ea nu avea nici un chef să fie călăul lui. Dacă trebuia să se căsătorească, nu avea să fie pentru a-și salva reputația. Și cu siguranță nu cu un bărbat care, în mod clar, o disprețuia.

– Mulțumesc, Excelență, pentru propunerea dumneavoastră amabilă și generoasă. Dar sunt nevoită să o refuz.

– Olivia! izbucni Lady Norley.

Tânăra abia o auzi pentru că era prea ocupată să-i observe reacția lui Thorn. Se așteptase să-l vadă ușurat, însă pe fața lui se putea citi doar o furie oarbă.

Și de ce era furios? Tocmai îl salvase de la o căsătorie forțată. Cel puțin putea să fie recunoscător.

Mama vitregă încercă să îndulcească situația.

– Ceea ce vrea să spună fiica mea vitregă este...

– ... exact ce am spus, interveni Olivia. Nu doresc să mă căsătoresc cu Excelența Sa. Și suspectez că nici dumnealui nu vrea să se căsătorească cu mine, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Iar acum o să vă rog pe amândoi să mă scuzați...

Trebuia să scape. Nu putea îndura expresia aceea de triumf care simțea că urma să apară pe fața lui când avea să-și dea seama că era într-adevăr liber. Dar nu reuși să meargă decât până la jumătatea

holului, pentru că i se tăiară picioarele și fu nevoită să se așeze pe un scaun ca să se mai liniștească.

Din salon, o auzi pe mama vitregă spunând:

– Excelență, trebuie să-i mai dați o șansă. Ca orice tânără, fiica mea dorește să fie curtată și răsfățată. Cu timpul, sunt sigură că...

– Nu-mi place să fiu jucăria nimănui, doamnă, o întrerupse el. În ceea ce mă privește, consider că mi-am îndeplinit partea de înțelegere...

Înțelegere?! Oh, lucrurile stăteau din ce în ce mai rău! Oare ce-i oferise mama ei vitregă pentru a-l face să se conformeze? Oare era o tânără atât de neplăcută încât un tânăr nu se oferea să o ia de soție decât dacă primea ceva în schimb? Ea avea zestre, dar nu era ceva care putea să-l tenteze. Toată lumea știa că era putred de bogat.

Îl auzi continuând pe un ton foarte serios:

– I-am propus. M-a refuzat. Deci aici se termină totul. Iar dacă îndrăzniți să puneți în practică amenințarea de aseară o să vă fac viața un coșmar și dumneavoastră, și fiicei vitrege. O zi bună, Lady Norley!

Cuvintele lui o făcură să-și revină. Era pe punctul de a ieși din încăpere! Iar ea nu suporta ideea să o găsească ascultând pe la uși. Sări de pe scaun și fugi spre scări.

Când se uită înapoi, își dădu seama că el nici măcar nu o observase când coborâse. Era prea grăbit, la rândul său, să scape. Cu siguranță, în sfârșit își dăduse seama că scăpase de căsătoria cu o străină.

Pentru o clipă, ea își dori să-i fi acceptat propunerea. Sărutul lui fusese răvășitor. Și știa că nu avea să mai aibă parte de așa ceva niciodată.

Dar un sărut nu era îndeajuns. Știa cum era o căsnicie cu un bărbat de rangul lui. Avea să-i dicteze zi și noapte ce să facă. La fel ca tatăl ei, ar fi considerat-o o prezență inutilă. Iar dorința ei de a deveni chimistă ar fi pălit încet-încet, așa cum părea să se întâmple cu toate ambițiile pe care le aveau femeile și le pierdeau după ce-și subjugau visurile nevoilor unui bărbat.

Suna îngrozitor. Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, cine ar fi dorit să se căsătorească cu un duce? Cu siguranță nu ea.

Capitolul 1

Londra, octombrie 1809

Un zâmbet apăru pe fața lui Thorn când o văzu pe Gwyn îndreptându-se spre el prin sala de bal modestă. Sora lui și soțul ei sărbătoreau cu un bal noua lor locuință. Thorn nu regreta deloc că le vânduse casa. Gwyn o transformase într-un adevărat cămin, iar acest lucru se vedea mai ales în sala în care se aflau. Podeaua cea nouă strălucea, pregătită pentru dansatori, iar noile candelabre luminau mai bine încăperea decât cele vechi.

Însemna că sora lui era decisă să rămână aproape pentru o vreme, slavă Domnului! Și acum, după ce se căsătorise cu maiorul Wolfe, care o proteja cum nu se putea mai bine, Thorn putea să se relaxeze și să nu se mai îngrijoreze că era ținta unor nemernici care îi vânau zestrea.

În sfârșit, putea să se concentreze asupra scrisului, activitate pe care îi era din ce în ce mai greu să o ascundă, mai ales față de Gwyn. Ea îl vedea ca pe un fante lipsit de orice griji. Aceeași opinie părea să o aibă restul familiei. De fapt, Thorn-libertinul era unul dintre rolurile lui, așa cum erau Thorn-scriitorul și Thorn-ducele. Nici unul dintre acele roluri nu părea real. Cu excepția celui în care era Thorn-fratele. Cel puțin acela era sincer.

– Ai un zâmbet suspect de secretos, spuse Gwyn în timp ce-l sărută pe obraz. Ce nebunie ai mai pus la cale pentru seara asta?

– Nimic care ar trebui să te preocupe, *Liebchen*[1].

Ea izbucni în râs.

– Cât de dezamăgitor! Îmi place să iau parte la isprăvile tale. Sau cel puțin îmi plăcea când eram acasă.

Acasă. Prusia era acasă și pentru el.

[1] În germană, înseamnă „scumpo". (n.red.)

– Ți-e dor de Berlin? întrebă el sincer curios.

– Uneori, spuse ea, și o umbră de melancolie îi străbătu privirea. Mi-aș vinde și sufletul pentru o porție de ciolan cu varză.

– Trebuia să-mi fi spus. Noul meu bucătar știe să-l prepare.

Ea îl privi miratã.

– Și e bun? La fel de bun ca la Berlin?

– Având în vedere că noul meu bucătar e german, te asigur că e cel puțin la fel de bun.

– Dar cum ai găsit un bucătar german?

– Sunt destui germani în Londra, trebuie doar să știi unde să-i cauți, surioară, zâmbi el. Îți trimit mâine niște ciolan cu varză.

– Ești un drăguț, spuse ea și-l sărută pe ambii obraji. Să nu crezi că o să uit!

El chicoti.

– Nici nu m-aș aștepta din partea ta.

– Oricum, mă bucur că te-am prins înainte să dispari, spuse ea aranjându-și mânușile. Nu știu cum se face că ești greu de prins la reuniuni de genul acesta.

– La ce fel de reuniuni te referi, mai exact?

– La târgurile astea de căsătorii. Doar știi.

– E deja octombrie. Prea târziu pentru târgurile de căsătorii. În plus, am crezut că organizezi acest bal pentru a sărbători mutarea în noua casă. Văd pe aici o grămadă de musafiri care n-ar fi niciodată invitați la un târg de căsătorii. Cum ar fi William Bonham.

– Încetează! îl avertiză Gwyn. Știu că nu-ți convine faptul că e interesat de mama, dar se poartă cu ea ca un gentleman desăvârșit.

– E om de afaceri.

– Lucra pentru tata. Ai devenit extrem de nesuferit de când te-ai mutat în Anglia, în urmă cu atâția ani. Și oricum mama spune că nu e interesată de o legătură romantică cu el.

– A spus același lucru despre tatăl nostru vitreg, dar asta nu a oprit-o să se căsătorească cu el.

– Sper că nu te plângi din pricina asta. Fără el, nu i-am fi avut drept frați pe Sheridan și pe Heywood. Și n-am fi avut niciodată ocazia să călătorim peste tot în Europa și să trăim în Prusia.

– Adevărat.

Și fără tatăl lor vitreg nu ar fi fost nevoit să aleagă între sora lui geamănă și titlul de duce.

Nu, acest lucru nu fusese corect. Încă se simțea vinovat că nu fusese sincer cu sora lui înainte să plece din Prusia. Trebuia să-i fi spus că îi oferise bani pretendentului ei favorit și că nemernicul acceptase și își luase tălpășița. El și Gwyn începuseră să fie din nou apropiați, dar simțea că întotdeauna avea să fie o mică ruptură între ei. Cândva, fuseseră pe aceeași lungime de undă. Dar anii petrecuți departe unul de celălalt îl făcuseră pe el să fie mult mai precaut, iar pe ea... mai independentă.

Și nimic nu dovedea asta mai bine decât faptul că nu-i menționase deloc că scria piese de teatru. Sau că nu-i vorbise niciodată despre secretul dureros din trecutul tatălui lor. Sau de femeia pe care o ceruse în căsătorie.

Ce naiba? De ce se gândea la ea?

Cel mai probabil pentru că își amintise de secretul legat de tatăl lor, cel pe care Thorn îl păstra de atâția ani, începând să se teamă că era adevărat.

După balul de la familia Devonshire, Thorn îi scrisese mamei lui ca să vadă ce răspundea când menționa că se întâlnise cu presupusa ei prietenă, Lady Norley. Spre surprinderea lui, mama îi răspunsese: „Transmite-i urările mele de bine bunei mele prietene Lady Norley". Se părea că baroneasa nu minți în legătură cu prietenia lor, ceea ce fusese îndeajuns ca Thorn să devină și mai precaut și să nu-i mai pomenească mamei despre nimic altceva.

– Deci, dacă mama îl place pe domnul Bonham, iar el se poartă bine cu ea, spuse Gwyn, care e problema? Asta nu înseamnă că o să aibă alți copii.

– Slavă Domnului!

– Și dacă tot am ajuns la căsătorie și copii...

– Ești însărcinată.

– Cum ți-ai dat seama?! Aveam impresia că reușesc foarte bine să-mi ascund sarcina cu hainele acestea, oftă Gwyn. Joshua ți-a spus, nu-i așa?

Thorn zâmbi.

– La ce te așteptai? E foarte mândru că o să fie tată.

– Probabil nici nu mai are rost să anunț, spuse ea ușor exasperată. Totuși, nu mă refeream la asta. Încercam să-ți sugerez că aici sunt o mulțime de domnișoare necăsătorite.

Thorn pufni. Acum, când ea se căsătorise și era fericită, voia să vadă pe toată lumea cuprinsă de starea aceea de exaltare. Judecând după căsniciile mamei sale, posibila infidelitate a tatălui său și numărul de femei care încercaseră, de-a lungul anilor, să-l vâneze pe Thorn pentru titlul și averea lui, dragostea în căsnicie era o iluzie. Așa că Gwyn își pierdea timpul cu eforturile ei de a face pe peștitoarea.

Tocmai era pe punctul de a-i spune asta cu voce tare, când Gwyn adăugă:

– Uită-te la toate fetele astea care ar da orice pentru un partener!

Ah, deci înțelesese greșit. De fapt, îl certase pentru că nu-și făcea datoria de burlac la bal. Era cu totul altceva. Știa regulile.

– Uite cum facem: înainte să plec, o să dansez cu o domnișoară pe care o alegi tu. Asta o să mă exonereze?

– Poate, răspunse ea mijind ochii. Și după aceea?

– Îmi ceri să fiu partener pentru mai multe domnișoare?

– Nici măcar eu n-aș spera la așa ceva. De fapt, mă întrebam unde o să te duci după ce pleci de aici.

– Nu știu. Probabil în Covent Garden. Sau la mine la club, spuse el gânditor. Oare mai e deschis la Vauxhall? Mă întreb dacă domnii aceia care l-au cumpărat de curând m-ar lăsa să-mi încerc norocul la mersul pe sârmă. Am băut doar un pahar cu vin, s-ar putea să mă descurc.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Tu ar trebui să fii cel care scrie piesele acelea.

El tresări.

– Ce piese?

– Cele ale prietenului tău german, domnul Jahnke. Prima a fost, cred, *Aventurile unui gentleman german dezlănțuit la Londra*.

– În primul rând, îl cheamă Juncker, nu Jahnke, spuse el vizibil iritat. În al doilea rând, nu se pomenește nicăieri că personajul principal, Felix, este german. Se numește *Un gentleman străin*, nu *Un gentleman german*.

Ea îl privi și mai atentă.

– Nu cred că are vreo importanță dacă Felix este german sau de altă nație. Știu doar că tu ai face ca aventurile lui să fie mult mai interesante.

Thorn încercă să-și dea seama dacă ea îi întindea o capcană. Oare ghicise că el era, de fapt, așa-zisul său prieten german, Konrad Juncker?

– Din ce îmi spune Juncker, aventurile sale au fost îndeajuns de apreciate încât să-l facă un om bogat. Opera originală a fost publicată și apoi republicată ani la rând, apoi cele care au urmat au fost... Se opri când observă că Gwyn zâmbea. Vreau să spun că și mie îmi plac.

– Bineînțeles, e normal să îi fii loial prietenului tău. Mie, personal, îmi plac doar scenele cu Lady Grasping și fiica ei cea neajutorată, Lady Slyboots. Îmi plac scenele comice cu ele. Mereu mă fac să rând.

– Și pe mine.

Nu intenționase să păstreze acele personaje comice după ce îi trecuse mânia provocată de faptul că domnișoara Norley îi refuzase cererea în căsătorie. Dar cele două deveniseră o parte constantă a operei sale. Vickerman, directorul Teatrului Parthenon, care pusese în scenă toate piesele lui Juncker, insistase ca Grasping și Slyboots să apară în fiecare scriere nouă.

Gwyn încă îl privea.

– Uneori, uit că ești singurul membru al familiei – în afară de mama, desigur – căruia îi place teatrul. Acum, după ce a ieșit din perioada de doliu, trebuie s-o duci să vadă piesele lui Juncker. Îndrăznesc să cred că o să-i placă foarte mult.

– Nu încă, sunt foarte ocupat.

Și nici nu voia ca mama lui să-i recunoască stilul în anumite fraze. Era mult mai inteligentă decât aveau tendința să creadă rudele ei. Dacă putea să descopere cineva cine era autorul, mama lui avea cele mai mari șanse. Și Gwyn.

– Da, îmi imaginez ce fel de treburi te țin ocupat, spuse Gwyn, aruncând o privire prin sala de bal. Ar trebui să mă întorc la invitați. Poate că tu ești preferatul meu, dar nu ești singurul de aici, îl certă ea făcând semn cu degetul. Și nu uita: trebuie să dansezi cu o domnișoară aleasă de mine. O să vin în curând să ți-o prezint.

Thorn se abținu și nu comentă. Probabil Gwyn voia să-i prezinte vreo frumusețe care nu avea nici un haz. Habar nu avea ce prefera el la o femeie. Sora lui dispăru în mulțime, dar altă femeie îi atrase atenția.

Nu putea fi posibil. Dar era. Ar fi recunoscut oriunde și oricând chipul acela.

Era ea.

După toți acești ani în care nici măcar nu o zărise, domnișoara Olivia Norley – sau cum se numea acum – avea îndrăzneala să se prezinte în casa surorii lui gemene, unde nu avea nici un drept să se afle. Ei bine, Thorn intenționa să-i spună asta. Chiar înainte să o dea afară de la bal.

Se îndreptă către un lacheu, dar se opri când văzu că Olivia era însoțită de o femeie la fel de atractivă, dar nici pe departe atât de diabolică: noua lui cumnată, soția lui Grey – Beatrice, devenită ducesă de Greycourt.

Domnișoara Norley și Beatrice erau prietene? Ce naiba se întâmpla?

Le privi în timp ce străbăteau încăperea în direcția lui. Din fericire, Beatrice era nevoită să se oprească la fiecare pas, abordată de tot felul de cunoștințe, ceea ce îi dădu lui Thorn timp să observe cum se transformase Olivia de când nu o mai văzuse.

Nu existau prea multe schimbări la ea. Probabil avea 27 de ani deja, dar încă păstra aparența aceea tinerească, specifică femeilor care nu aveau copii. Își purta părul blond exact ca în urmă cu câțiva ani, însă rochia ei de un verde-deschis îi îmbrățișa silueta mai strâns decât un soț iubitor, încă o dovadă a felului în care se schimbase moda.

Așa cum se schimbase și el. După întâlnirea cu ea, nu se mai uitase niciodată la femei în același fel. Acum nu făcea decât să le investigheze, ca să se asigure că nu aveau scopuri ascunse înainte de a se delecta cu ele. Și erau multe femei interesate de el grație zvonului pe care îl răspândise Lady Norley, că fiica ei îl refuzase ca soț pentru că avea apucături sălbatice.

Dar zvonul nu făcuse decât să crească și mai mult interesul femeilor pentru el. Oameni care până atunci îl consideraseră ciudat din cauza obiceiurilor sale germane începuseră să-l vadă ca pe un adevărat duce englez. Lady Norley îi crease o reputație de nemernic, iar el hotărâse să profite și să trăiască în acord cu ea.

Dar de curând începuse să-și folosească aventurile amoroase mai degrabă ca inspirație pentru piesele de teatru pe care le scria. Era cam bătrân să mai umble din femeie în femeie.

Un servitor apăru cu pahare cu ratafia, iar Thorn luă unul. În acea seară simțea nevoia să bea ceva tare, iar coniacul cu gust de fructe era perfect.

Abia apucase să soarbă din pahar, când Beatrice, alături de domnișoara Norley, ai cărei ochi străluceau în lumina candelabrelor, se apropie de el. Era clar că nici Olivia nu-și dorea să-l întâlnească. Ceea ce era surprinzător având în vedere înclinația ei de a le întinde capcane bărbaților.

– Gwyn mi-a spus să-ți amintesc de promisiunea făcută, spuse Beatrice. În acest sens, aș dori să ți-o prezint pe prietena mea, domnișoara Olivia Norley. Domnișoară Norley, acesta este ducele de Thornstock, cumnatul meu.

Lui Thorn i se păru că fata devenise brusc mai palidă, dar nu putea fi sigur. Oricum, măcar un mister fusese deslușit: tânăra era tot necăsătorită. La fel ca el.

– Ne-am mai întâlnit, murmură el, făcând o foarte scurtă plecăciune.

Dacă nu era promisiunea făcută lui Gwyn, ar fi ignorat-o în totalitate.

Beatrice clipi, evident mirată să-l vadă comportându-se atât de insolent cu o femeie. Cumnata lui nu avea cum să știe că Olivia nu era o femeie, ci întruchiparea diavolului, la fel ca mama ei vitregă.

Dar domnișoara Norley îi înțelese comportamentul, pentru că își înălță bărbia și spuse pe un ton înțepat:

– Beți ratafia, Excelență. Nu credeți că e lipsit de înțelepciune, având în vedere tendința dumneavoastră de a vărsa băuturi pe la baluri?

El o privi în ochi.

– Ce mai face Lady Norley? Presupun că se ascunde pe undeva pe aici, spuse el, cercetând din priviri sala de bal. Încă încearcă să vă arunce în poală domni cu ranguri nobiliare?

Domnișoara Norley nici măcar nu se înroși.

– Nu, din fericire. Având în vedere că sunt considerată aproape fată bătrână, mama mea vitregă mă lasă singură la baluri.

– Ce noroc! izbucni el. Și câtă bunătate arătată bieților bărbați pe care încerca să-i vâneze pentru dumneavoastră! Și totuși, cu greu

puteți fi numită fata bătrână. Sunteți mai tânără decât sora mea, iar ea s-a căsătorit de curând cu maiorul Wolfe.

– Thorn! exclamă Beatrice pe un ton ascuțit. Ce te-a apucat? Ești foarte nepoliticos cu domnișoara Norley. E oaspetele nostru și, în plus, e o persoană foarte importantă pentru mine și pentru Grey.

– Cum așa?

– Nu ți-a spus? Am angajat-o pe domnișoara Norley să testeze rămășițele tatălui lui folosindu-se de noua ei metodă chimică pentru a vedea dacă există urme de arsenic. Plecăm toți trei spre Carymont mâine-dimineață.

Carymont, în Suffolk, era domeniul ducilor de Greycourt, iar tatăl lui Grey fusese îngropat în mausoleul familiei de acolo.

Informația îl aduse pe Thorn înapoi cu picioarele pe pământ. De curând, Grey începuse să suspecteze că tatăl său, care murise de malarie pe când el era copil fusese, de fapt, otrăvit. Dar să meargă atât de departe încât să-i dezgroape rămășițele? Părea un gest extrem. Și de ce naiba o alesese tocmai pe domnișoara Norley să testeze rămășițele?

Era nebunie curată.

Dădu pe gât ratafia și începu să cerceteze sala de bal.

– Unde e Grey?

– De ce te interesează? întrebă Beatrice. Ar trebui să dansezi cu domnișoara Norley.

Olivia își ridică bărbia.

– Nu există nici un motiv pentru care Excelența Sa...

– Oh, dar intenționez să dansez cu dumneavoastră, domnișoară Norley, spuse Thorn pe un ton rece. Dar mai întâi trebuie să discut ceva cu fratele meu.

– Ce vrei să știi? întrebă o voce puternică din spatele lui.

Se întoarse și dădu nas în nas cu Grey. Thorn îl prinse de braț și murmură:

– Vino cu mine, vreau să-ți spun ceva în privat!

Apoi se îndreptă spre biroul lui Wolfe – și spre colecția impresionantă de băuturi de acolo.

Imediat ce intrară în încăpere și Thorn închise ușa, Grey spuse:

– Începi să fii la fel de teatral ca mama. Ce te-a apucat, de ce ești atât de agitat?

– Am auzit că vrei să testezi rămășițele tatălui tău pentru a descoperi urme de arsenic.

Grey se îndreptă spre una dintre sticlele cu alcool.

– Da, așa sper.

– Ești sigur că se poate face un asemenea test?

– Da, chiar sunt. Nu cu mult timp în urmă, am dat peste un ziar din 1803 din Prusia printre lucrurile tatălui nostru vitreg. Acolo am găsit un articol despre Sophie Ursinus, o femeie din Berlin care otrăvea oameni. Un chimist german pe nume Valentin Rose a dezvoltat un test prin care a verificat dacă exista arsenic în corpul victimelor acelei femei, iar rezultatele au fost folosite la proces pentru a o condamna pe Sophie.

Grey își turnă un pahar cu lichid de culoarea ambrei și luă o înghițitură generoasă, apoi scuipă.

– Dumnezeule, ăsta-i rom!

– Maiorul preferă romul. Probabil pentru că a petrecut atâția ani pe mare. Thorn își turnă un pahar. El putea tolera romul în lipsă de coniac. Nu schimba subiectul! De asta ai căutat un chimist?

– Cu siguranță!

– Și din toată lumea ai ales-o tocmai pe domnișoara Norley?

– Da, răspunse Grey cu o figură împietrită. Nu înțeleg de ce te preocupă asta. E vorba de tatăl *meu* și pot să cer cui am eu chef să fac testul.

– Dar presupun că vrei pe cineva cu o minimă competență în domeniu. Și sunt sigur că domnișoara Norley e doar o amatoare. De ce nu angajezi un chimist autorizat?

Grey se strâmbă.

– Am încercat să găsesc un chimist autorizat, așa cum spui tu. Dar toți cu care am vorbit m-au refuzat.

– Din ce motiv?

– Mulți nu erau familiari cu testul pe care l-a dezvoltat Rose. Alții au spus că nu pot obține rezultate folosind un corp decedat cu atât de mult timp în urmă. Alții au zis că nu au timp. Presupun că acela era un mod politicos de a spune că nu vor să aibă de-a face cu posibila ucidere a unui duce.

– Nu poți să-i învinovățești că gândesc așa. Persoanele de rang înalt decedate au, la rândul lor, prieteni sus-puși, care nu vor să riște să fie târâți într-un proces și ar face orice ca să evite acest lucru.

Ceea ce l-ar pune pe chimistul care a demonstrat otrăvirea într-o situație foarte neplăcută.

– Exact. Am abordat-o până și pe Elizabeth Fulhame, o chimistă cu multe lucrări publicate și a cărei muncă este foarte admirată, însă are propriile experimente de făcut, care îi ocupă prea mult timp. Totuși, a făcut ceva pentru mine. Mi-a sugerat-o pe una dintre prietenele ei...

– Domnișoara Norley.

– Da. Iar când am aflat de experiența de chimist pe care o are domnișoara Norley, am decis imediat să o angajez pentru că era singura mea salvare.

Thorn mai sorbi niște rom.

– Fata asta chiar are experiență?

– Probabil nu ai deloc încredere în mine dacă ai impresia că aș încredința ceva atât de important unei necunoscute. Domnișoara Norley a fost călduros recomandată de unchiul ei, care e la rândul său un chimist celebru, dar și de doamna Fulhame.

Thorn uitase de unchiul pe care fata îl menționase când se întâlniseră prima dată.

– Mda, deci e recomandată de o rudă și de altă femeie. Sper că nu o plătești pe domnișoara Norley cu o avere, având în vedere că experiența ei în domeniu e mai degrabă dubioasă.

Ochii lui Grey deveniră de un albastru-închis, semn că își pierduse răbdarea.

– Nu e treaba ta, dar află că nu o plătesc.

Asta îl surprinse pe Thorn.

– Atunci de ce o face?

– Dar ce-ți pasă? întrebă Grey, sprijinindu-se de un birou din apropiere. De fapt, de unde o cunoști pe domnișoara Norley?

Thorn oftă.

– Îți amintești balul de la familia Devonshire și cum am fost prins într-o situație compromițătoare cu o domnișoară? Parcă ți-am spus că mi-a refuzat cererea în căsătorie.

Era atât de furios când părăsise casa familiei Norley, încât mersese la Grey și-i spusese tot ce se întâmplase. Apoi regretase în toți anii care trecuseră de atunci. Nu-i plăcea ca oamenii, chiar dacă în acest caz era vorba de fratele său vitreg, să-i știe secretele.

Grey rămase cu gura căscată.

– *Domnișoara Norley?*

– Chiar ea. Mama ei vitregă a pus la cale să mă prindă în capcană, iar fiica ei a fost cea care a aruncat momeala. Bazându-se chiar pe cunoștințele ei de chimie, de fapt. Faptul că mi-a scos o pată de pe vestă nu înseamnă că e capabilă să facă teste care să fie acceptate într-un eventual proces la tribunal. A fost mai degrabă un truc de budoar. Acum sper că înțelegi de ce sunt îngrijorat că te-ai decis să o alegi pe ea.

– De fapt nu, chiar nu înțeleg.

– Crede-mă, motivele acțiunilor ei sunt suspecte. O să încerce să te seducă și să-ți distrugă căsnicia pentru propriile interese ascunse.

Grey izbucni în râs.

– Dumnezeule, Thorn, femeia asta chiar a reușit să te ofenseze! Uiți că am întâlnit-o și că am discutat cu ea. Nu pare nicidecum o mincinoasă, așa cum insiști tu că ar fi. Sau vreo seducătoare experimentată.

– Aparențele pot fi înșelătoare, bombăni Thorn, ignorând argumentele logice pe care i le oferea fratele său.

Grey își înălță capul.

– Și dacă domnișoara Norley ți-a întins o capcană, așa cum spui, de ce ți-a refuzat cererea în căsătorie?

Întrebarea aceea îl făcuse și pe Thorn să se zvârcolească multe nopți. Și reușise să găsească doar un răspuns care părea plauzibil.

– A crezut că, dacă mă refuză, eu o s-o curtez, făcându-l gelos pe vreun domn pe care și-l dorea cu adevărat.

Era de preferat să creadă asta, nu că îl refuzase pentru că descoperise că o dorea când ea îl atrăsese în bibliotecă, unde fuseseră *prinși* de mama ei vitregă.

– Crezi că prefera alt bărbat în locul unui duce înstărit? întrebă Grey. Atunci de ce nu a cerut-o în căsătorie acel bărbat? Având în vedere că nu a fost căsătorită niciodată, înseamnă că nu se pricepe deloc să atragă bărbații în capcană.

Deja înfuriat, Thorn merse spre fratele său.

– De partea cui ești?

Grey își încrucișă brațele la piept.

– Acum trebuie să fim de partea cuiva? În alegerea unui chimist?

– Ea nu e cu adevărat... începu Thorn, apoi oftă. Uite, doar pentru că are în săculeț o cutie cu chimicale nu înseamnă că e chimistă.

– Și de unde știi tu ce are în săculeț? Pentru un bărbat care abia o cunoaște, pari ciudat de sigur de obiceiurile și caracterul ei, spuse Grey vizibil iritat. Nu-ți place de ea pentru că a îndrăznit cândva să-ți refuze cererea în căsătorie.

– Așa a făcut și Bea, replică Thorn, prima dată când ai cerut-o de soție.

După cum presimțea, replica îl lăsă pe Grey cu gura căscată.

– Cine ți-a spus asta?

– Fratele ei, rânji Thorn. Care acum e cumnatul meu. Crede-mă, îți știu toate secretele murdare!

– Știi de la Wolfe? Mă îndoiesc. E păstrează secretele mai bine și decât mine. Și, în mod clar, Beatrice mi-a acceptat cererea a doua oară, așa că poate și tu ar trebui să o ceri din nou de soție pe domnișoara Norley.

– Nu o să fac asta niciodată, spuse Thorn cu o grimasă.

Oare de ce, după atâția ani, acel refuz încă îl enerva atât de tare?

– Atunci cere în căsătorie altă femeie! Deja ai tras prea mult de burlăcie.

– Nu fi absurd! spuse Thorn, deși se gândise mai devreme la același lucru. Doar pentru că tu ai căzut în brațele lui Beatrice ca un păstrăv în plasa unui pescar nu trebuie să renunț și eu la burlăcie la vârsta asta. În plus, sunt destule femei pe care pot să le am fără a fi nevoit să mă căsătoresc cu ele.

– Ah, acum înțeleg, spuse tărăgănat Grey. Nu ai mai cerut altă femeie în căsătorie pentru că domnișoara Norley a văzut ce se ascunde sub farmecul tău și te-a refuzat.

– A fost îndeajuns de impresionată de farmecul meu încât să mă lase să o sărut cu ani în urmă.

– Oh! rânji Grey. Partea asta nu mi-ai menționat-o niciodată. Sigur a impresionat-o sărutul tău.

Thorn scrâșni din dinți.

– Părea destul de entuziasmată în momentul acela.

– Vrei să spui că e vreo ușuratică?

– Sigur că nu. Dar, dacă o pui alături de mama ei vitregă, care m-a forțat s-o cer în căsătorie pe domnișoara Norley, o să îți dai seama că, de fapt, cele două...

– A menționat-o cineva pe mama ei vitregă? ridică Grey o sprânceană. Domnișoara Norley a spus foarte clar că nu dorește ca Lady Norley să fie implicată în vreun fel. Baroneasa nu e de acord cu experimentele pe care le face fiica sa vitregă.

– Deci Lady Norley a fost de acord ca domnișoara Norley să vină cu voi?

– Doar pentru că nu știe de ce am invitat-o. I-am spus că tânăra merge la noi la moșie ca să-i țină companie lui Beatrice. Cred că Lady Norley a fost mai mult decât încântată să o lase pe fiica sa în compania unui duce și a unei ducese. Nici unul dintre noi nu a considerat oportun să-i menționeze adevăratul motiv.

– Dar nici nu știi care este adevăratul ei motiv.

– Nici tu nu știi, replică Grey. Te rog să nu interpretezi greșit, dar faptul că domnișoara Norley te-a refuzat mă face să am și mai multă încredere în ea. Are coloană vertebrală, ceva ce pare să le lipsească multor femei din societate, și nu e impresionată de titluri nobiliare și de averi. Așa că mulțumesc că m-ai avertizat, dar decizia mea de a o lăsa să facă aceste teste rămâne neschimbată!

Refuzul lui Grey de a vedea ce se întâmpla cu adevărat îl lovi pe Thorn în orgoliu.

– Foarte bine. Atunci o să merg și eu cu voi la Carymont.

– Dar nu te-am invitat.

– Îndrăznesc să cred că o pot convinge pe soția ta să o facă.

– Da, probabil o să reușești cu dulcegăriile tale, ca să nu provoace vreo neplăcere în familie, spuse Grey și căzu pe gânduri câteva clipe. În regulă atunci. Vino cu noi! Presupun că o să fii de folos. Odată ce avem rezultatele testelor, ne putem gândi împreună la pasul următorul – să aflăm cine a administrat arsenicul.

Thorn își goli paharul.

– Presupunând că o să găsească vreo urmă de arsenic. Și că putem avea încredere în rezultatele ei.

Grey se îndreptă spre ușă, apoi se opri ca să se uite la Thorn.

– Te avertizez! Dacă încerci să-mi distrugi planurile cu acuzațiile tale nefondate la adresa domnișoarei Norley, o să te trimit

așa de rapid să-ți faci bagajele, încât nu o să știi ce te-a lovit. Ai înțeles?

–Cât se poate de bine.

Cel puțin putea fi prin preajmă pentru a se asigura că domnișoara Norley nu provoca nici o problemă. Sau mama ei vitregă, care probabil era oricând gata să meargă la Suffolk ca s-o salveze din mâinile fraților vitregi ai nemernicului duce.

La urma urmei, înainte să se căsătorească, și Grey avusese reputația unui bărbat care trăia în dezmăț. Iar Thorn credea că domnișoara Norley și Lady Norley complotau, indiferent ce-i spusese tânăra lui Grey.

Iar *secretul* lui Lady Norley legat de tatăl său putea să o rănească și mai tare pe mama lui decât în perioada în care aceasta se afla în străinătate. Până acum baroneasa nu spusese nimic în public, așa că era mai bine să nu-și supere familia menționându-le acea informație. În toți acești ani, o considerase de domeniul trecutului – până când domnișoara Norley apăruse din nou în viața lui.

Să-și protejeze mama era esențial în aceste momente, mai ales că începuseră să investigheze cine le omorâse tații. Dacă el și frații lui vitregi demonstrau că tații lor fuseseră omorâți, atunci mama lor avea să se confrunte cu extrem de multe secrete.

Asta dacă nu știuse tot timpul de ele. Dacă nu cumva mama lui îl omorâse pe tatăl său pentru că aflase de amantă.

Thorn clătină cu putere din cap ca să alunge acel gând. Era absurd. Cum să poată umbla mama lui la o trăsură ca s-o strice și să provoace acel accident? Presupunând că într-adevăr cineva umblase la acea trăsură, căci nici de asta nu erau siguri.

Dar era posibil ca amanta tatălui – dacă într-adevăr existase una – să fi avut un soț iritat de situație. Trebuiau să ia în considerare și această ipoteză, dar după ce Thorn investiga accidentul. Amânase acest lucru prea mult timp. Dacă Grey făcea demersuri pentru a afla cine îi omora pe ducii din familia lor, atunci venise timpul ca el să facă același lucru.

Dar, până să ajungă acasă și să treacă la treabă, trebuia să stea cu ochii pe domnișoara Norley. Chiar dacă nu reușise să influențeze alegerea lui Grey legată de chimist, măcar se pusese într-o poziție din care putea să gestioneze situația. Venise

timpul să treacă la fapte. Timpul să-i arate că era cu ochii pe fiecare mișcare pe care o făcea. Și, oricât îi displăcea să admită, abia aștepta!

Capitolul 2

Cu cât ducesa conversa mai mult despre nimicuri, cu atât Olivia devenea mai stresată. În timp ce aștepta să danseze cu ducele de Thornstock. Care fusese cândva subiectul fanteziilor ei.

Să-l ia naiba! De ce apăruse din nou în viața ei după ce, în sfârșit, reușise să și-l șteargă din memorie?

Se părea că el trăise în dezmăț în toți anii care trecuseră. Asta nu o surprindea. Era clar că mama ei avusese dreptate – era doar un ticălos care nu făcuse decât să se joace cu ea în noaptea aceea și care apoi o ceruse în căsătorie doar pentru că fusese forțat.

Dar Olivia nu aflase niciodată ce voise ducele să spună când discutase cu mama ei vitregă despre amenințări și înțelegeri. O întrebase, dar femeia nu-i dăduse nici o explicație clară – îi spusese doar că-l amenințase că avea să-i distrugă renumele în societate.

Era evident că mama ei nu își dăduse seama cu cine avea de-a face. Ducii erau imuni la asemenea bârfe, deși, de-a lungul anilor, Lady Norley făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-i ponegrească renumele în societate. De ce nu se răzbunase oare Thorn, așa cum amenințase cu ani în urmă? Oare pentru că se calmase și înțelesese că și el făcuse destule lucruri care îi afectau propria reputație?

Mama îi spusese că îi era mai bine fără el, duce ori ba, iar Olivia se chinuise să și-l scoată din minte. Dar noaptea, după ce părăsea laboratorul, iar mama ei insista să lucreze la broderii, mintea îi rătăcea la momentele în care el o sărutase. Singura dată când o sărutase cineva.

Așa cum își cosea broderiile, Olivia înfrumusețase scurtele momente în care se aflaseră împreună – o cusătură aici, una acolo, ajungând să nu mai știe exact ce era fantezie și ce fusese realitate.

Trecuseră nouă ani de atunci, iar între timp reușise să și-l scoată din minte pe duce. Dar acum el era acolo, amenințând să distrugă toate eforturile pe care le făcuse pentru a-l uita. La naiba cu el!

Nu avea de gând să cadă din nou pradă farmecului acelui bărbat, mai ales că știa cât de puțin însemna de fapt.

– Nu-mi pot imagina unde au dispărut cei doi, spuse ducesa cu blândețe. Te asigur că, de obicei, Thorn este mult mai politicos.

„Nu cu mine." Deși simțea că îl tratase cu același ton în timpul schimbului de replici, fusese obositor.

– Sincer, nu e nici o problemă, Excelență.

– Te rog să-mi spui Beatrice. O să petrecem o grămadă de timp împreună, presupun.

Așa spera și Olivia. Îi plăcea ducesa. Beatrice nu-și dădea niciodată aere.

– Atunci și tu trebuie să-mi spui Olivia, îi răspunse ea.

– Așa o să fac, mulțumesc. Și o să te întreb înainte s-o facă soacra mea: ai fost numită așa după personajul din *A douăsprezecea noapte* de Shakespeare?

– Tata zice că nu. Mama nu mi-a zis nimic sau, dacă mi-a spus, nu-mi mai amintesc. A murit de tuberculoză când aveam opt ani, iar tata s-a recăsătorit foarte repede. Lady Norley a fost mama mea, din toate punctele de vedere, în ultimii 19 ani.

Beatrice se uită prin încăpere.

– Mama a murit la nașterea mea, așa că nu am cunoscut-o. Am fost numită după marea dragoste a lui Dante, dar soacra mea preferă să creadă că am fost numită după Beatrice din piesa *Mult zgomot pentru nimic*. Nu mă deranjează. Înseamnă doar că mă potrivesc cu stilul familiei. Ducesa le-a dat tuturor copiilor, cu excepția lui Gwyn, nume din piese de teatru. Până și Gwyn e numită după o actriță.

– E un lucru e neobișnuit, nu-i așa?

Beatrice încuviință din cap.

– E o familie neobișnuită. Văzând cât de apropiați sunt soțul meu și Thorn, n-ai spune că sunt doar frați vitregi. Au fost crescuți împreună o vreme și se pare că asta le-a întărit legătura.

Olivia se întrebă dacă nu cumva Beatrice o avertiza să nu se bage între cei doi frați. Dar nu se pricepea la deslușit subtilități sau comportamente, iar ducesa părea sinceră și directă, nu genul care bătea apropouri.

– E încântător că se înțeleg bine, spuse Olivia. Eu nu am rude. Mă întreb deseori dacă mi-ar plăcea să am. Sau dacă ar fi enervant.

– Eu am doar un frate – pe Joshua, care acum e soțul lui Gwyn – și poate fi și enervant, și plăcut. Uneori, chiar în același timp, spuse Beatrice chicotind. Dar nu l-aș schimba pentru nimic în lume!

Olivia era un pic geloasă. Tatăl ei era absent mai tot timpul, mama vitregă încerca mereu să o împingă într-o direcție sau într-alta, iar unchiul ei vorbea doar despre chimie. Își dorea să fi avut și ea pe cineva apropiat de vârsta ei, cu care să poate discuta.

Beatrice se uită din nou prin sala de bal.

– S-ar putea să fiu nevoită să mă duc personal să-i aduc pe Grey și pe Thorn. Deja ți-au răpit prea mult timp în seara asta. Probabil abia aștepți să dansezi.

Cu Thornstock? Nicidecum! Slavă Domnului că purta mănuși fiindcă doar gândul de a se afla în brațele lui îi făcea palmele să transpire. Mai ales că fusese atât de inexplicabil de furios pe ea.

– De fapt, nu prea îmi place să dansez. Prefer să-i privesc pe alții decât să particip.

Ducesa zâmbi.

– Înțeleg. Grey e foarte răbdător cu mine la dans. Abia am învățat pașii unor dansuri noi anul acesta și nu sunt chiar atât de stabilă pe picioare cum e el.

– Eu nu mă pricepeam deloc să dansez, dar mama mea vitregă a angajat un profesor și, după mult prea multe lecții, am început să fiu mai în largul meu, zâmbi Olivia spre Beatrice. Însă doar un pic.

– Din fericire, Thorn se pricepe. Ține-te după el și nu o să ai nici o problemă, te asigur!

– Doar dacă mă ia pe sus. Sigur o să mă încurc.

Ducesa chicoti.

– Aici ești între prieteni, așa că nu te îngrijora! Dansul e doar pentru distracție. Nimeni nu o să stea să-ți analizeze pașii.

Dar chiar era printre prieteni? Îi plăcea ideea, dar nu îndrăznea să-și facă prea multe speranțe în acest sens. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese prieteni de aceeași vârstă, încât începuse să creadă că îi plăcea singurătatea.

– Apropo de prieteni, spuse Beatrice, înțeleg că tu și Thorn v-ați mai întâlnit. Să îndrăznesc să întreb în ce circumstanțe?

Olivia încercă să găsească cea mai politicoasă abordare.

– Ne-am întâlnit pentru câteva momente la balul de la familia Devonshire, în anul în care mi-am făcut debutul în societate.

– Pare destul de inofensiv. Dar conversația voastră nu părea la fel.

Dumnezeule, oare cum putea explica situația îngrozitoare în care o pusese mama ei vitregă în acea noapte?

– Ei bine, am avut un fel de mică neînțelegere, ceea ce l-a făcut pe cumnatul tău să fie supărat pe mine și pe mama mea în toți acești ani.

– Supărat? Hm... Nu contează. O să dansezi o dată cu el și după aceea nu trebuie să-l mai vezi.

Olivia nu voia să-l mai vadă. Dar *ce* voia?

Imposibilul. Ca el să fie atras de ea așa cum fusese ea atrasă de el. Ca el să-și dorească să o ia de soție și să o sprijine în munca ei de chimistă. Nici unul din aceste lucruri nu avea să se întâmple.

Oftă. Deși ghicise că fusese forțat să o ceară în căsătorie, nu putuse să nu observe faptul că refuzul ei îi lovise în orgoliu, iar el se înfuriase. Nu avea nici un sens. Pur și simplu nu înțelegea bărbații și reacțiile lor ciudate.

De aceea prefera să aibă de-a face cu substanțe chimice, nu cu oameni. Substanțele se comportau într-un mod previzibil. Trebuia doar să știe care erau acelea. Produsele chimice nu-și schimbau din senin proprietățile și cu siguranță nu se înfuriau fără motiv.

– Iată-i, în sfârșit! exclamă Beatrice, în timp ce Greycourt și Thornstock intrau în sala de bal. Începusem să mă întreb dacă nu cumva au plecat.

Nu era Olivia atât de norocoasă.

În timp ce frații vitregi se apropiau, îl studie pe Thornstock, vrând să vadă dacă se schimbase de când nu-l mai văzuse. Din nefericire, nu se schimbase. Trupul său arăta la fel de bine ca în tinerețe, iar părul castaniu-închis nu numai că nu avea fire albe, dar mai era și tuns scurt, stil ce i se potrivea mult mai bine decât frizura cam lungă și sălbatică din tinerețe. Dacă era o femeie precum toate celelalte, apariția lui ar fi făcut-o să tresară de plăcere.

Dar nu era și nici nu o făcu. Când cei doi ajunseră aproape de ea, era deja pregătită de ceartă. Se aștepta întru câtva ca Thornstock să-l fi convins pe Grey să nu mai lucreze cu ea, iar călătoria la Carymont să fie anulată. Dacă el făcuse asta...

– Domnișoară Norley, spuse Thornstock, îmi faceți onoarea de a-mi acorda acest dans?

Chiar avea de gând să danseze cu ea? Foarte bine, nu avea de gând să-l lase pe arogantul bâgăcios să o sperie.

Îl privi cu superioritate.

– Bineînțeles, Excelență.

Zâmbetul lui o luă prin surprindere. Intenționase să fie rece cu el.

Apoi Thorn îi oferi brațul și o cuprinse un fel de emoție necunoscută. Frica. Exagerase când spusese că devenise în sfârșit relaxată după acele lecții de dans, iar ultimul lucru pe care îl voia era ca ducele să o vadă încurcându-se în fața lui. Era îngrozită.

– Urmează-i pașii și o să fie bine! îi șopti Beatrice la ureche.

Olivia îi adresă ducesei o privire recunoscătoare, în timp ce Thorn o conducea către ringul de dans. Din fericire, dansul îi era familiar, iar pașii erau dintre cei pe care îi repetase cel mai des. Aproape că se putea bucura de muzică.

Aproape. Pentru că zâmbetul lui dispăruse. Și o privea fix. Aproape încruntat.

După un timp, prezența lui deveni de-a dreptul opresivă. Oliviei i se părea că vedea mânia emanând din el, ceea ce era absurd. Nici un experiment nu dovedise vreodată că oamenii își puteau proiecta sentimentele în aer. Și totuși, putea jura că simțea valuri palpabile de furie venind dinspre el.

Încercă să ignore acea senzație neplăcută.

– De ce ești atât de furios?

– Știi bine de ce.

– Pentru că ți-am refuzat cererea în căsătorie cu mulți ani în urmă?

– Cu siguranță nu! La naiba, nu sunt eu cel care a greșit!

Se îndepărtară încă o dată, iar inima ei începu să tremure. De ce era ea cea care greșise? Și cu ce anume greșise?

Când dansară în centru, între cele două șiruri de dansatori, fu dureros de conștientă de mâna lui lipită de spatele ei pentru a o sprijini și de cealaltă mână care o prinsese pe a ei.

Beatrice avusese dreptate în privința unui lucru – Thornstock era un bun dansator. Dar poziția lui era mai degrabă intimidantă. Cum putea să-i țină mâna atât de strâns și în același timp să fie atât de nervos pe ea? Cuprinsă brusc de dorința de a-l înțelege, îi spuse:

– Nu știam că ducele de Greycourt e fratele tău când i-am acceptat cererea.

Thornstock îi aruncă o privire lungă.

– Ar fi contat dacă știai?

– Nu chiar. Dar se pare că te deranjează faptul că m-a angajat ca să fac acele teste chimice.

– Am motive întemeiate să fiu furios. Nu ești... Se întrerupse, dându-și seama că persoanele din jur încercau să prindă frânturi din conversația lor. Nu ești femeia care am crezut că erai în primul moment când ne-am văzut, spuse el șoptit.

– Nu e vina *mea*. Am fost întotdeauna eu însămi. Nu sunt eu vinovată că m-ai perceput diferit.

O fixă cu o privire cristalină.

– Îmi amintesc că mi-ai spus că nu ești o bună dansatoare. Cu siguranță *asta* a fost o minciună, având în vedere cât de frumos te miști acum.

Olivia nu știa dacă trebuia să se simtă flatată de complimentul referitor la dans ori să se enerveze pentru că el credea că, după nouă ani, nimic nu trebuia să fie schimbat la ea.

– Mama mea vitregă m-a pus să iau mai multe lecții de dans decât mi-aș fi dorit. Acesta este rezultatul.

– Presupun că le urai, mormăi el. Lecțiile, vreau să spun.

Ea ridică din umeri.

– Le-am acceptat doar ca să le fac pe plac părinților. Chimia era principalul meu interes și tot chimia e și în acest moment.

– Hm, mormăi el, parcă neconvins.

Își reluară poziția unul lângă celălalt, așteptând ca restul cuplurilor să-și facă drum spre mijloc.

– Și de ce ești atât de interesată de acest demers chimic? Sunt sigur că nu o faci doar din bunătatea inimii tale.

– Nu, într-adevăr. Știința și inima nu au nici o legătură.

Asta păru să-i smulgă un zâmbet.

– Sunt sigur că nu toată lumea e de acord în această privință.

– Chiar așa? Tot ce contează în știință este rezultatul experimentelor. De aceea prefer știința. Faptele nu mint. Un experiment fie dovedește, fie infirmă ceva.

El își coborî vocea.

– Iar tu intenționezi să dovedești prezența arsenicului în... Hm...

– Da. A fost folosit de răufăcători timp de secole. Și vreau să pun capăt acestui lucru prin dezvoltarea unui test mai bun, care să detecteze arsenicul. Dacă metoda mea funcționează așa cum am plănuit, atunci mulți oameni o să poată afla cu siguranță dacă persoanele dragi au fost ucise prin otrăvire.

O dansatoare din apropierea lor icni speriată, iar Thornstock se uită la ea.

– Mă tem că o discuție despre crime nu e tocmai un subiect adecvat într-o sală de bal, șopti el. N-ar trebui să vorbim despre... proiectul tău până când nu terminăm dansul ca să putem vorbi într-un loc mai intim.

Ea încuviință din cap. Dar ar fi preferat să poată să continue discuția despre experimentele ei. Sau despre orice altceva. Pentru că, în momentul în care el pronunțase cuvântul *intim*, o străbătuse un fior rece. Iar când nu vorbea, devenea prea conștientă de mâinile ducelui care le strângeau pe ale ei, o prindeau de talie sau o trăgeau spre el în timpul dansului.

Nu era chiar cald în încăpere, având în vedere că toate ușile dinspre grădină erau deschise, dar Olivia simțea că-i ardeau obrajii. Fiecare pas dansat împreună îi făcea stomacul să tresalte așa cum o făcuse în acea noapte când el o sărutase. Și nu înțelegea de ce. El nu știa nimic despre știință și nu-i păsa de ea. Atunci de ce avea acel efect asupra ei?

Cumnata lui nu minți se când îi spusese că era foarte priceput la dans. Olivia nu voia să-l admire, dar nu se putea abține. De-a lungul lecțiilor pe care le luase, înțelesese cât efort depunea cineva ca să arate atât de dezinvolt pe ringul de dans.

Muzica se opri, în sfârșit, iar el îi luă mâna ca să o conducă în afara ringului de dans.

– Să-ți arăt noua grădină a surorii mele? Gwyn e foarte mândră de ea.

Olivia nu reuși decât să încuviințeze din cap. Știa că voia să discute cu ea în privat și abia aștepta să scape de asta. Avea să-i explice de ce acceptase propunerea lui Greycourt și cu siguranță Thornstock avea să înțeleagă și să aprobe.

Nu era convinsă că Greycourt chiar avea nevoie de aprobarea fratelui său vitreg, dar, prezentându-i lui Thornstock planul

pe care avea să-l urmeze, putea pune capăt obiecțiilor lui, ea își atingea scopul.

Mai trebuia doar să facă în așa fel încât să nu-i mai bată atât de tare inima când se afla în preajma lui.

Thorn o conduse pe domnișoara Norley în sala cu gustări și răcoritoare, care era aproape goală pentru că începuse un nou dans. Așteptă pentru a fi sigur că nimeni nu-i privea, apoi o îndemnă spre ușă, apoi pe scările de piatră care dădeau în grădină.

Imediat ce găsiră un loc mai ascuns, lângă fântână, el se întoarse spre ea.

– Deci spune-mi, domnișoară Norley, de ce faci asta?

– De ce am venit în grădină cu tine? Nu prea mi-ai dat de ales.

Oare făcea în mod intenționat pe naiva?

– Nu la asta mă refeream și știi foarte bine, spuse el iritat.

– Oh, mă întrebi de ce am fost de acord să testez rămășițele umane ale tatălui fratelui tău vitreg, ca să văd dacă a fost otrăvit cu arsenic?

– Exact. Știu că nu ești plătită ca să faci acel test.

– Fratele tău mi-a oferit bani, dar am reușit să învăț, de-a lungul anilor, o serie de reguli nescrise din societate, iar una dintre ele este că o femeie de rangul meu nu poate lucra pentru bani. Așa că, desigur, am refuzat să primesc bani pentru efortul meu. Părinții mei n-ar fi fost de acord cu așa ceva.

El încercă să nu zâmbească.

– Dar sunt de acord cu ceea ce faci?

– Ei bine, nu. Sau, mai bine zis, dacă ar ști, nu ar fi de acord. Tata ar da vina pe mama că nu m-a ținut mai din scurt, iar mama ar fi pur și simplu îngrozită de idee. Ea preferă să trăiesc o viață în puf, de lady, oftă Olivia. Iar mie mi se pare plictisitor stilul acesta de viață.

Nu putea s-o învinovățească pentru asta. Cu cât înainta în vârstă, cu atât i se părea mai plictisitoare viața plină de reguli din înalta societate. Începea cumva să simpatizeze cu ea?!

– Cu alte cuvinte, nu urmezi întotdeauna regulile, scrise sau nescrise.

– Acum încerci să mă atragi într-o capcană, spuse ea în timp ce studia apa din fântână, de parcă voia să descopere ce o făcea

să strălucească în lumina lunii. Știi foarte bine că am încălcat regulile într-un mod aproape spectaculos prima dată când ne-am întâlnit. În general, încerc să le respect, dar nu-mi iese de fiecare dată.

Referirea la noaptea aceea de la balul familiei Devonshire îl trimise pe Thorn înapoi pe calea amintirilor, în biblioteca slab luminată. Încă putea să-i simtă curbele feminine, gustul gurii și mirosul de plumeria și de iasomie care părea să o urmeze peste tot – un parfum exotic pentru o femeie care era în mod clar lipsită de exotism. Se întrebă dacă avea același gust delicios, dacă pielea ei mai avea aceeași textură de mătase ca atunci.

Dorința de a o atinge și de a afla era aproape dureroasă.

Era limpede că ea voia ca el să-și amintească de sărutul lor. Era modul prin care îl făcea să se abată de la subiect. Dar nu avea de gând să se lase distras.

– Deci nu iei bani pentru aceste experimente, spuse el cu răceală. Le faci doar ca să-ți însufletești viața plictisitoare? Sau poate n-ai de gând să le faci. Experimentele pe cadavre nu sunt chiar modul ideal în care o tânără preferă să-și petreacă timpul. Așa că probabil adevărata ta intenție este să petreci o săptămână sau chiar două departe de casă, distrându-te pe banii unui duce înstărit

Pentru câteva clipe, ea nu făcu decât să se holbeze la el. Apoi se încruntă.

– Chiar ești cea mai enervantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Când se întoarse, gata să se îndrepte înapoi spre sala de bal, el o prinse de braț.

– Nu pleci nicăieri până când nu-mi explici adevăratele motive pentru care faci acest lucrul

– În primul rând, spuse ea, în timp ce-și smulgea brațul din strânsoarea lui, deși nu e treaba ta, nu o să fac experimente pe cadavru. Fratele tău împreună cu magistratul local o să supravegheze exhumarea rămășițelor tatălui său. Iar eu i-am dat o listă a părților care sunt necesare pentru testare.

Informația îl luă prin surprindere pentru că presupunea o planificare atentă, iar lui nu-i venea să creadă cât se implicase ea.

– În al doilea rând, fac acest lucru pentru cariera mea științifică. Aceste experimente o să mă ajute să-mi fac un nume în domeniul chimiei, având în vedere că nimeni nu a reușit până acum să testeze

urmele de arsenic în rămășițele pământești îngropate cu atât de mult timp în urmă.

Cuvintele ei îi provocară o nouă îngrijorare lui Thorn.

– Deci intenționezi să-ți faci publice descoperirile.

– Un chimist se face cunoscut prin ceea ce publică. Până acum am publicat doar o cercetare, spuse ea, ridicându-și bărbia, ceea ce-i făcu buclele aurii să strălucească în lumina lunii. Desigur că intenționez să-mi public rezultatele. De ce n-aș face-o? La fel fac ceilalți chimiști.

– Ceilalți nu fac teste pe rămășițele unui duce, spuse el, înjurând în barbă. Fratele meu știe de planul tău de a face publice descoperirile?

– Dacă nu știe, atunci nu e foarte inteligent. De ce aș accepta o asemenea misiune?

– Dar nu i-ai spus într-un mod explicit.

Ea strânse din buze.

– Nu. Am presupun că nu era nevoie.

– S-ar putea ca el să aibă altă impresie, spuse Thorn, apoi o prinse de umeri și o întoarse spre el. Iată încă o lege nescrisă din societate, pentru informarea ta. Ducii nu se bagă în nimic scandalos. Și nimic nu e mai scandalos decât o crimă. Fratele meu nu o să fie de acord ca treburile lui private să ajungă subiect în ziare doar pentru că tu vrei să-ți faci un nume în domeniul chimiei.

Ea îl privi fără să clipească.

– Dacă o să se dovedească faptul că a fost o crimă, o să urmeze un proces, și nimic nu e mai public decât un proces în justiție.

Fata era isteață. Trebuia să recunoască.

– Și totuși, testul tău nu poate dovedi cine l-a ucis pe tatăl lui Grey, ci doar că omul a fost otrăvit. Nu vrem ca ucigașul să afle că suntem pe urmele lui. Asta înseamnă că o vreme trebuie să-ți ții rezultatele secrete. Ești de acord?

– Dacă de asta e nevoie pentru a face dreptate în cazul uciderii unui om, sigur că sunt de acord. Cel puțin o vreme. De altfel, e în favoarea mea să am numele legat de un caz anume. Așa a devenit cunoscută metoda lui Valentin Rose, la urma urmei. Așa că e convenabil să aștept să se încheie procesul și apoi să-mi public rezultatele.

– Indiferent cât durează procesul?

Ea își înălță capul.

– Ei bine, nu dacă o să dureze câțiva ani. Altcineva ar putea descoperi aceleași metode pe care le-am dezvoltat eu, iar dacă publică rezultatele înaintea mea, pot fi considerate mai importante pentru că au fost primele care au apărut. Am acceptat această misiune pentru cariera mea: nu pot să risc ca altcineva să publice rezultatele înaintea mea.

Ceea ce spunea avea sens, dar pentru el alta era problema. Chiar voia Grey ca lumea să știe că tatăl său fusese otrăvit, deși nu putea spune cine era vinovatul? Cumva Thorn se îndoia de acest lucru.

Dar era în puterea domnișoarei Norley să-i forțeze mâna lui Grey. Thorn făcuse cândva o înțelegere cu Lady Norley, nu cu domnișoara Norley. Presupunând că tânăra era la curent cu bârfele mamei vitrege, Thorn trebuia să se poarte cu mănuși. Poate că lui Grey nu-i păsa dacă era afectată reputația tatălui lui Thorn, dar cu siguranță *dorea* să o protejeze pe mama lor de astfel de bârfe. Deci domnișoara Norley putea sfârși prin a-i obliga pe toți copiii Lydiei să joace după cum dorea ea.

Însă mai era un alt aspect care trebuia luat în considerare.

– Și dacă nu găsești arsenic? Dacă Grey se înșală, iar tatăl lui a murit, într-adevăr, de malarie?

Încruntarea de pe fruntea ei îi spunea lui Thorn că tânăra spera la alt rezultat.

– Atunci trebuie să găsesc altă cale pentru a demonstra că metodele mele sunt bune și pot fi folosite în justiție.

El clătină din cap.

– Trebuie să mărturisesc că sunt șocat să întâlnesc o femeie atât de preocupată de chimie încât să facă experimente pe cadavre pentru a-și demonstra teoriile. Nici eu, ca bărbat, nu am asemenea preocupări.

Ea ridică din umeri.

– Pentru că nu ești om de știință. Sau așa am auzit.

Îl luase prin surprindere. Din nou.

– Și ce ai mai auzit despre mine?

Ochii ei se măriră.

– Eu... Ei bine...

– Domnișoară Norley, spuse el, surprins de răspunsul ei neașteptat de feminin, nu e loc de rușine aici. Sunt foarte conștient de reputația pe care o am.

– Atunci n-ai nevoie să o auzi și de la *mine*, sublinie ea.

Thorn nu putu decât să râdă. Olivia nu semăna cu nici o femeie pe care o întâlnise.

– Am o curiozitate... N-am știut niciodată cât și ce li se spune tinerelor nemăritate despre mine. Deși sunt convins că, în cazul tău, Lady Norley nu a făcut economie de cuvinte pe acest subiect.

– Nu, nu a făcut, rosti ea sec. Rareori face.

Ah, deci tânăra știa de reputația lui de la mama vitregă. Thorn se apropie de ea. Oare domnișoara Norley avea să admită că știa acea bârfă despre tatăl lui? Dacă, de fapt, Lady Norley nu-i spusese nimic? În acest caz, nu avea de gând să o informeze el, însă asta nu însemna că nu putea să o chestioneze.

– Ce ți-a spus mai exact mama ta vitregă despre mine?

– Că nu ești bun de nimic.

– Un duce nu poate fi așa, mai ales unul înstărit ca mine.

Tânăra nu păru impresionată.

– Mama mi-a spus că mai degrabă îți pierzi nopțile cu... femei ușoare decât cu oameni respectabili.

– Nu o să neg asta. La fel ca tine, consider că uneori viața alături de cei de viță nobilă, ca mine, e plictisitoare.

– Da, dar eu îmi umplu timpul făcând lucruri utile.

El chicoti.

– Și eu. Și femeile ușoare au nevoie de distracție. Ca să nu mai vorbim de bani. Eu le ofer și una, și alta. Asta nu înseamnă că fac ceva util?

Ea clătină din cap, forțându-se în mod evident să nu zâmbească.

– Ești un caz pierdut, Excelență!

– Așa am auzit și eu. Și nu e nevoie să-mi spui Excelență. Toată lumea îmi zice Thorn. Poți să-mi spui și tu la fel. Își dorea să nu fi fost atât de întuneric ca să poată vedea dacă tânăra se înroșise. Iar eu ar trebui să-ți spun Olivia, continuă el.

– Nu e puțin cam mult?

– Cumnata mea îți spune Olivia. Eu de ce să nu pot?

El aștepta să audă argumentul tipic al femeilor – că o femeie putea să i se adreseze altei femei folosind numele de botez, dar nu și un bărbat.

În schimb, ea îl privi pieziș.

– Bine. Dar nu când e mama prin preajmă. Sau cineva din familia ta.

– Foarte bine. O să fie micul nostru secret.

Thorn îi apucă o buclă răzleață și i-o dădu după ureche, încântat să observe că acea intimitate o făcuse să respire precipitat. Nu știa sigur ce urmărea tânăra cu experimentele ei chimice, dar era clar că încă îl găsea atrăgător.

– Cât despre mama ta, aș îndrăzni să spun că e frustrată pentru că nu vrei să o asculți și să-ți găsești un soț.

Olivia își ridică provocator bărbia.

– Ea și tata au insistat în această privință în anul în care mi-am făcut debutul în societate. I-am ascultat. Nimeni nu m-a cerut în căsătorie. Așa că am refuzat să repet experiența.

– *Nimeni* nu te-a cerut în căsătorie? Eu îmi amintesc că un anumit duce te-a cerut, dar a fost refuzat.

– Atunci a fost diferit, spuse ea, cu ochii strălucind în lumina lunii. Nu voiai cu adevărat. Când m-ai sărutat, pur și simplu te distrai, ca de obicei. Până când nu te-a forțat mama să mă ceri în căsătorie, nu ai avut nici cea mai vagă intenție să te căsătorești cu mine.

– Mă distram, ca de... Stai, deci știai că mama ta m-a forțat?

– Bineînțeles că știam. Ai lăsat să se vadă într-un mod dureros de clar.

Asta nu însemna că ea știa despre șantaj. Iar el nu intenționa sub nici o formă să-i spună. Cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine.

Apoi înțelese restul afirmației ei.

– Nu mi-am dat seama că am lăsat să se vadă atât de clar.

Figura ei era împietrită.

– Ei bine, așa a fost. Iar eu nu voiam un soț care să fie târât la altar.

– Eu nu voiam o soție pe care o știam doar de o oră.

– Ai dreptate, spuse ea și își prinse mâinile la spate. Dar asta nu explică de ce ai devenit atât de furios când te-am refuzat. Doar făcusem ceea ce ne doream amândoi!

După cum suna declarația ei, el fusese lipsit de considerație. Sau poate așa voia ea să-l facă să se simtă?

– Vrei să spui că, dacă aș fi venit cu niște complimente și te-aș fi implorat să-mi accepți propunerea, răspunsul tău ar fi fost diferit?

Ea se încruntă.

– Hm... probabil că nu.

El se apropie și mai mult de ea.

– Pentru că nu ți-a făcut plăcere sărutul nostru?

– N-am spus așa ceva.

Părea de-a dreptul tulburată.

Bun. Îi plăcea când era tulburată. Pentru că își lăsa garda jos.

– Deci ți-a plăcut sărutul nostru?

– Eu. Nu sunt sigură...

– Nu ești sigură?

Mai făcu un pas spre ea. Olivia se dădu înapoi, cu spatele spre fântână, și probabil ar fi căzut dacă el nu ar fi prins-o de talie.

– Ei bine, *Olivia?* Care e varianta corectă? Pentru că mie sigur mi-a plăcut sărutul nostru. Și aș fi putut să jur că nu am fost singurul...

Ochii ei se măriră, iar gura i se întredeschise.

– Dar poate că ar trebui să mă asigur că așa a fost. Pentru amândoi.

Apoi își coborî capul și-i pecetlui gura cu un sărut.

Capitolul 3

Olivia îl apucă de umeri, dar numai pentru a-și păstra echilibrul. Nu pentru că îi plăcea sărutul.

Oh, la naiba, cum să nu-i placă sărutările lui, care erau la fel de inflamabile precum uleiul de măsline sau vitriolul și aproape la fel de periculoase? Uitase ce gust delicios aveau buzele lui și cum atingerea aceea îi făcea inima să o ia razna și genunchii să se înmoaie. Și, ca de obicei, când nu înțelegea ceva, se arunca asupra acelui lucru cu și mai mult entuziasm.

Așa că își puse brațele în jurul gâtului lui – strivindu-i probabil gulerul și lavaliera – și își deschise gura, în anticiparea sărutărilor ce aveau să urmeze.

În schimb, el se retrase și îi căută privirea.

– Nu mi-ai răspuns la o întrebare. Mama ta vitregă e aici? Se ascunde pe undeva prin grădină?

– De unde să știu dacă se ascunde prin grădină? Eu am dansat *cu tine*. Dar da, e la bal. E însoțitoarea mea.

El o privi cu ochii mijiți.

– Încerc să îmi dau seama dacă asta e o nouă încercare de a mă păcăli să te cer în căsătorie.

– Să te păcălesc? Dumnezeule, cât de arogant poți fi! Tu ești cel care m-a adus aici, deci tu ești singurul care știe de ce a făcut-o. În plus, tu ești cel care a inițiat sărutul.

– Ah, corect. Aici ai dreptate.

Ea clătină din cap. Nu știa ce să creadă despre el.

– Dacă te face să te simți mai bine, te asigur că o să te refuz din nou, în caz că mă ceri în căsătorie.

– N-am nici cea mai mică intenție să te cer, replică el.

Ea ignoră brusca senzație de dezamăgire care o lovi drept în piept. Chiar dacă îi plăcea să-l sărute, nu voia să se mărite cu un individ atât de arogant. Semăna prea mult cu tatăl ei.

– Având în vedere că nici eu nu am vreo intenție să accept, am ajuns la un acord. Dar, cum pari îngrozitor de îngrijorat că am putea fi prinși sărutându-ne, ar trebui să mergem înapoi în casă și...

El îi înăbuși restul cuvintelor cu un sărut.

Ea se gândi să protesteze. Pentru că Thorn era când rece, când cald, ceea ce îi provoca numai confuzie în acel moment.

Însă apoi el își strecură limba în gura ei, iar Olivia simți că se topește. Era ca și cum ajunsese în paradis. Nu era de mirare că Thorn era atât de arogant. Pentru că săruta cu siguranță în același fel în care o făceau îngerii.

O mușcă ușor și-i linse buza de jos, un alt lucru ciudat care o făcea să simtă că ardea în interior.

– Să nu cauți cine știe ce înțelesuri pentru ce se întâmplă.

Ignorând senzația dureroasă care o lovi, îi șopti înapoi:

– Nici tu.

– Doar pentru că îmi place să te sărut nu înseamnă că...

– Sărută-mă! Și taci!

El chicoti, apoi o trase spre o bancă ce nu putea fi văzută de oricine intra în grădină. Asta trebuia să o alarmeze. Dar nu o alarmă.

O trase lângă el și începu să-i depună săruturi mici de la pometi spre urechi.

– Sigur ești chimistă?

Ea se dădu înapoi și ridică o sprânceană.

– Iar tu ești un depravat? Pentru că sigur nu te comporți ca unul.

– Atunci aș face bine să încep, șopti el.

De data asta, o sărută pe gât. Îi linse locul în care i se simțea pulsul, ceea ce ar fi trebuit s-o dezguste, dar o făcu doar să-și dorească să-i ofere același lucru.

Oare avea să-i placă? Oare să îndrăznească?

Încercă, desfătându-se cu mirosul lui de ulei din lemn de trandafir și săpun. Îi plăcea senzația lăsată de barba lui care o înțepa. La fel ca geamătul pe care îl scoase când își îngropă gura între sânii ei. Dumnezeule, ce nebunie!

Ce deliciu! Ea îl apucă de cap, cu intenția de a-l îndepărta de sâni, dar îl trase mai tare spre ei. Oh, Dumnezeule! Își pierdea prea repede stăpânirea de sine. Probabil el chiar era un depravat fiindcă o făcea să se simtă așa.

– Pielea ta e ca mătasea, murmură el pe sânii ei. Și miroși atât de bine! Nici nu vreau să-mi imaginez ce gust ai avea dacă aș...

– Olivia? se auzi o voce strigând-o de undeva din spate. Ești pe aici? Gwyn m-a trimis să te găsesc ca să putem discuta ceva cu toții.

Era Beatrice. Thorn puse un deget pe buzele Oliviei, dar ea nu voia să aștepte până ce îi găsea împreună.

Se ridică repede.

– Sunt aici. Stăteam pe bancă și admiram fântâna! Se grăbi spre scările de piatră, unde o aștepta Beatrice. Familia Wolfe are o grădină superbă, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Beatrice, încercând să deslușească ceva prin întuneric, în spatele Oliviei.

Tânăra nu se pricepea să mintă, dar, dacă se lăsa din nou surprinsă alături de Thorn, el nu mai avea cum să creadă că ea nu pusese totul la cale. Bărbatul era absurd de suspicios.

O luă pe Beatrice de braț.

– Sunt nerăbdătoare să vorbesc cu Lady Gwyn. Când eu și mama i-am fost prezentate la începutul serii, abia am avut timp să schimbăm două cuvinte. E mare îngrămădeală în sala de bal, nu ți se pare? Tocmai de aceea am ieșit să iau puțin aer.

Dumnezeule, bătea câmpii! Nu mai bătuse câmpii în viața ei. Asta pentru că nici nu încercase să înducă pe cineva în eroare.

Se părea că seara aceea era plină de premiere pentru viața ei.

– L-ai văzut cumva pe Thorn? întrebă Beatrice, părând suspicioasă. Aș fi putut jura că era cu tine când ai ieșit în grădină.

– Oh. El... mi-a arătat doar puțin grădina și apoi s-a dus înapoi în casă. Cred că voia niște ratafia.

Beatrice păru să se liniștească.

– Într-adevăr, e stilul cumnatului meu, spuse ea și o bătu ușor pe mână în timp ce se îndreptau spre ușă. Sunt sigură că o să-l mai întâlnești.

Olivia spera că nu. Trupul ei nu putea suporta și mai multe atenții din partea unui libertin depravat.

Slavă Domnului că nu trebuia să-l mai vadă după seara aceea! Ea și ducii de Greycourt plecau chiar a doua zi la domeniul acestora, unde se putea îngropa din nou în muncă.

Dacă nu avea parte de stimulent pentru fantezii, nopțile ei ar fi fost în continuare calme. Însă bănuia că urma să treacă mult timp până când avea să își găsească din nou liniștea.

Thorn rămase pe bancă până când Olivia și Beatrice intrară în casă. Apoi mai zăbovi o vreme, ca să i se potolească erecția vizibilă. La naiba! Gestionase lucrurile îngrozitor de prost. Intenția lui fusese să-i spună Oliviei că urma să fie cu ochii pe ea la reședința lui Grey.

În schimb, începuse cu stângul și făcuse din nou toate acele lucruri neînțelepte cu ea. Nu prea se potrivea cu planul lui de a o ține sub observație în zilele următoare.

Poate că nu trebuia să se ducă.

Pe naiba nu trebuia! Tot nu era convins de motivele pentru care ea făcea acele teste. Și, chiar dacă era sinceră, așa cum părea, nu însemna că era o chimistă competentă. Dar ce știa el despre chimie? Sau cât se pricepea Grey la așa ceva?

Se ridică. Doamnele plecaseră. Iar pe el îl aștepta o noapte lungă. Vickerman îi aștepta cu noua piesă de teatru, așa că Thorn – sau mai bine zis Konrad Juncker – trebuia să-l amâne din nou dacă voia să meargă a doua zi cu Grey și ceilalți la Carymont.

Nu se putea altfel. Trebuia să-l informeze și pe Juncker. Crescut în Londra, Juncker nu era mai german decât Thorn, dar cei doi deveniseră repede prieteni.

Thorn fusese reticent de la bun început și nu voise să-și facă publică munca de scriitor sub propriul nume. Unul dintre motive era că folosirea numelui altcuiva îi dădea o anumită libertate. Se putea plimba prin cele mai rău famate locuri fără să știe nimeni că, de fapt, făcea cercetare pentru opera sa.

Celălalt motiv era legat de protejarea propriei familii. Mai ales că tatăl său vitreg, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată, fusese ambasador în Prusia, iar piesele lui i-ar fi putut afecta cariera. Iar acum, când toată familia se mutase în Anglia, Thorn era și mai atent să nu se expună, ca să nu-și afecteze în vreun fel rudele.

Iar Juncker era fericit cu misiunea pe care o avea. Aventurile scrise de Thorn sub numele lui îl făcuseră celebru, iar asta îl ajutase să-și publice propriile poezii. Uneori, Juncker chiar scria câte o bucată din piesele de teatru ale lui Thorn. Poeții nu făceau mulți bani,

iar Thorn era fericit să-și plătească prietenul pentru că îi folosea numele, dar și pentru orice altă muncă depusă pentru piesele sale.

Se întoarse în sala de bal, unde se trezi înconjurat de jumătate din familie. Mama lui stătea cu Bonham, ceea ce îl cam irita pe Thorn, iar Olivia era lângă ea, ceea ce nu-l deranja. Se uită în jur după Lady Norley și o văzu undeva în sală, discutând cu una dintre prietenele apropiate ale mamei lui, Lady Hornsby. Judecând după gesturile lor animate, păreau să se cunoască de mult timp. „Hm..."

– Ah, uite cine vine *acum* din grădină, spuse Gwyn cu o strălucire în privire. Ce ciudat că tu și domnișoara Norley ați ales să luați o gură de aer proaspăt în același timp!

– Lasă-i în pace, draga mea! interveni mama. Thorn nu este atât de necugetat încât să ducă în grădină o tânără respectabilă pe care tocmai a întâlnit-o. Sunt sigură că nici măcar nu s-au intersectat.

Thorn putea înțelege o avertizare subtilă. Era felul mamei de a-l plesni peste mână.

– Mama are dreptate. Domnișoara Norley a fost în perfectă siguranță fără mine. Și oricum eu am fost la grajduri să văd noul armăsar cu care se tot laudă maiorul Wolfe.

– E un animal de clasă, nu-i așa? interveni cumnatul său.

– Este, într-adevăr, minți Thorn.

Gwyn și Beatrice schimbară câteva priviri. Nu-l crezuseră nici o secundă. Până și Grey îl privea cu ochii mijiți, în timp ce Olivia stătea acolo senină, de parcă nu avea nici o legătură cu subiectul sau cu ducele.

Asta dovedea încă o dată că nu putea avea încredere în ea. Cele mai multe femei aveau o *oarecare* reacție când erau tachinate că se aflaseră singure în compania unui bărbat. Dar ea nici măcar nu se înroșise un pic.

Dacă se gândea mai bine, nu credea că o văzuse vreodată înroșindu-se. Din nefericire, asta îl făcu să se întrebe ce trebuia să facă pentru a o vedea cum se îmbujora.

La naiba!

– Mamă, o să plec din oraș pentru o vreme. Plănuiesc să plec mâine la Carymont cu Grey, Beatrice și domnișoara Norley.

Privirea Oliviei îl fulgeră. Obrajii ei se umplură de pete roșii. Ah, deci *putea* s-o facă să se înroșească! Totuși, jena ei se transformă repede în furie, judecând după privirea pe care i-o aruncă. În mod

clar nu era încântată – exact ce intenționase el. Să o pună în gardă. Să știe cum trebuia să se comporte în preajma rudelor lui.

Însă, uitându-se în jur la reacția familiei, își dădu seama că nu numai Olivia era furioasă.

– Grey! exclamă Beatrice vizibil deranjată. Ai știut și nu mi-ai spus nimic?

Grey îl nimici din priviri pe Thorn.

– A decis în seara mea, scumpa mea. Cu foarte puțin timp în urmă, de fapt. Tocmai voiam să-ți spun când ne-a întrerupt Thorn.

Beatrice nu păru convinsă.

– Sper să cumpăr o proprietate în Suffolk, minți cu seninătate Thorn. Așa că m-am gândit că ar fi ideal să călătoresc cu familia ca să văd zona și apoi să închiriez un poștalion ca să mă întorc la Londra.

Le văzu cu coada ochiului pe Gwyn și pe mama lor zâmbindu-i cu subînțeles. N-aveau decât să zâmbească. Ele vedeau în toate femeile o posibilă soție pentru el, iar acum probabil credeau că avea o slăbiciune pentru Olivia, așa că nu intenționau să-i ceară socoteală pentru plecarea la Carymont.

Pe de altă parte, maiorul Wolfe era greu de citit. Cumnatul lui Thorn era mereu enigmatic, dar în acea seară era de-a dreptul impenetrabil. La ce se gândea oare? Wolfe știa câte ceva despre suspiciunile lui Grey legate de moartea tatălui său, așa că probabil trăsese propriile concluzii referitoare la călătoria la Carymont. Probabil Beatrice îi spusese adevăratul motiv pentru care mergeau acolo. Era foarte apropiată de fratele ei.

Ei bine, măcar maiorul se abținuse. Chiar dacă nu-și putea folosi bine un picior, era un om de toată isprava din toate punctele de vedere.

– Iertați-mă, Lady Gwyn, spuse Olivia, fără să arunce o privire în direcția lui Thorn, dar, dacă plecăm la drum mâine, ar trebui să mă asigur că dorm îndeajuns în noaptea asta. Cred că o iau pe mama și rog un lacheu să ne cheme o trăsură.

– Bineînțeles, draga mea, spuse Gwyn, aruncându-i o privire plină de înțeles lui Thorn. Având în vedere circumstanțele, mă bucur că ai reușit să-ți faci timp să vii la bal în seara asta. O să te conduc.

La naiba! Nu trebuia să le spună tuturor că mergea la Suffolk. Acum trebuia să îndure o grămadă de întrebări puse de mama, Beatrice și Gwyn tot restul serii.

Ba nu avea să o facă! Imediat ce Olivia și Gwyn plecară, merse la mama lui și o sărută pe obraz.

– O să plec și eu, mamă, din același motiv ca domnișoara Norley. Nu vreau să fiu cel care întârzie plecarea organizată de Grey pentru mâine-dimineață. Știi că nu-i place să plece la drum târziu.

– Aș vrea să plecăm la opt. Sau mai devreme, dacă reușești, zise Grey.

Thorn pufni.

– Cu alte cuvinte, plecarea ta obișnuită, imediat ce se crapă de ziuă.

– Dar Carymont nu este așa departe, nu? interveni Bonham. Deci o să aveți o călătorie plăcută chiar dacă plecați mai târziu.

Thorn îi aruncă o privire nimicitoare. Bonham nu avea nici un drept să intervină în discuție sau să stea acolo și să-i facă mamei ochi dulci. Chiar nu putea să înțeleagă ce vedea ea la un asemenea bărbat. Arăta bine pentru un bărbat de 60 de ani – cu păr grizonant, trup robust și fără fălci care să atârne –, dar Thorn nu-i putea suporta prezența.

– O să avem oricum o călătorie plăcută indiferent când plecăm, spuse Thorn. Când călărești cu familia, e întotdeauna plăcut.

Bonham îi oferi o umbră de zâmbet.

– Cu familia și cu domnișoara Norley, vrei să spui.

Thorn îl înjură în gând.

– Desigur.

Apoi, în timp ce mama chicoti, Thorn se îndepărtă. Încercă să nu se enerveze, știind că ar fi părut nepoliticos și lipsit de delicatețe din partea lui. Întâlnirea cu domnișoara Norley îl făcea să se poarte ca un nebun, iar discuția cu Juncker despre piesă nu-i putea schimba dispoziția. Olivia probabil avea să doarmă puțin în noaptea aceea, dar el cu siguranță nu avea să pună capul pe pernă.

Din fericire, îl găsi pe Juncker la apartamentul acestuia de la hotelul Albany, așa că nu mai fu nevoit să bată cârciumile o jumătate de noapte în căutarea lui. Locuința lui Juncker era mai plăcută decât putea visa un burlac – și-o permitea doar datorită banilor pe care îi primea de la Thorn.

Îi deschise ușa îmbrăcat de plecare, ceea ce nu-l surprinse.

– Thorn! exclamă Juncker. Ai venit la timp ca să ieșim împreună! Mă duc la o cârciumă nouă din Piccadilly, unde servitoarele au funduri drăguțe și...

– Nu pot, spuse Thorn, trecând pe lângă el și prăbușindu-se pe o canapea. Plec spre Suffolk mâine-dimineață.

Dispoziția lui Juncker se schimbă. Închise ușa și se încruntă.

– Dar cum rămâne cu piesa de teatru? Ai spus că o termini săptămâna asta.

– Știu, dar a intervenit ceva. O să lucrez la final în timpul călătoriei.

– Așa zici mereu, dar nu se întâmplă niciodată. De vreme ce pleci din Londra, îmi pierd orice speranță că o să mai scrii ceva.

Încruntat, Juncker începu să se plimbe prin cameră, părând oarecum înfricoșător. Numai înălțimea lui putea intimida pe cineva, iar ochii de un albastru-închis și părul blond și ciufulit – arătând ca o bufniță speriată, cum spunea chiar el – îl făceau să arate ca un nebun. De obicei, bărbații se fereau din calea lui.

Dar nu și femeile. Juncker era întruchiparea scriitorului oropsit, iar doamnele adorau acest lucru.

– Nu înțeleg de ce nu-i spui lui Vickerman că tu scrii piesele acelea. Pentru că de fiecare dată când pleci din oraș, o să fie fericit să-ți dea un răgaz. Ce naiba, ar fi cea mai mare onoare pentru el să aibă un duce în arsenal!

– Asta e problema. Nu vreau ca oamenii să știe că le-am scris eu, iar Vickerman n-ar putea să țină acest secret mai mult de o zi. Nici măcar atât.

– Probabil.

– În afară de asta, dacă nu scrii pentru mine, cum o să mai trăiești așa bine?

Lui Juncker îi căzură umerii.

– Adevărat.

– Așa că nu te mai agita! spuse Thorn iritat. Vickerman o să înțeleagă. Spune-i că muza ta e plecată în vacanță.

– Nu crede în muze. El crede în bani, după cum bine știi. Și devine foarte nesuferit când nu pot să scriu pentru el. Și asta pentru că tu îți iei liber după cum ai chef, îi spuse Juncker cu o privire acuzatoare. Și nu e singurul. Dacă nu ai grijă, o să încep să scriu piesele alea singur și la naiba cu tine!

Thorn izbucni în râs.

– Da, bănuiesc că toate personajele o să vorbească în pentametru iambic. Juncker nu gustă gluma, așa că Thorn adăugă: Dacă e vorba de bani, îți dau eu până când te plătește Vickerman pentru piesă.

Juncker pufni.

– Nu e vorba de bani. Nu încă. Numai că... A trecut ceva timp de când ai avut o piesă pusă în scenă. Lumea pare să înceapă să-și piardă interesul.

– În acest caz, *c'est la vie*. Toate lucrurile bune se termină la un moment dat. Nimic nu e veșnic.

– Îți e ușor să spui asta. Nu trebuie să-ți faci griji în privința banilor. Eu sunt cel care o să sfârșească pe stradă, în frig.

Văzând privirea îngrijorată a prietenului său, Thorn se ridică și îi puse o mână pe umăr.

– Știi că glumeam cu pentametrul iambic, nu?

Juncker încuviință vag din cap, ceea ce îl tulbură pe Thorn. Oftă.

– Ești un poet bun. Și un scriitor bun, în general. Ce s-a întâmplat cu romanul la care lucrai? Ce mi-ai dat să citesc din el era foarte bun, iar acum, când ești faimos în lumea artistică din Londra, îl poți publica ușor.

– Dacă îl termin, spuse el, retrăgându-se. Spre deosebire de muza ta, a mea a plecat în vacanță, a căzut de pe vapor și s-a înecat. N-am trecut de capitolul cinci. Sunt uscat aici, spuse el lovindu-se ușor pe frunte, găsești numai praf și pietre.

– Cunosc bine sentimentul, spuse Thorn. Dar continuă să scrii! Muza o să se întoarcă.

– Ar fi bine dacă ai ține cont de propriile sfaturi, murmură Junker. Lucrezi de luni bune la finalul acelei piese.

– Așa e.

Nu avusese chef de nimic. Până în acea seară. Confruntarea cu Olivia nu-i provocase doar dorință, ci și un chef nebun de a avea un toc în mână ca să schițeze un personaj sau două.

– Uite cum facem: merg cu tine până la cârciuma aia. O să te mai înveselești. Poate că mai ștergem praful care s-a așezat pe pietrele alea.

– Poate, rosti Juncker. Dar bănuiesc că nu stai cu mine.

– Nu în noaptea asta.

Thorn mai avea la dispoziție câteva ore până când trebuia să se prezinte la Grey. Și avea de gând să le petreacă cu folos. Poate chiar termina piesa în timpul călătoriei, la urma urmei.

Capitolul 4

Oliviei îi luă o jumătate de noapte să-și potolească panica înainte de plecarea din dimineața următoare. Și ce dacă Excelența Sa, nemernicul duce de Thornstock, călătorea cu ei? De parcă acea călătorie cu trăsura era singura dată când trebuia să-l suporte – cu zâmbetele lui pompoase și rânjetul de îngâmfat.

Și flirtul. Acel flirt inteligent și enervant care îi făcea stomacul să se rostogolească și sângele să o ia razna. Omul putea să pună farmecul acela într-o sticlă și să-l vândă. Olivia ar fi cumpărat o sticlă doar ca să vadă ce ingrediente conținea.

Dar se părea că nu avea de ce să se îngrijoreze în privința lui în acea zi. La o secundă după ce urcase în trăsură, Thorn se așezase lângă fratele său, își sprijinise capul pe banchetă și adormise tun.

Olivia încercă să nu-l privească obsesiv, dar era destul de dificil. Nu văzuse niciodată un bărbat care să arate mai fericit – sau atrăgător – în timp ce se odihnea.

În special diferitele părți ale părului său facial. Spre deosebire de tatăl ei, care părea întotdeauna excesiv de îngrijit, și de unchiul ei, care părea mereu îngrozitor de neîngrijit, Thorn arăta perfect. Perciunii nu erau stufoși, iar sprâncenele fuseseră tunse, însă fără a exagera. Iar părul nu era dat cu pomadă. Olivia detesta pomada – i se părea prea... unsuroasă.

Și, Dumnezeule, avea niște gene lungi, de un maroniu-închis, care arătau ca două semiluni întunecate pe pielea lui ușor bronzată. În mod clar, petrecea mult timp în aer liber, deși nu atât de mult precum fratele său, care avea un bronz și mai puternic. Trebuia să o întrebe pe Beatrice mai târziu despre asta.

Oare era nepoliticos? Nu era sigură. Nu reușea niciodată să-și aducă aminte de toate regulile din societate.

Când, după puțin timp, Thorn începu să sforăie, Greycourt chicoti.

– Încă mă uimește faptul că Thorn poate dormi oriunde și oricând. O dată l-am văzut moțăind în mijlocul unei dezbateri aprinse, în Camera Lorzilor. Noi, ceilalți, eram de-a dreptul fascinați. Thorn ar fi căzut de pe scaun dacă nu-l înghionteam ca să-l trezesc.

Fără să deschidă ochii, Thorn mormăi:

– E o minciună sfruntată. N-am căzut în viața mea de pe un scaun.

Beatrice și Olivia izbucniră în râs.

– Dormi în continuare, spuse pe o voce blândă Beatrice. Promit că nu mai vorbim!

– Eu nu promit asta spuse Grey. Nu e vina mea că s-a decis în ultimul moment să vină cu noi. Probabil că a petrecut prin cârciumi toată noaptea.

Thorn deschise un ochi.

– Mi-am petrecut noaptea trecută rezolvând niște probleme financiare, dacă ții să știi. Și dacă n-ai fi insistat să plecăm în zori, aș fi mult mai vioi.

Deschise și celălalt ochi, se îndreptă pe banchetă și își pieptănă cu degetele părul, care în mod miraculos începu să arate ca și cum abia plecase de la frizer.

Hainele lui nu erau nici măcar șifonate. Lavaliera albă încă era strâns legată, haina de culoare albastră stătea bine întinsă pe el, iar pantalonii strâmți i se mulau pe picioare și-i accentuau coapsele musculoase. Cu siguranță, cel care inventase termenul *splendoare vestimentară* o făcuse după ce îl întâlnise pe ducele de Thornstock.

– Și dacă insiști să vorbești despre mine în timp de dorm, continuă Thorn, cred că aleg să stau treaz, precizâ el, apoi îi aruncă Oliviei un zâmbet devastator. Nu pot risca să te las să-i spui domnișoarei Norley minciuni despre mine.

Ea se luptă cu plăcerea stupidă provocată de zâmbetul pe care i-l adresase. Știa că nu era cazul să cadă pradă șarmului acelui bărbat.

– Îți cunosc deja reputația, Excelență. Nu poate spune ceva care să mă surprindă.

Greycourt își plesni fratele peste genunchi.

– Văd că, în sfârșit, ți-ai găsit nașul, bătrâne! Domnișoara Norley nu e impresionată de farmecul și de tacticile tale.

Zâmbetul lui Thorn se estompase, dar ochii lui încă dansau în timp ce o privea, ceea ce o făcu să-și dorească cu disperare ca el să doarmă din nou.

Dar nu avea un asemenea noroc. Își fixase privirea pe ea și, precum un entomolog cu un cărăbuș, părea decis să o străpungă cu un ac și să o înfigă undeva.

– Sunt curios în privința acestor experimente, domnișoară Norley, spuse el pe un ton prea relaxat, care o puse în gardă. Ce te face să crezi că poți reuși să găsești arsenic în rămășițele tatălui lui Grey când alți chimiști cred că este imposibil?

– Din ce mi-a spus ducele despre discuțiile cu alți chimiști, aceștia nu au fost dispuși nici măcar să încerce.

– Nici măcar individul acela, Valentin Rose? întrebă Thorn.

Surprinsă că știa de Rose, ea răspunse:

– Vai, dar domnul Rose nu mai este în viață!

– Ah, mormăi Thorn.

– Au existat și alții care au dezvoltat teste pentru arsenic. Când m-am pregătit pentru acest proiect, am studiat și am testat toate variantele cunoscute de la chimiști precum Scheele, Metzger, Rose și Hahnemann. Din păcate, toți, cu excepția lui Hahnemann, sunt morți, iar Hahnemann locuiește în Saxonia, așa că nu putea fi adus aici. Thorn părea surprins de faptul că ea auzise de toți acei oameni de știință și de testele lor, iar asta o irita. Fiecare dintre aceste teste are anumite probleme, continuă ea. Eu am găsit, printr-o experimentare riguroasă, un test mai eficient, care reunește tot ce e mai bun din metodele folosite de alți chimiști. Testul meu ar fi util în instanță. De aceea m-a angajat fratele tău – pentru că unchiul meu și doamna Fulhame consideră că testul meu ar putea avea succes în acest caz.

Thorn o privea de parcă tocmai îi crescuseră aripi.

– Ce e? întrebă ea. Ai o opinie în ce privește cea mai bună metodă? Accept orice sugestie dacă asta îmi îmbunătățește calitatea rezultatelor.

– Hm... N-am nici o sugestie. Sincer să fiu, nici nu aș ști de unde să încep.

Își întinse un picior și îi atinse fusta. Olivia înghiți în sec, deși se îndoia că Thorn o făcuse intenționat. Pur și simplu așa reacționa când el era aproape. Nu mai împărțise niciodată o trăsură cu doi

domni atât de arătoși și, cu siguranță, nu cu un bărbat care o sărutase nu doar o dată.

– Metoda mea nu este atât de complicată. Odată ce deshumarea este completă, vreau să văd ce a rămas din rămășițele ducelui de Greycourt și ce poate fi folosit la teste. Excelența Sa mi-a spus că tatăl său a fost îmbălsămat. În acest caz, ar putea fi o problemă, pentru că uneori arsenicul este folosit și în procesul de îmbălsămare. Dar presupunând că pot găsi probe relevante care nu sunt contaminate, le tratez mai întâi cu acid azotic și apoi le combin cu zinc. Formula pentru asta ar fi $As_2O_3 + 6\ Zn$...

– Te rog, domnișoară Norley, fără formule, spuse Greycourt. Pentru mine și fratele meu nu au sens, te asigur. Și dacă Thorn îți spune altceva, atunci minte.

– Grey are dreptate, zise Thorn. Îmi place chimia doar în măsura în care îmbunătățește alcoolul și vinul pe care le beau. Dar asta mă conduce la următoarea întrebare. De ce sunteți așa de sigură că otrava folosită este arsenic?

– Am pornit de la descrierea pe care mi-a făcut-o ducele referitoare la simptomele tatălui său, spuse Olivia, care sunt cele ale otrăvirii cu arsenic, una dintre cele mai des folosite otrăvuri. Există un motiv, la urma urmei, pentru care această substanță chimică a fost numită de francezi *poudre de succession*.

Beatrice se uită la soțul ei, care spuse:

– Pulbere de moștenire – acesta e numele dat de francezi arsenicului.

– Ca să fim mai exacți, arsenicul alb care se folosește în cazul otrăvirii este o substanță care se numește, de fapt, trioxid de arsenic.

– Oh, da, să fim precișii spuse Thorn. Și dacă tot vorbim despre precizie, cum o să faci toate testele acestea fără să ai la dispoziție un laborator?

– Fratele tău a fost generos și mi-a asigurat unul, răspunse Olivia.

Beatrice o bătu ușor pe mână.

– I-am cerut o listă cu ce are nevoie ca să-și desfășoare activitatea. Grey a comandat toate obiectele necesare și le-a trimis la reședința noastră.

– Totuși, trebuie să produc o parte din elemente folosind componentele pe care le avem la dispoziție, precizează Olivia. Și am adus cu mine câteva articole care sunt mai greu de găsit.

– Bineînțeles, spuse Greycourt, noi nu știam cum trebuie organizate substanțele chimice pentru domnișoara Norley, așa că în acest moment stau în cutii, în fosta lăptărie de pe domeniu. Clădirea cred că e suficient de bună pentru a organiza în ea un laborator.

– De ce nu în casă? întrebă Thorn cu o expresie greu de descifrat. Dumnezeu mi-e martor că aveți destul spațiu.

– Domnișoara Norley era îngrijorată de prezența substanțelor chimice în reședința noastră, deoarece pot fi periculoase pentru oameni sau dăunătoare pentru mobilier.

Olivia ghici că lui Thorn i se părea suspect, dar nu-și putea imagina din ce motiv.

– Unele dintre substanțele chimice pe care le folosesc sunt inflamabile. Dacă se aprind și emană vapori toxici, l-ar putea afecta pe bebelușul lui Beatrice, ceea ce m-ar necăji foarte tare.

– Și pe mine, adăugă Grey. Oricum, să sperăm că nu o să se întâmple, dar e foarte înțelept din partea ta că nu riști. Apreciez abordarea. Și cred că lăptăria e potrivită pentru acest proiect.

– Au fost puse îndeajuns de multe rafturi pe pereți? întrebă Olivia. Și câteva mese?

Greycourt zâmbi.

– M-am asigurat că totul a fost organizat conform indicațiilor tale. Restul depinde doar de tine.

– Mulțumesc, Excelență!

Olivia avu nevoie de toată puterea pentru a-și înăbuși entuziasmul. Era încântată că urma să aibă propriul laborator, cu materiale noi și o grămadă de substanțe chimice. Abia aștepta să se instaleze acolo.

– Deci, spuse Thorn, aplecându-se înainte ca să-și sprijine coatele pe genunchi, nu sunt la curent cu acei chimiști pe care i-ai menționat, dar presupun că sunt renumiți în cercurile oamenilor de știință.

– Așa este, zise ea. Am adus câteva tratate științifice ca să le studieze seara. Ești bine-venit dacă dorești să le citești.

Greycourt chicoti.

– Nu-i așa, Thorn, că pare o lectură foarte captivantă? Ar trebui să fie mai distractiv pentru tine decât arsenalul tău obișnuit, care îi cuprinde pe Shakespeare, Fletcher și cele mai vechi piese de teatru pe care le poate găsi cineva.

Singurul răspuns al lui Thorn fu o privire nimicitoare aruncată fratelui vitreg.

– Distracția preferată a lui Thorn, explică Greycourt, este să meargă la teatru ori să citească dramaturgie. Ar trebui să-i vezi colecția de literatură dramatică. E de-a dreptul impresionantă!

– Dar uneori citesc și articole din jurnalele de știință, spuse Thorn supărat.

– Despre chimie? întrebă Beatrice.

Veni rândul lui *Beatrice* să fie tratată de cumnat cu o privire nimicitoare.

– De fapt, și mie îmi place teatrul, spuse Olivia, deși nu era sigură de ce simțise nevoia să sară în apărarea lui Thorn. Merg cu mama și cu tata cât de des pot. Nu citesc foarte multe piese. Pentru mine prind viață doar când le văd puse în scenă. Dar, după ce o văd jucată de actori, citesc piesa.

Thorn se îndreptă.

– Mulți oameni nu înțeleg că trebuie să vezi o piesă pentru a o înțelege pe deplin.

– Exact, zise Olivia, încântată să găsească pe cineva care împărtășea aceeași opinie. Prima piesă pe care am citit-o a fost *Mult zgomot pentru nimic* și am ratat cel puțin jumătate din fragmentele comice. Nu înțelegeam de ce Shakespeare era considerat un dramaturg așa de important. Apoi am văzut piesa pusă în scenă...

– Cea care s-a jucat la Teatrul Regal din Covent Garden, cu Charles Kemble în rolul lui Benedick? o întrebă Thorn, cu o privire aprinsă.

– Da, răspunse Olivia. A fost spectaculos. E mai bun în toate privințele decât faimoșii săi frați.

– Iar soția lui a fost grozavă în rolul lui Beatrice, interveni Greycourt. Când Olivia și Thorn se holbară la el, simți nevoia să precizeze: Mă duc și eu la teatru din când în când. Ce credeai, că sunt un ignorant?

Thorn ridică o sprânceană.

– Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori ai fost la teatru cu mine. Și chiar și atunci a trebuit să te târăsc.

– Nu-mi place pentru că se țipă foarte mult, se apără Grey. Dacă audiența s-ar comporta mai respectuos, mi-ar plăcea și mie să merg...

– Ah, sunt de acord în această privință, interveni Olivia. Nu-mi plac țipatul și nici aruncatul cu coji de portocale. Dar mama îmi spune că e mult mai bine acum decât pe vremea ei. Mi-a povestit că, atunci când urca pe scenă Malvolio, fluierăturile și strigătele erau atât de puternice, încât nu se putea înțelege nici o replică din piesă.

– Ah, da, *A douăsprezecea noapte*, una dintre favoritele mele, spuse Thorn și își ridică brusc capul. Ai fost cumva numită după...

– Nu! spuseră Beatrice și Olivia la unison, apoi izbucniră amândouă în râs.

– Am întrebat-o și eu același lucru, explică Beatrice.

– *Toată lumea* mă întreabă, adăugă Olivia. Sau cel puțin toată lumea căreia îi place Shakespeare.

– Oh, înțeleg, crede-mă, spuse Beatrice. Ce ironie că toată lumea presupune că am fost numită după personajul din *Mult zgomot pentru nimic*, iar eu nici n-am văzut, nici n-am citit vreodată piesa.

– Ți-ar plăcea, te asigur, spuse Olivia. Beatrice e o eroină minunată, cu o limbă foarte ascuțită.

– Chiar se potrivește cu Beatrice, spuse Thorn.

Cumnata lui îl lovi cu săculețul, el râse, după care continuă să o chestioneze pe Olivia.

– Deci înțeleg că preferi comediile, nu tragediile lui Shakespeare.

– Prefer orice mă face să rid. Cum spunea fratele tău, chimia e un subiect cam sec. Îmi place mult, dar uneori am nevoie de ceva care să mă scoată din acest domeniu. De un timp, dramaturgul meu preferat este un individ pe nume Konrad Juncker. Cred că e german, deși numele poate fi și danez sau suedez. Îi întâlni privirea lui Thorn și observă cu surprindere că zâmbetul i se topise brusc. Oricum, continuă ea, piesele lui sunt despre un străin pe nume Felix care duce o viață de dezmăț în Londra. Mereu mă face să rid. I-ai văzut piesele?

– Mă îndoiesc, răspunse Thorn. Deși de curând am văzut la Covent Garden o piesă nouă, extraordinară și...

– Dar ai văzut cel puțin una dintre piesele lui Juncker, interveni Greycourt. Îmi amintesc asta pentru că m-ai târât și pe mine să o văd. Nu era *Aventurile unui gentleman german dezlănțuit la Londra*, pe aceea nu am văzut-o, era una mai recentă. Poate *Alte aventuri ale unui gentleman german dezlănțuit la Londra?*

Cu o privire suferindă, Thorn încrucișă brațele la piept.

– Poate că am fost, dar probabil nu m-a impresionat dacă nu-mi aduc aminte.

Olivia își întoarse atenția spre Greycourt.

– Poate că era *Cele mai sălbatice aventuri ale unui gentleman german dezlănțuit la Londra*. Știu că atunci s-a umplut teatrul. Dacă nu avea tata o lojă acolo, n-am fi avut nici o șansă să prindem bilete.

Greycourt se bătu cu degetul peste bărbie.

– S-ar putea. Cea cu Lady Grasping și Lady Slyboots?

– De fapt, spuse Olivia, ele apar în toate piesele de până acum. Știu asta pentru că sunt personajele mele de comedie preferate.

– Îți plac mai mult decât personajele lui Shakespeare? întrebă Thorn, ridicând sceptic dintr-o sprânceană, deși părea teribil de interesat de răspunsul ei.

Ceea ce era flatant, presupuse ea.

– Ei bine... Da, așa cred. Pentru că sunt mult mai realiste decât cele ale lui Shakespeare, deși sunt scrise de un străin.

– Eu nu cred că Juncker e german, spuse Greycourt. Doar numele lui e german.

– Asta ar explica profunda cunoaștere a societății engleze, spuse Olivia. La balurile din Londra poți întâlni multe mame și fiice care pun la cale tot felul de intrigi, la fel ca Grasping și Slyboots. Le descrie cu atâta măiestrie și le parodiază așa de bine, încât mă face să râd până când începe să mă doară într-o parte.

– În piesa pe care am văzut-o, oricum s-a numit, Lady Grasping are minunata idee de a o pune pe fiica sa, Lady Slyboots, să-și demonstreze talentul la brodat pentru a-l impresiona pe un marchiz mai în vârstă care e în căutarea unei neveste. Dar Lady Slyboots e atât de distrasă de arătosul Felix, care flirtează cu ea, încât coase pantalonii marchizului de broderia ei. Apoi, desigur, marchizul încearcă să plece, dar nu poate, așa că trage atât de tare încât rupe materialul de la spatele pantalonilor și sfârșește prin a-și expune izmenele, ceea ce o face pe Lady Grasping să leșine...

– Oh, ador scena aia! spuse Olivia. E din *Aventurile sălbatice ale unui gentleman străin dezlănțuit la Londra*.

– Da, cred că din aceea, spuse Greycourt cu un zâmbet satisfăcut.

– Scena mea favorită, zise Olivia, e aceea în care Lady Grasping o duce pe Lady Slyboots pentru prima dată la Bath. Merg la Grand Pump Room ca să fie văzute. Iar acolo Lady Grasping îi spune lui Lady Slyboots să-i aducă un pahar cu șampanie. Lady Slyboots ia ceea ce crede că e șampanie de pe tava unui lacheu care, de fapt, oferea pahare cu apă minerală, și i-o dă mamei. Bineînțeles, Lady Grasping bea, apoi scuipă apa chiar pe un conte cu care încerca să o mărite pe Lady Slyboots. Sigur că acesta se supără și pleacă, iar Lady Slyboots aleargă după el oferindu-i un pahar cu ceea ce crede ea că e șampanie. Olivia se lăsă pe spate pe banchetă. Oricum, e foarte amuzant să vezi toate acestea pe scenă, interpretate de actrițe de comedie bune.

– Grey, trebuie să mă duci și pe mine să văd una din piesele lui Juncker, spuse Beatrice, iar Olivia se uită la ea, mirată că ducesa nu văzuse încă nici una. Am venit pentru prima dată la Londra cu mai puțin de un an în urmă. Până atunci n-am văzut nicăieri o piesă de teatru.

– Oh, îmi pare rău, oftă Olivia. S-ar putea să nu mai ai șansa de a vedea piesele lui Juncker. Se spune că nu mai plănuiește să scrie altele.

– Unde ai auzit așa ceva? întrebă Thorn.

– La una din bârfitoarele din societate. Sau oare de la teatru? Nu-mi amintesc.

– Câte piese s-au jucat până acum? întrebă Beatrice.

– Cred că cinci, spuse Greycourt.

– Șase, precizâ Thorn, iar toate privirile se întoarseră spre el. Ce e?! Mă duc des la teatru. Știu programul chiar și pentru piesele pe care nu le-am văzut niciodată.

Greycourt se încruntă la fratele său.

– Ia stai, nu cumva Juncker este unul dintre prietenii tăi? Uitasem asta.

Thorn înțepeni vizibil.

– Ah, e mai degrabă un fel de cunoștință, spuse el, făcând un gest de nepăsare cu mâna.

– Data viitoare când te mai vezi cu el, spuse Olivia, întreabă-l dacă plănuiește să scrie și alte piese.

– Acum înțeleg de ce te deranjează conversația asta, Thorn, spuse Greycourt. Ești gelos.

– Poftim?! spuse Thorn. De ce naiba aș fi gelos pe Juncker?

– Foarte bine punctat, spuse Olivia către Greycourt. Fratele tău e duce. Nu văd de ce ar fi gelos pe un dramaturg oarecare.

– Și eu sunt duce, sublinie Greycourt. Crede-mă, avem aceleași emoții umane ca oricare altă persoană. Iar ceea ce nu știi despre fratele meu este că, la un moment dat, scria și el. Dar n-a putut niciodată să ducă ceva până la capăt. Așa că e gelos pe succesul prietenului său, care a reușit să aibă cinci piese puse în scenă...

– Șase, interveni iritat Thorn.

– Corect, șase, repetă Greycourt, care se uită apoi spre Olivia. Hm. Deci se aude că n-o să mai scrie alte piese.

Ea încuviință din cap.

– Cred că înțeleg de ce. Șase piese pe același subiect înseamnă deja cam mult. În câte feluri poate un om să dea de necaz în Londra?

– Ai fi surprinsă, murmură Thorn în barbă.

– Te rog, nu ne lumina în această privință, spuse Greycourt. O să le scandalizezi pe doamne.

– Sau o să ne faci să ne înghesuim pentru a te însoți în următoarele aventuri, spuse Beatrice cu o sclipire misterioasă în privire. Ar trebui să vedem pe care dintre aventurile lui Juncker le-a experimentat Thorn.

În acel moment, privirea lui putea să facă și o piatră să înghețe.

– În primul rând, aventurile mele nu sunt precum cele din piesele lui Juncker. În al doilea rând, să ghicim care din aventurile mele sunt aceleași ca ale personajului Felix ar fi dificil, având în vedere că domnișoara Norley e singura care a văzut toate piesele lui Juncker.

– Bine, spuse Beatrice. Atunci domnișoara Norley ar trebui să aleagă o aventură. Apoi fiecare o să încerce să ghicească dacă ai luat parte la o aventură similară, iar tu poți să ne spui cine are dreptate. Pare un joc foarte distractiv.

– Sau absurd, murmură Thorn.

Greycourt se lungi pe banchetă.

– Nu știu ce să zic, bătrâne. Cred că ar putea fi destul de distractiv. Iar drumul e lung.

În ciuda obiecțiilor lui Thorn, Olivia începu să treacă în revistă aventurile lui Felix.

– Ce zici de asta? Felix se îmbată și...

– Până acum pot să spun cu toată încredere că Thorn a făcut așa ceva, și nu doar o dată, interveni Greycourt sub privirea iritată a lui Thorn.

– Las-o să termine! își certă Beatrice soțul.

– Se îmbată și o ia pe contesă drept curtezană, spuse Olivia, apoi încearcă să o plătească pentru a-i oferi serviciile ei în noaptea aceea.

– Pun pariu pe jumătate din banii din Londra că a făcut așa ceva, spuse Greycourt.

– Ba nu am făcut, ripostă Thorn. Și acum putem să oprim jocul acesta stupid?

– Pare un clișeu, știu, rosti Olivia, dar scena e chiar bine gândită. Felix înțelege greșit ce spune contesa, iar ea înțelege greșit ce spune el, și o vreme o țin tot așa.

– Chiar seamănă cu fratele meu când flirtează cu doamnele, precizâ Greycourt.

– Nu are nici un sens ce spui, bombăni Thorn.

– Poate că ar trebui să mă gândesc la altă aventură, spuse Olivia. Una care să nu nască așa multe dezbateri.

Apoi simțiră cum trăsura încetinește. Thorn se uită pe fereastră.

– Suntem la Great Chesterfield, iar eu sunt lihnit. N-am mâncat nimic de dimineață. Să vedem dacă hangiul ne poate da niște sendvișuri și o carafă cu bere.

– Ah, da, sendvișuri! spuse Beatrice. Nu mai pot de foame.

– Nici nu mă mir, zise sec Greycourt, ai mâncat doare trei ouă și cârnați în dimineața asta, nu cinci, cât mănânci de obicei.

– Tot ce e mai bun pentru moștenitorul tău, glumi Beatrice.

Expresia lui Greycourt se îmblânzi când privirea îi căzu pe burta soției.

– Sau pentru fiica mea drăguță, care sunt sigur că o să fie la fel de inteligentă ca mama ei.

Momentul de tandrețe îi provocă Oliviei un sentiment ciudat de invidie. Mama vitregă și tatăl ei nu erau niciodată tandri unul cu celălalt, și nici mama ei nu beneficiase de alt tratament, din câte își amintea. Olivia presupusese că așa erau căsniciile din lumea

aristocraților. Și, într-adevăr, ce văzuse la alții, prin societate, până în acel moment îi confirma teoria.

Dar, când îi văzu pe Beatrice și Greycourt împreună, începu să se întrebe dacă nu cumva se înșelase. Poate chiar era posibil să existe și altfel de căsnicii. Chiar și cu un duce.

Dar nu cu Thorn[1], care probabil într-o căsnicie era la fel de înțepător pe cât îi spunea numele.

– Mai avem câteva ore bune de mers, spuse Greycourt, și oricum trebuie să ne oprim ca să schimbăm caii. Așa că putem mânca aici, la han, adăugă el și apoi rânji către fratele său. Dar să nu crezi că ai scăpat de joc. O să continuăm imediat ce pornim din nou la drum.

– Grozav, rosti Thorn sarcastic. Abia aștept!

Olivia se învioră. Urma să se distreze de minune.

[1] În engleză, *thorn* înseamnă spin, ghimpe. (n.red.)

Capitolul 5

Odată întorși la trăsură, Thorn făcu tot posibilul pentru a-și deturna tovarășii de călătorie de la *joc*. Dar deveni repede evident că nu avea nici un rost. Erau hotărâți să-l necăjească, în special Olivia, care cu siguranță îi citise toate piesele, pentru că altfel nu avea cum să-și amintească atât de multe scene.

Până în acel moment, Beatrice ghicise de două ori, Grey, de patru, iar Olivia, de trei. Femeia aceea era capabilă să-i ghicească aventurile aproape la fel de bine ca propria familie.

– Oh! exclamă Olivia. Am una din a treia piesă. Felix și prietenul său se duc la Ranelagh Gardens cu amantele. Odată ajunși acolo, Felix lansează zvonul că, de fapt, cele două doamne sunt de vârstă mijlocie, dar au băut un elixir care le face să arate mult mai tinere. Când cei mai încrezuți domni și doamne din compania lor îl imploră să le dea și lor din elixir, Felix, șovăielnic, le dă puțin până la urmă. Olivia chicoti. Dar e de fapt șnaps de prune, o băutură germană foarte tare, și nu durează mult până când Felix îi îmbată pe toți. Apoi îi asigură că arată mult mai tineri decât sunt. După cum vă puteți imagina, asta duce la tot felul de situații amuzante, precum cea a unui domn care îi spune propriului servitor cum îl cheamă, convins că a devenit atât de tânăr încât nu mai poate fi recunoscut.

Thorn se învioră. Știa foarte bine acea aventură. Mai mult decât atât, prietenul lui Felix din piesă era portretizat după Grey. Îi aruncă o privire șireată fratelui său.

Expresia lui Grey se întunecă.

– Asta pare o poveste prea exagerată ca să fie ceva ce ar fi făcut Thorn în viața reală.

– De acord, spuse Thorn, bătându-și un deget de bărbie. Deși seamănă îngrozitor de mult cu ocazia aceea în care am mers cu Juncker la Ranelagh Gardens împreună cu...

– Ba nu seamănă, îl întrerupse Grey. Nicidecum!

Beatrice zâmbi cu subînțeles spre Thorn, care îi făcu cu ochiul.

– Când v-ați dus voi trei la Ranelagh Gardens?

– Cred că era înainte ca locul să se închidă, prin 1803, spuse Thorn. Deci la puțin timp după ce m-am întors în Anglia, când ocazional eu și Grey ne mai făceam nebunește de cap.

– *Foarte* rar, spuse Grey, țintuindu-l cu privirea.

– Dar s-a întâmplat cu mult timp înainte să mă întâlnească *pe mine*, rosti Beatrice, care se chinuia să nu râdă. Dar cum era amanta lui Grey? Nu vrea să-mi dea nici un fel de detalii, deși știu că a avut cel puțin una.

Grey se lăsă pe banchetă și ridică o privire imploratoare spre cer.

– Ajută-mă, Dumnezeule!

Cu ochi mari, Olivia se uită mai întâi la Grey, apoi la Thorn.

– Chiar ați avut amante? Amândoi?

Venise rândul lui Thorn să se simtă inconfortabil, deși nu înțelegea de ce.

– Am avut, spuse el, pe un ton ofensiv. Jumătate din tovarășii mei aveau. Eram tânăr, abia sosit în Londra și...

Încerca să-și dovedească ceva după ce o anumită domnișoară îi refuzase inexplicabil cererea în căsătorie.

– Și mai ce? întrebă Olivia, cu aceeași curiozitate pe care o arăta față de testele cu arsenic.

– Îmi făceam de cap ca oricare alt tânăr, spuse Thorn pe un ton defensiv, care cumva nu-i convenea. A fost cu mult timp în urmă, spuse el, pe o voce mai dură. Iar aceasta este o conversație total nepotrivită.

Beatrice pufni.

– Și n-ai mai avut niciodată o conversație nepotrivită, Thorn, îl ironiză ea.

– Foarte bine, spuse el cu răceală. Dacă vreți să auziți totul despre amantele noastre...

– Putem, vă implor, să discutăm despre altceva? suspină Grey.

– Ah, scumpule, începi să simți că lucrurile se întorc împotriva ta? spuse Beatrice zâmbind.

– Presupun că ți se pare amuzant, mormăi Grey.

– Foarte amuzant, rosti Beatrice cu un zâmbet provocator.

Thorn izbucni în râs.

– Vezi cu ce te alegi, Grey, dacă inventezi un joc stupid în încercarea de a mă pune *pe mine* într-o lumină proastă?

Și aproape că îi deconspirase secretul.

Deși nimeni nu părea să fi făcut legătura. Poate pentru că Juncker fusese cu ei. Sau poate din cauza teoriei ridicole lansate de Grey că Thorn era gelos. Își propuse să nu o conteste. Era o metodă la fel de bună ca oricare alta de a-și apăra secretul.

– Bine, mă declar învins, spuse Grey, căruia deja îi apăruse o roșeață pe gât. Îi dau punctele mele domnișoarei Norley. Asta o face să fie câștigătoarea oficială a jocului.

– Am câștigat! exclamă Olivia, care părea să nu-și dea seama de tensiunea mută dintre Grey și Thorn. Primesc un premiu?

– Chiar ai nevoie de un premiu? replică Thorn.

Ea își înălță capul.

– Care mai e sensul unui concurs dacă nu primești ceva?

– Mă pot gândi la o întreagă gamă de premii pe care să ți le ofer, domnișoară Norley, spuse Thorn pe o voce senzuală, sperând să o vadă din nou înroșindu-se. Dar nu cred că părinții tăi ar fi de acord.

– Thorn, îl avertiză Grey. Ai grijă ce spui!

Thorn își înăbuși o înjurătură.

– Poftim, spuse el, și-i întinse un ziar pe care îl adusese cu el. Merge drept premiu?

Olivia îi adresă un zâmbet luminos.

– Oh, da, mulțumesc! Îmi place mult ziarul ăsta, pentru că are mereu știri din domeniul științei.

Când îi văzu acel zâmbet, lui Thorn îi veni să-i cumpere o mie de ziare.

Ce era în neregulă cu el? Probabil era obosit. Sau bolnav. Sau înnebunise.

Ea deschise ziarul și căută o anumită rubrică. Apoi, cu un oftat de bucurie, începu să citească.

La naiba, îl tulbura chiar mai mult decât își amintea! Părea să știe multe lucruri despre chimie și cu siguranță îi plăcea să vorbească – și să citească – despre asta. Ceea ce o făcea să pară mai degrabă o intelectuală, nu cineva care complota ca să se mărite, așa cum își imaginase el inițial. Pe de altă parte, nu cunoștea nici o intelectuală, așa că nu știa clar dacă Olivia putea fi considerată astfel.

De fapt, nu părea să aparțină vreunui gen anume de femeie. De exemplu, îmbrăcămintea ei. Purta o rochie verde-deschis, o culoare în care o mai văzuse în seara precedentă. Alte femei nu purtau de două ori la rând aceeași culoare, dar ei nu părea să-i pese.

Dumnezeule, probabil fusese un idiot în urmă cu nouă ani, când nu-i văzuse calitățile neobișnuite! Acum știa să aprecieze o femeie unică, așa cum era ea, indiferent cât de nepricepută era la dans sau cât de bine urma regulile din societate.

Oare ce rol jucase în complotul pus la cale de mama ei vitregă? Începea să creadă că nici unul. Nu reușea să-și dea seama, nici din ce-i spusese, nici din comportament, dacă fusese implicată în vreun fel.

Seara trecută îl sărutase cu entuziasm, dar apoi făcuse eforturi supraomenești ca să ascundă întâlnirea lor în fața altora. Thorn nu știa ce să mai creadă. Ea îi spusese că avea să îl refuze din nou dacă o cerea în căsătorie. Oare încerca să-l impresioneze pe Grey cu abilitățile ei științifice ca să ascundă faptul că uneltea pentru a pune mâna pe un duce? Sau poate chiar nu era interesată să se căsătorească, în ciuda faptului că sărutul o interesase?

Asta nu însemna că motivul – sau lipsa acestuia – conta. Nu avea de gând să dea frâu liber oricărui interes avusese vreodată față de ea.

Apoi, din nou, nu-i venea să creadă că-i plăcuseră piesele lui. Nu se potrivea cu ideea că era o intrigantă a cărei singură preocupare era să-și asigure un soț. Și nici cu noua ei imagine de intelectuală.

Oricum, trebuia să fie în gardă în ceea ce-l privea pe Juncker. Când Olivia le menționase pe Lady Grasping și pe Lady Slyboots, aproape că înjurase cu voce tare. Era crucial ca ea să nu ghicească niciodată de cine fuseseră inspirate cele două personaje. Pentru că nu ar fi înțeles. Și s-ar fi simțit rănită.

De ce îi păsa dacă ea se simțea rănită era un mister pe care nu dorea să-l analizeze prea atent.

Olivia puse ziarul jos cu un oftat de plăcere.

– A fost cel mai bun premiu pe care mi-l puteai da. Mă temeam că o să ratez Cronica de arte și științe cât sunt plecată din Londra. Mulțumesc!

– Cu plăcere. Sunt abonat.

Pentru că trebuia, la urma urmei, să fie la curent cu ce se întâmpla în lumea teatrului.

– Și eu, zise Grey. Ești bine-venită să citești ziarul. Așa face și mama. I-l trimit ei după ce termin de citit.

– Și eu fac același lucru, spuse Thorn. Adică mama primește două ziare în fiecare săptămână? De ce nu ne-a spus nimic?

– Probabil pentru că nu vrea să ne rănească sentimentele. Și oricum dă un exemplar uneia dintre prietenele ei. Știi doar cât e de generoasă.

Beatrice se foi pe banchetă.

– Apropo de mama și de prietenele ei, știați că și-a făcut debutul în societate în același an cu Cora, mătușa lui Grey?

– Eu cu siguranță nu știam, spuse ea. Dar cum e posibil așa ceva? Mama e cu șapte ani mai tânără decât mătușa Cora și s-a măritat la 17 ani, ceea ce înseamnă că mătușa Cora a debutat la 26 de ani. Dar presupun că nu e ceva ieșit din comun să aștepți atât de mult, nu-i așa, iubirea mea?

Pentru că Olivia părea confuză, Beatrice explică:

– Soțul meu face aluzie la faptul că eu am fost prezentată la curte când aveam 26 de ani și eram deja măritată.

– Iar Gwyn nu a fost prezentată până la 30 de ani, sublinie Thorn. Dar ea a trăit în străinătate. Iar Beatrice avea un tutore distrat în persoana unchiului Armie. Nu și-a îndeplinit niciodată datoria față de ea.

– Familia mătușii mele, spuse Grey, nu era bogată și avea patru fiice. Ea era cea mai mică dintre ele, așa că au fost nevoiți să aștepte până ce au avut bani ca să-i susțină primul sezon la Londra. Am înțeles că era foarte frumoasă.

Thorn meditâ câteva momente.

– Am înțeles că și Lady Norley și-a făcut debutul în același timp cu mama.

– Dar când ți-a spus asta? întrebă Beatrice cu un zâmbet diabolic. Am crezut că aseară a fost prima dată când v-ați întâlnit și nu v-am văzut discutând la petrecere.

Ochii lui Grey străluciră.

– Și eu la fel.

Simțind privirea Oliviei fixată pe el, Thorn spuse:

– Mama nu știe, dar eu le-am întâlnit pe Lady Norley și pe domnișoara Norley în urmă cu câțiva ani. Și să nu uitați că mama și Lady Hornsby și-au făcut debutul în același timp, adăugă el în grabă ca să distragă atenția de la subiectul inițial. Sunt prietene de mulți ani. Ce coincidență că le cunoaștem pe toate aceste patru femei!

– Nu mi se pare, spuse Beatrice. Vârstele noastre sunt oarecum apropiate, așa că nu e ieșit din comun ca mamele noastre să se fi cunoscut sau să fi fost prietene. În plus, doamnele care au debutat împreună au o legătură foarte strânsă pentru că au petrecut atât de mult timp unele în compania celorlalte. Au întâlnit aceiași bărbați, s-au dus la aceleași evenimente și probabil au vizitat aceleași locuri dacă nu mai fuseseră la Londra până atunci.

Thorn se uită la Grey.

– Au întâlnit aceiași bărbați. Te gândești cumva la ce mă gândesc și eu?

– Îmi pare rău, bătrâne, dar încă nu am dezvoltat abilitatea de a citi mințile oamenilor.

– Dacă patru femei au întâlnit aceiași bărbați, probabil au și concurat pentru acei bărbați. Și, cu excepția mamei, una din acele femei s-ar putea să se fi enervat foarte tare că tatăl tău nu a luat-o pe ea în căsătorie.

– Să se enerveze atât de tare încât să-l otrăvească? spuse Beatrice.

Thorn se încruntă. Lady Norley fusese atât de furioasă, încât apelase la șantaj, așa că nu era imposibil, cel puțin în cazul ei, să fi mers mai departe. Deși era greu de imaginat ce putea să obțină din uciderea celorlalți duci.

O văzu pe Olivia urmărind conversația cu ochii mari.

– Poate că ar trebui să purtăm această discuție numai în familie.

– De ce? spuse Grey. Domnișoara Norley știe că i-am cerut să meargă la Carymont pentru a afla dacă tatăl meu a fost otrăvit. Deci știe că bănuim că a fost otrăvit. Nu are rost să ne prefacem.

Olivia se albi.

– Stai puțin! Vrei să spui că mama mea vitregă s-ar putea să-l fi otrăvit pe fostul duce de Greycourt? Ca să se răzbune că nu a luat-o pe ea de soție? Dacă mergem pe această cale, atunci vinovată ar putea fi oricare dintre femeile care și-au făcut debutul în acel an. Vorbim despre cel puțin 20 de femei!

– Bine punctat, spuse Grey. Dar, în același timp, acea femeie trebuia să fi fost în același timp și una dintre invitatele la botezul meu, de la Carymont, pentru că tata atunci a început să se simtă rău. De aceea, cel mai probabil ar fi mătușa mea Cora. Îndrăznesc să cred că s-a căsătorit cu unchiul meu în speranța că într-o zi acesta o să moștenească titlul de duce și averea aferentă. Dispariția tatălui meu o aducea cu un pas mai aproape de scopul ei.

Teoria păru să o liniștească pe Olivia, care părea mai puțin afectată decât în urmă cu câteva clipe.

– De fapt, Grey, spuse Thorn, nu mi-ai spus că au venit mulți oaspeți la Carymont cu ocazia botezului? Și că tatăl tău le-a invitat și pe prietenele mamei tale să participe la eveniment?

– Da, dar mă îndoiesc că din grup făcea partea și Lady Norley.

– N-ai de unde să știi, replică Thorn, evitând privirea Oliviei, deși putea să-i simtă forța. Cum spunea și Beatrice, toate au făcut parte din același grup de debutante.

– În care erau cel puțin 20 de tinere, îi aminti Beatrice.

– Da, dar nici una nu era prietenă cu mama și nu avea vreo legătură cu tatăl lui Grey în afară de acestea trei.

Olivia își ridică bărbia.

– N-ai de unde să știi. Puteau să fie și altele.

– Eu continui să cred că putea fi mătușa, spuse Grey. Sau chiar Lady Hornsby, care era prietenă bună cu mama. Ea sigur a fost la botez.

– Probabil putem afla de la mama cine au fost invitații, zise Thorn, dar trebuie să facem în așa fel încât să nu ridicăm suspiciuni.

Grey încuviință din cap.

– Oricum, totul e numai teorie pentru că nu știm încă dacă tata a fost otrăvit. Așa că speculațiile nu ne duc nicăieri în acest moment. Hai să ne concentrăm asupra testelor, iar dacă rezultatele arată că a fost otrăvit, putem plănui următorul pas.

Beatrice se uită pe fereastră.

– Aproape că am ajuns, spuse ea. Slavă Domnului! Călătoria asta mi se pare de fiecare dată tot mai lungă.

Grey îi zâmbi cu indulgență.

– Soția mea ar sta toată viața la Carymont dacă ar avea de ales, explică Grey. Nu e genul căreia să-i placă viața la oraș.

– La început a fost distractiv, admise Beatrice. Îmi plăcea să văd menajeria de la Turnul Londrei și să ascult muzică la Vauxhall. Mă distram bine și când mergeam la Highbury Barn. Dar, în general, Londra mi se pare prea murdară și prea zgomotoasă. Și are prea puțini câini de orice rasă.

– De asemenea, sezonul de baluri, cu toate petrecerile și evenimentele lui, i se pare foarte obositor, spuse Grey.

– Și mie, rosti Olivia, fixându-l cu privirea pe Thorn. Te lovești de atâția oameni în care nu poți avea încredere! Sau care cred cele mai urâte lucruri despre tine, adăugă ea, forțându-se să zâmbească pentru Grey și Beatrice. Dar îmi place să mă duc la teatru și la reuniunile științifice. Oh, și îmi place că la oraș pot găsi toate substanțele chimice de care am nevoie! Presupun că nu e așa de ușor să faci rost de ele când stai la țară.

– Atunci e bine că ne-ai spus să comandăm din timp substanțele chimice și să le aducem aici, spuse Grey. Mă îndoiesc că puteam să le găsim în Sudbury, care e cel mai apropiat oraș.

– Apropo de asta, Excelență, spuse Olivia, imediat ce ajungem, aș vrea să încep să-mi organizez laboratorul.

– Știi, spuse Grey, nu e nevoie să fim atât de formali. Toți prietenii îmi spun Grey. Te rog să faci la fel!

– Atunci trebuie să-mi spui Olivia. Am foarte puțini prieteni în societate, având în vedere că nu prea ies nicăieri, dar după cum soția ta știe deja, aș fi onorată să vă consider pe amândoi prietenii mei.

– Și pe mine? mormăi Thorn.

Ea îi aruncă o privire de gheață.

– La dumneata mă gândesc mai degrabă ca la un adversar, Excelență!

Afirmația îl irită pe Thorn. Olivia era furioasă pentru că el o considerase pe mama ei vitregă drept un posibil suspect. Dar la ce se aștepta? Era imposibil să nu știe că Lady Norley avea o latură machiavelică.

– Ca să revin la organizarea laboratorului, Olivia, spuse Grey, dacă dorești să-l aranjezi imediat ce ajungem, eu sunt întru totul de acord. Oricum, trebuie să ne mișcăm repede odată ce terminăm cu deshumarea.

Beatrice își puse mâna pe genunchiul Oliviei.

– Dar mai întâi nu vrei să te odihnești puțin ori să iei o gustare? Eu sunt deja epuizată și nu-mi mai doresc decât o ceașcă de ceai și un somn bun.

– Da, dar tu ești însărcinată, spuse Olivia cu un zâmbet, eu nu sunt, așa că mai am energie să lucrez puțin înainte de cină. Și chiar abia aștept să încep treaba.

Fără nici un motiv explicabil, pe Thorn îl lovi brusc imaginea unui scene casnice care o avea pe Olivia, nu pe Beatrice, în centru. Avea să fie o soție și o mamă minunată. Și probabil urma să răsufle ușurată că nu trebuia să-și mai bată capul cu chimia.

„Chimia era principalul meu interes și tot chimia e și în acest moment."

Deci poate că el se înșela, la urma urmei.

Thorn se încruntă. Nu contau interesul ei principal în viață și nici faptul că avea să fie o soție și o mamă bună. Nu avea să fie soția lui. Când se decidea să se căsătorească, voia să aleagă o femeie în care avea încredere, o femeie fără secrete. O femeie pregătită să fie ducesă în toate privințele și să nu pună nimic altceva mai presus.

Așa cum punea el ducatul mai presus de orice? Își făcea datoria față de cei cărora le dădea pământul în arendă și încerca să fie un bun administrator, așa cum îl învățase tatăl său vitreg înainte să moară pe neașteptate. Și i se păruse destul de interesant să-i preia scaunul din Parlament, deși nu era însetat de putere, cum erau alți colegi din Camera Lorzilor.

Dar nu-i plăcea să se învârtă prin societatea londoneză, cu eternele ei bârfe. La început, i se păruse distractiv că femeile făceau reverențe, iar bărbații îl priveau cu invidie de fiecare dată când intra într-o sală de bal. Dar după un timp descoperise că titlul de duce îi aducea și foarte multă singurătate. Oare nu cumva avea să se simtă chiar și mai singur dacă se căsătorea cu o femeie căreia îi plăceau rangul de ducesă și viața de societate când, de fapt, lui nu-i plăceau?

Cel puțin Olivia avea un scop în viață. El nu avea nici unul, în afară de a scrie piese de teatru, de a-și administra proprietățile și de a-și număra zilele până la moarte.

Dumnezeule, femeia aceea îl făcea să devină de-a dreptul melancolic!

– Foarte bine, Olivia, spuse Grey. O să pun un lacheu să te conducă la vechea lăptărie și să te ajute să despachetezi și să aranjezi totul.

– Da, dacă se poate, ar fi minunat, rosti ea.

– Nu e nevoie de un lacheu, interveni Thorn. Aș fi încântat să-ți arăt fosta lăptărie și să te ajut să despachetezi. Trebuie să-mi pun sângele în mișcare, am înțepenit stând în trăsura asta. În plus, sunt curios să văd cum se organizează un laborator.

Dacă Olivia insistase să aibă o clădire separată pentru laboratorul ei, astfel încât să-i împiedice pe alții să-și bage nasul, atunci urma să aibă o surpriză. Thorn își propuse să o urmeze peste tot zilnic.

– Deja mă simt decadentă, spuse Beatrice. Eu visez doar să lenevesc, iar voi abia așteptați să vă puneți pe treabă.

– Poți să lenevești cât vrei, scumpa mea. Ai un motiv întemeiat, zise Grey, apoi ridică o sprânceană în direcția lui Thorn. Spre deosebire de fratele meu, care nu vrea decât să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

– Și asta pentru că lacheii tăi sunt mai experimentați decât mine la despachetat substanțe chimice și obiecte de laborator?

Buzele lui Grey se subțiară.

– Nu e nevoie să te deranjezi, Excelență, spuse Olivia. Sunt convinsă că ai prefera să bei un ceai și să te odihnești.

Expresia îngrijorată a Oliviei îl făcu și mai suspicios pe Thorn.

– Nici vorbă! spuse el. Mi-ar face plăcere să-ți țin companie. Cât despre ceai, sunt convins că Grey ar fi încântat să ne trimită și nouă la lăptărie.

– Așa o să facem, spuse Beatrice, încântată să-și exerseze scopurile de pețitoare. Am încredere în tine că o să ne spui dacă laboratorul Oliviei are tot ce-i trebuie. Mă tem că ea e prea politicoasă și nu o să ne spună adevărul.

Thorn se gândi că nu mai auzise niciodată o descriere atât de greșită a Oliviei. Era prea directă și prea onestă ca să nu spună dacă laboratorul pe care binefăcătorii ei îl achiziționaseră nu era în regulă. Abia aștepta să le prezinte celor doi lista de nereguli. Poate că atunci nu aveau să o mai ridice atât în slăvi.

De parcă Beatrice și Grey erau genul care să nu suporte persoanele oneste și directe!

Thorn oftă. Probabil aveau să o facă membru onorific al familiei pentru asta. Ei bine, el refuza să se lase din nou fermecat de ea până când nu-și dădea seama ce punea la cale. Și de partea cui era.

– Am ajuns! exclamă fericită Beatrice.

Thorn privi pe fereastră și văzu că, într-adevăr, erau pe drumul din fața reședinței maiestuoase, care era la fel de mare și impunătoare precum Rosethorn, casa lui de pe domeniul Berkshire.

– Ce conac superb, Excelență... Am vrut să spun Grey, preciză Olivia, care părea de-a dreptul impresionată. Acelea sunt sculpturi în piatră?

– Te pricepi, zâmbi Grey. Pereții sunt din cărămidă roșie, dar cornișele și alte elemente decorative sunt, într-adevăr, din piatră. După ce termini de organizat laboratorul, aș fi încântat să-ți fac un tur al casei.

– Ar fi minunat, mulțumesc!

În timp ce coborau din trăsură, Olivia, cu ochii mari de mirare, analiza împrejurimile.

Dar, înainte ca Thorn să pună piciorul jos, Grey îl trase deoparte.

– Trebuie să discut ceva cu tine, spuse el, în timp ce Olivia îi zicea lacheului ce cufere trebuiau duse în casă și care erau pentru laborator. Ce mai pui la cale de data asta? Practic ai acuzat-o pe mama vitregă a Oliviei că mi-a ucis tatăl, șopti el.

– Dar nu știi dacă nu a făcut-o. S-ar putea ca Olivia să fi acceptat propunerea ta tocmai pentru că știe că mama ei vitregă are legătură cu crima. Și probabil vrea să ascundă acest lucru controlând testele.

– Numai că, până la discuția de azi, Olivia habar n-avea de posibila implicare a mamei vitrege.

Thorn scrâșni din dinți. Grey avea dreptate.

– Și nici nu avem vreo dovadă că mama și Lady Norley erau prietene bune pe vremea aceea.

– Asta nu e adevărat. N-am putut să spun de față cu domnișoara Norley, dar se întâmplă să știu că erau apropiate. Mi-a spus chiar Lady Norley când am cerut-o în căsătorie pe domnișoara Norley.

– Chiar și așa, nu există nici o dovadă că Lady Norley l-a ucis pe tatăl meu, spuse el, încrucișându-și brațele la piept. Și nici unul dintre aspectele menționate nu justifică insistența ta de a vedea laboratorul.

– Dar ți-a trecut prin minte că, lăsată singură, Olivia, vreau să spun domnișoara Norley, ar putea falsifica testele ca să obțină ceea ce-și dorește?

Grey își băgă mâinile în buzunare.

– Și spune-mi, te rog, ce anume crezi tu că-și dorește să obțină? Să o exonereze pe mama ei de o crimă pe care nici măcar nu știm dacă a comis-o?

– Nu fi așa ticălos! Domnișoara Norley vrea să publice rezultatele. Ca să-și facă un nume în domeniul chimiei. Habar n-aveai că ăsta e scopul ei, nu-i așa?

– Nu, dar are sens. Acesta e scopul oricărui om de știință. Să se facă cunoscut. Să descopere noi teorii, noi teste. Nu mă deranjează asta.

– Ei bine, pe mine mă deranjează, spuse Thorn. Pentru că metoda ei e suspectă. Cum putem fi siguri că nu o să falsifice rezultatele doar de dragul de a se face cunoscută în domeniul chimiei?

– Dacă mergi pe această idee, atunci toate metodele folosite de chimiști sunt suspecte, pentru că toți vor să-și publice descoperirile, îl puse Grey la punct. O să vină un moment în care până și tu o să crezi că o persoană chiar face ceea ce spune.

– Nu e nevoie să am încredere în nimeni și nici nu vreau să o fac. Doar în cei din familia mea, bineînțeles.

Grey clătină din cap.

– Deci de aceea vrei să o ajuți cu laboratorul. Ca să te asiguri că nu face nimic suspect.

– Exact. O să-mi dau seama cât e de pricepută la chimie din momentul în care o s-o văd cum începe să-și instaleze laboratorul.

Grey izbucni în râs.

– Așa cum ți-ai dat seama care erau metodele ei când a început să recite formule din care nu pricepeai o iotă?

– Asta e ideea. E conștientă de faptul că nu ne pricepem la chimie, așa că poate să spună orice ca să ne impresioneze. Dar e greu să ascunzi cât de puține știi despre substanțele chimice când ești pus în fața unui laborator plin.

– Ai dreptate. Sunt sigur că o să-ți dovedești din plin ignoranța din prima secundă în care intri în laborator.

– Mă refeream la ea, spuse Thorn, care nu uitase îngrijorarea de pe fața Oliviei când îi spusese că plănuia să meargă cu ea în laborator.

– Știu la ce te refereai, spuse Grey, clătinând din cap. Ești un caz lipsit de orice speranță. Dacă eram în locul ei, suspiciunile tale constante m-ar fi obosit, mai ales că toate vin din faptul că ți-a rănit orgoliul în urmă cu câțiva ani. Așa că uite cum facem: nu o să insist să trimit un lacheu cu voi dacă îmi promiți că asta o să fie ultima dată când o mai testezi pe Olivia.

– Bine, spuse Thorn. Promit!

Cu puțin noroc, avea să afle în următoarele ore dacă ea știa ce făcea, dacă scopul ei era să-i păcălească și dacă avusese dreptate în privința caracterului ei.

Și dacă avea dreptate? Dacă toate acele lucruri se adevereau? Cum avea să procedeze cu ea?

Decise că avea să ia o hotărâre la acel moment potrivit.

Capitolul 6

Olivia își dorea să fi așteptat până ce Thorn nu mai era prin preajmă pentru a-l întreba pe Grey dacă se putea apuca imediat de organizarea laboratorului. Își dorea să fi avut curajul să-i spună lui Thorn că nu-l voia prin preajmă.

Își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată. Chiar credea că mama ei vitregă îl omorâse pe tatăl lui Grey! Ce ticălos! Cum îndrăznea? Când venea vorba de ea și de familia ei, el credea cele mai îngrozitoare lucruri.

Bărbatul acela afurisit voia să-și bage nasul în laboratorul ei! Nu intenționa să-l lase să-i distrugă șansa de a se face cunoscută în domeniul chimiei. Era exclus.

– Ești foarte tăcută, remarcă Thorn în timp ce mergeau pe aleea care străbătea grădinile.

– Și asta e o problemă, Excelență?

El înjură în barbă.

– Nu-mi spuneai *Excelență* seara trecută, când te-am sărutat.

– Pentru că încă nu o acuzaseși pe mama mea vitregă de crimă.

– Dar n-am făcut așa ceva. Ce naiba, n-am spus decât că a făcut parte din grupul acela de doamne care și-au făcut debutul în același an! Și am ajuns la concluzia evidentă că una dintre ele s-ar putea...

– ... să-l fi ucis pe tatăl fratelui tău vitreg. Da, ți-am auzit concluziile. Nu sunt sigură cât sunt de evidente, dar ești liber să crezi ce dorești. Numai să nu mă bagi și pe mine în asta.

Apoi merseră în tăcere, însă Thorn nu putea să lase lucrurile așa cum erau.

– Dar ce altă explicație crezi că există? Cine avea interesul să-l omoare pe tatăl lui Grey?

– În primul rând, ca om de știință, prefer să nu fac niciodată speculații. Adun informațiile și apoi fac dovada ipotezelor pe care le am. Încă nu există informații în ce privește posibila otrăvire

a tatălui lui Grey. Pentru că nu am acele informații, la momentul actual pot să spun doar că a murit din cauze necunoscute.

– Lăsând asta la o parte, izbucni Thorn, eu nu spun că e musai ca mama ta vitregă să-l fi otrăvit. Ci spun că există trei femei care au avut ocazia și probabil un motiv să-l omoare.

– *Patru* femei, îi replică Olivia.

– Poftim?

– Și mama ta a avut ocazia și probabil un motiv.

Thorn se înnegri.

– Mama mea nu are nici o legătură cu otrăvirea, te asigur!

Ea se opri din mers, ca să-l înfrunte.

– În baza cărei evidențe spui asta?

– În primul rând, avea un copil mic în grijă.

– Indiferent ce cred bărbații, o femeie se descurcă să facă multe alte lucruri când are un copil în grijă, spuse Olivia.

Nu credea că una dintre cele patru doamne îl omorâse pe duce, însă încerca să-l facă pe Thorn să înțeleagă că teoriile lui erau ilogice. În acel moment, el nu avea nici o probă care să arate că mama ei vitregă era mai vinovată decât mama lui.

– N-a fost mama mea! țipă el, iar ea ridică din sprânceană. Avem mai multe informații pe care ne bazăm suspiciunile decât știi tu. Dar nu le putem devoala până când nu știm ceva sigur.

– Exact asta spun și eu. Până când nu dovedim că tatăl lui Grey a fost otrăvit, nu ar trebui să speculăm în privința persoanei care i-a dat otrava.

– Bine. O să încerc să-mi controlez tendința de a specula deocamdată. Ești mulțumită?

– În regulă, spuse ea și-și continuă drumul pe alee.

Era sătulă de el și de suspiciunile lui secrete. Nu era cu nimic mai bun decât tatăl ei, care se strecura noaptea din casă și se ducea să facă tot ce avea el chef.

Thorn își potrivi pașii cu ai ei. Merseră în tăcere destul de mult, până când el spuse pe un ton neutru:

– Lăptăria este după curba asta, spre vârful dealului.

Ea își continuă drumul, dar cum el părea să-i fi întins o ramură de măslin, se hotărî să o accepte pentru moment.

– Presupun că știi bine moșia fratelui tău.

– Destul de bine. Eu și Grey obișnuiam să venim aici când voiam să scăpăm din Londra. Carymont e moșia cea mai apropiată de oraș. Uneori, invitam și alți burlaci și dădeam petreceri.

– Fără să fie prezentă nici o femeie?

– Ah, ei bine...

– Așa credeam și eu, spuse ea, încercând să nu-l mai chinuie. Tu și Grey sunteți foarte apropiați, presupun.

– Da. Parcă mai puțin de când s-a căsătorit, spuse el, cu privirea fixată undeva în zare. Nu știu cum se face, însă, imediat ce se căsătorește, un bărbat începe să-și înlocuiască toți prietenii burlaci cu soția. Și cu alte cupluri.

– Probabil de asta nu s-a căsătorit niciodată unchiul meu. Preferă compania prietenilor săi de la Oxford.

Putea simți privirea lui Thorn fixată pe ea.

– Și pe a ta, spuse el.

– Da. Dar nu în același timp. O nepoată e diferită de o soție. Oricât de mult i-aș face eu ordine prin casă și oricât mi-ar aprecia munca de chimist, când vin prietenii lui, nu mă vrea prin preajmă.

Thorn izbucni în râs, ceea ce o surprinse.

– Pentru că probabil nu vrea să se uite la tine plini de... dorință.

– Poftim?! Sunt convinsă că nici nu știu ce e dorința.

El pufni.

– Sunt bărbați, nu-i așa? Crede-mă, știu toți! Probabil unchiul tău încearcă să te protejeze. Mai ales dacă vizitele acestor prieteni presupun și consum de bere, vin și tărie, așa cum se obișnuiește.

– Poate că așa obișnuiesc prietenii *tăi*, dar nu și ai lui.

Dar observația lui îi dădu de gândit. Întotdeauna crezuse că unchiul, deși era mândru de ea în cercurile oamenilor de știință, era prea jenat să o prezinte prietenilor săi de la Oxford pentru că era o femeie preocupată de chimie. Teoria lui Thorn îi mai alină orgoliul rănit.

Ajunseră la lăptărie. Nu era deloc așa cum își imaginase ea. Mai văzuse o singură dată o lăptărie, de aceea își imaginase că era vorba de un spațiu mic. De aceea îl întrebase pe duce de rafturi și mese.

Dar clădirea drăguță din cărămidă la care se uita îi oferea tot spațiul pe care și-l putea dori. Iar când intră observă nu numai că avea destule rafturi, ci și o grămadă de loc pentru mesele pe care le ceruse.

Grey îi explicase că tatăl său construise altă lăptărie, una mai modernă, și că spațiul celei vechi nu mai era folosit. Clădirea avea suficiente ferestre care să asigure lumina pe timpul zilei și un șemineu care să o încălzească. Probabil avea nevoie de acel șemineu, dar trebuia să fie atentă cu el. Nu știa ce reziduuri de lemn și cărbune rămâseseră pe horn. Nu voia să provoace vreo reacție chimică periculoasă din neglijență.

Între timp, plănuia să-și plaseze principala masă de lucru lângă șemineu ca, în caz că existau substanțe care să se inflameze, să le poată arunca repede în vatră, de unde se puteau ridica și disipa mai ușor în aer.

Thorn probabil nu își dădea seama, însă provocările lui constante, în încercarea de a-i pune la îndoială abilitățile, începeau să o facă să se simtă inconfortabil. Dacă *nu* se putea descurca? Dacă nu reușea să descopere nimic?

Nu se putea gândi la așa ceva. Grey se baza pe ea. Așa că trebuia să ignore efectul pe care Thorn îl avea asupra ei și să se pună pe treabă.

– Întoarce cutia ca să văd ce scrie pe ea, îi ordonă ea lui Thorn, care se presupunea că o ajuta.

– Poate că ar trebui să scrii pe toate părțile, bombăni el în timp ce întorcea cutia.

O cutie foarte grea. La naiba, cât cântăreau oare obiectele pentru laborator?

– Poate că ar fi trebuit să lași treaba asta în grija lacheului, așa cum am sugerat inițial. Cel care ne-a adus ceaiul ar fi fost încântat să ne dea o mână de ajutor.

Olivia avea dreptate. Iar lui Thorn nu-i convenea.

– Eu zic că ar trebui să privești altfel lucrurile. De câte ori ai ocazia să-i dai ordine unui duce? Pe deasupra, n-aș fi ratat pentru nimic în lume ocazia de a vedea o femeie de știință la lucru.

– Aș fi considerat termenul femeie de știință un compliment dacă nu știam că erai sarcastic, spuse ea și arătă spre o masă. Pune cutia acolo.

Bineînțeles că alesese cea mai îndepărtată masă. Efortul fizic pe care îl făcea deja concura cu cel dintr-o sesiune sau două de antrenament la clubul de box Gentleman Jackson. Olivia petrecuse deja

o jumătate de oră pentru a decide în ce parte a laboratorului să pună fiecare masă, iar în timpul acestui proces el fusese nevoit să mute aceleași cutii de câteva ori. Apoi avusese nevoie de încă o jumătate de oră pentru a sorta cutiile care trebuiau puse fie pe mese, fie sub rafturi pentru a fi urcate mai târziu.

Se opri ca să-și scoată batista și să-și șteargă fruntea. Își dăduse de mult timp pălăria jos, iar ea scăpase de bonetă. Încercă să nu observe cât de bine arăta Olivia cu capul descoperit, să nu-și imagineze din cât păr era făcut cocul acela bogat și să nu-și dorească să vadă șuvițele acelea căzând libere spre talie.

Se uită în jur și văzu că toate cutiile fuseseră sortate.

– Aceea a fost ultima. Slavă Domnului! Ce urmează?

Ea își dădu după ureche una dintre șuvițele ei aurii și zâmbi.

– Partea cea mai bună. Despachetatul.

– Asta e partea cea mai bună?

– Da, pentru mine este. În cea mai mare parte, cutiile ar trebui să rămână unde au fost puse, dar conținutul unora trebuie să fie mutat.

– Presupun că eu o să fiu cel care le mută.

– Depinde unde sunt. Sunt capabilă să mut un recipient pe altă masă sau pe un raft. Dar putem să ne oprim pentru încă o cană cu ceai dacă vrei să iei o pauză.

Thorn scrâșni din dinți când îi văzu zâmbetul obraznic. Femeia știa exact cum să-l atingă direct în orgoliu.

– Sunt bine. În plus, cred că ceaiul e deja rece și am mâncat toate prăjiturile cu lămâie.

Olivia păru mirată. Se uită spre locul în care lacheul aranjase mai devreme o masă mică, două scaune și o tavă cu gustări.

– Oh, chiar așa! Când lucrez la un proiect, sunt atât de prinsă, încât uneori nu-mi dau seama cum trece timpul.

– Am observat, spuse el și-și scoase ceasul din buzunar. Grey și Beatrice respectă, în general, orele de masă de la țară, însă nu și în zilele în care călătoresc, așa că mai avem un pic de timp până la cină.

În următoarea oră, el desfăcu toate cutiile și o lăsă pe ea să verifice conținutul și să decidă unde trebuia pus fiecare obiect. Părea extrem de entuziasmată în timp ce se plimba de la rafturi la masă, instalând materialele care fuseseră desfăcute în bucăți pentru a fi transportate.

Erau nume de elemente despre care el nu auzise niciodată – apă tare, azotat de potasiu, acid muriatic, vitriol verde, sare de tartru, amestec de alcool și eter și o grămadă de alte substanțe misterioase.

– Cum?! Nici un ochi de salamandră? chicoti el.

– E chiar acolo, arătă ea spre un borcan.

– Păi, pe etichetă scrie semințe de muștar.

– Știu. Semințele de muștar nu ar fi trebuit incluse. N-o să am nevoie de ele.

Îl văzu pe Thorn holbându-se la ea.

– Oh, de aceea ai tot glumit cu mulți ani în urmă că mă plătești cu ochi de salamandră. Credeai că mă gândesc la ochi de șopârlă. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar, de fapt, ochii de salamandră sunt semințele de muștar.

– Cred că glumești.

– Nicidecum.

– Dar celelalte ingrediente pe care le foloseau vrăjitoarele în *Macbeth?* întrebă el. Deget de broască, lână de liliac, limbă de câine?

– Deget de broască este, de fapt, o plantă, care se numește piciorul-cocoșului, iar lâna de liliac se referă la frunzele de laur.

– Ah, înțeleg, dar cu siguranță limba de câine e exact ce se spune.

Ea izbucni în râs.

– E o plantă care se numește tătănească sălbatică, dar uneori i se mai spune și limba-câinelui. Poțiunile pe care le făceau vrăjitoarele conțineau o varietate de ingrediente naturale, iar cele mai multe dintre ele pot fi găsite într-o grădină cu plante medicinale.

– Ce-mi spui e groaznic de dezamăgitor.

– De ce?

Nu se așteptase la întrebarea aceea.

– Sunt vrăjitoare... se presupune că sunt... rele și înfricoșătoare.

– Cred că erau considerate rele din cauza modului în care s-au folosit de ceea ce au prezis pentru a-l influența pe Macbeth să-i omoare pe oamenii care îi stăteau în cale. Dar, da, Shakespeare a profitat de faptul că unele plante au mai multe denumiri și le-a ales pe cele care sunau cel mai înfricoșător.

Olivia făcu semn spre alt recipient.

– Și substanțele chimice pot fi cunoscute sub o varietate de nume. Acel azotat de potasiu se mai numește salpetru, de exemplu.

Numele ingredientelor evoluează pe măsură ce cunoaștem mai multe despre ele.

– Ah, ai distrus *Macbeth* în ochii mei, se văită el. Vrăjitoarele ar putea fi la fel de bine bucătarul meu francez amestecând o salată în bucătărie.

– Sinceră să fiu, nu mi-a plăcut niciodată *Macbeth*. Prea mulți oameni uciși. Prefer comediile.

– Așa ai spus.

Dragostea ei pentru umor i se părea adorabilă. Îl bucura și faptul că îi plăceau piesele lui, ceea ce era destul de surprinzător pentru o femeie ambițioasă ca ea. Deveni curios.

– De ce ai ales chimia?

– Poftim? spuse ea distrată.

– Puteai să fii naturalistă ori astronom. Există deja femei care au descoperit comete și alte corpuri cerești, deci astronomia nu ar fi un domeniu greu de explorat. Deci de ce ai ales chimia?

– În primul rând, am crescut privindu-l pe unchiul meu făcând experimente fascinante și descoperind elemente pe care nimeni nu le mai izolase până atunci, cum ar fi clorul. În al doilea rând, îmi place scopul chimiei: să descopăr componentele chimice din lumea noastră. Asta ne dă posibilitatea să manipulăm acele substanțe pentru binele umanității. Astronomia nu poate să facă acest lucru.

Thorn arătă spre un borcan mare de pe una dintre mesele de lucru.

– Arsenicul acela nu e bun pentru umanitate. Și poate că nu mă pricep la chimie prea bine, dar știu că salpetrul este unul din principalele ingrediente din praful de pușcă.

– Salpetrul este folosit, de asemenea, la conservarea cărnii. Chiar și arsenicul are întrebuințări folositoare în producerea sticlei. Gândește-te la substanțele chimice ca la niște cărămizi. Pot fi folosite pentru a construi case sau pot fi folosite drept arme. Așa că nu da vina pe substanțele chimice! Vinovați sunt cei care se folosesc de ele.

El o privi, în timp ce ea verifica lucrurile trecute pe o listă pe care le adusese într-un cufăr. Apoi merse la același cufăr și scoase de acolo niște caiete.

– Astea sunt jurnalele despre care vorbeai? întrebă el.

– Da, tăieturi din ele, trebuie să le iau drept referințe în timp ce lucrez.

Le puse pe o masă, alături de câteva recipiente. Apoi scoase dintr-o cutie câteva bucăți dintr-un obiect, cele mai multe făcute din sticlă.

Laboratoarele de chimie păreau să aibă multe lucruri din sticlă, simțea asta în mușchii care îl dureau din cauza efortui.

– Presupun că o să asamblezi ce e în cutia aceea, spuse el.

– De ce? Crezi că nu pot?

Expresia ei războinică îi spuse că venise timpul să admită, în sfârșit, ceva.

– Știu că poți. Toate îndoielile mele legate de abilitățile tale de chimist s-au evaporat cumva în timp ce asamblai cealaltă mașinărie complicată, spuse el cu un zâmbet slab. Și fără să ai la îndemână o listă foarte detaliată cu instrucțiuni, aș putea spune. Eu aș fi avut nevoie cel puțin de instrucțiuni. La mine acasă, de obicei servitorii sunt cei care asamblează obiectele de laborator.

Se așteptase ca ea să râdă sau să spună ceva sarcastic. În schimb, continua să se uite la cutie.

– Nu mă înțelege greșit, Thorn, spuse ea. Apreciez foarte mult ajutorul pe care mi l-ai dat în această după-amiază. Dar cred că nu a mai rămas nimic de făcut pentru tine aici. Așa că probabil ar trebui să te întorci la conac și să te pregătești pentru cină.

El păși spre ea.

– De ce? Te deranjează prezența mea?

– Bineînțeles că nu.

Dar faptul că se întorsese cu spatele și aranja cărți care fuseseră deja aranjate îi spunea altceva.

– Nu vreau să te țin departe de familie, adăugă ea.

Pășind în spatele ei, el murmură:

– Petrec timp cu familia destul de des. Dar cu tine nu m-am mai întâlnit niciodată în societate în toți anii aceștia care au trecut de când ne-am văzut prima dată. Și îmi place să mă văd cu tine. Să vorbesc cu tine, spuse el, și-i puse ușor o mână pe talie, lăsându-i destul timp să se retragă dacă voia. Să te ating...

Ea trase aer în piept, dar nu se mișcă. Luând asta drept o invitație, el își puse și cealaltă mână pe talia ei, ca s-o tragă mai aproape,

pentru că voia să-i sărute tâmpla. Când pulsul ei se acceleră sub buzele lui, prinse curaj să-i sărute urechea. Apoi ceafa.

– Dumnezeule, miroși mereu atât de bine! Cum reușești?

– Cu ajutorul parfumului, spuse ea ușor. Cum altfel?

El se strădui să nu râdă. Femeile, în general, pretindeau că nu folosesc nimic, că mirosul lor era pur și simplu natural.

– Și presupun că ți-l faci singură, adaugă el.

– Ah... bineînțeles, șopti ea în timp ce el îi lingea urechea. Parfumierii sunt și ei... hm... un fel de chimiști care... folosesc alte ingrediente.

– Ca bucătarii francezi când fac salate, murmură el.

– Da... da, dacă vrei să spui așa.

Ceea ce își dorea el era să o atingă în feluri mai intime, în ciuda faptului că rațiunea striga că nu era înțelept. Îi plăcea atât de mult să o simtă în brațele lui! Cu toate acestea, Grey nu l-ar fi iertat dacă ea s-ar fi supărat și ar fi părăsit în fugă Carymont.

Dar Thorn nu credea că avea să se întâmple asta. Să plece în fugă nu era genul ei de comportament.

Așa că își mută mâna până ce ajunse aproape de sânii ei. Și cum răspunsul ei nu fu decât un oftat, îndrăzni să-i cuprindă sânul în mână.

– Dumnezeule... șopti ea.

El îi frecă sânul ușor, dar fără nici o jenă.

– Îți place, nu-i așa?

– Oh, *da*, murmură ea, apoi făcu o pauză. Este... Vreau să spun...

– Niciodată să nu negi când ceva îți face plăcere. Dacă într-adevăr îți face plăcere.

Rochia ei era mai subțire decât cerea moda și totuși, prin țesătură și corset, nu-i putea simți sfârcul. Dar își dorea cu disperare. Așa că începu să-i descheie rochia în față.

Ea împietri.

– Ce... ce faci?

– Vreau să te mângâi pe sub rochie. Dacă îmi permiți.

După un moment de ezitare, ea șopti:

– Bine.

Thorn simți cum i se înfierbântă sângele când îi auzi răspunsul. Apoi o luă la goană prin vene când își băgă mâna pe sub rochia ei și apoi în cupa subțire a corsetului pentru a-i cuprinde sânul.

Când începu să o mângâie prin materialul subțire care îi mai proteja sânul, ea gemu. Thorn îi frecă sfârcul, care se întări sub atingerea lui. Iar gemetele întretăiate care scăpară de pe buzele ei se dovediră aproape la fel de erotice precum senzația de a-i ține sânii plini în mână.

Dumnezeule, se excitase! Spera ca ea să nu-i simtă mădularul întărit, presând pe fundul ei. Dar nu putea să-și ascundă erecția.

Sânii ei răspundeau la atingerea lui, iar Thorn își dori mai mult. Șansa de a o gusta.

Sub febra dorinței de a trece și peste acea barieră, o întoarse cu fața spre el. Apoi o ridică și o puse cu fundul pe masă, peste jurnalele ei.

– Thorn! țipă ea. Ai grijă!

– O să am, scumpo, spuse el, și desfăcu larg partea de sus a rochiei. Nu ți-aș face rău niciodată.

– Nu... nu asta am vrut să spun.

Respirația ei deveni mai agitată când el îndepărtă una din cupe, apoi dezlegă corsetul complet, ca să-i expună cu totul sânii pentru degetele și ochii lui.

Și pentru gură.

Oh, Dumnezeule, da! Se aplecă și începu să-i sugă sfârcurile, ceea ce-l făcu să creadă că murise și ajunsese în paradis. Mirosea și acolo a iasomie, iar lui îi era teamă că avea să-și verse sămânța în pantaloni. Care deveniseră insuportabil de strâmți în acel moment.

O mută puțin, iar ea îl apucă de umeri.

– Când am spus să ai grijă, am vrut să spun...

În momentul în care el începu să-i lingă sfârcul, în timp ce-l freca pe celălalt între degete, Olivia nu mai reuși să pronunțe alt cuvânt. În acel moment, nu-i mai trebuia mult ca să-i ridice fustele și să-i exploreze centrul feminității.

Dumnezeule, nu mai dorise niciodată pe cineva cu atâta disperare! Era o nebunie, știa asta, dar nu-și putea scoate din cap gândul de a face amor cu ea.

Nu, nu era creierul organul care gândea în acele momente, ci mădularul excitat. Și, la naiba, voia să-l lase!

Capitolul 7

O mie de gânduri alergau prin capul Oliviei, dar numai unul se făcea simțit.

„Mai mult. Acum. Da. Minunat!"

Dacă acele cuvinte nu-i luau mințile, poate că își amintea de ce încercase să-l facă atent. Dar părea imposibil în acel moment. Pentru că felul în care limba lui îi lingea și îi freca sfârcurile o făcea să leșine.

Și nu leșinase niciodată.

În timp ce-i devora un sân cu limba, mâna lui îl mângâia pe celălalt. O înnebunea.

Oare trebuia să fie atât de minunat? Sau simțea asta pentru că el era un libertin experimentat? Pentru că, dacă asta învățase el în toți anii în care nu se văzuseră, era păcat că ea încetase să mai frecventeze societatea în scopul de a-l evita. Dacă l-ar fi întâlnit, poate că s-ar fi bucurat de toate aceste senzații mai devreme.

– Ai un gust delicios, șopti el pe sânii ei. Aș putea să te sug și să te ling ore întregi.

– Nu ar fi... înțelept.

– Nu e înțelept în acest moment, spuse el, în timp ce-i lingea sfârcul. Și totuși nu mă pot opri.

Nici ea nu putea. Mama ei o avertizase la un moment dat că era datoria femeii să țină sub control dorințele unui bărbat. Dacă era adevărat, atunci Olivia nu se descurca deloc bine la acel capitol.

Dar și ea avea nevoi. Iar el i le trezea pe toate. Cum era nevoia de a-l mirosi. Și de aceea îl sărută pe creștetul capului. Părul lui mirosea a lemn de santal. Cum era nevoia de a-l atinge. Pe care și-o satisfăcu băgându-și mâinile pe sub haina lui pentru a-i simți acei mușchi magnifici.

– Dumnezeule, da! gemu el. Aici!

Îi trase mâna în jos și i-o apăsă pe umflătura ciudată din pantaloni.

– Ăsta e un suspensor? întrebă ea.

El își înghiți un hohot de râs.

– Da, ceva de genul ăsta.

– Nu știam că bărbații mai poartă așa ceva.

– Freacă-l! În sus și în jos.

În momentul în care o făcu, își dădu seama că era carne – carnea unui bărbat. Era mai groasă. Pe deasupra, reacționa. Părea să se umfle cu fiecare atingere.

– Îți place... să o frec?

– Oh, da, gemu el cu ochii închiși. E ca într-un vis. E ca și cum am ajuns în paradis, spuse el. Pot să te... frec și eu așa dacă vrei.

– Eu nu am un baston din carne între picioare.

– Slavă Domnului! Dar asta nu înseamnă că nu ai ceva ce poate fi frecat, spuse el și începu să-i ridice fustele. Iată, o să-ți arăt!

O mută din nou pe masă – sau poate că alunecase ea pe caietele cu notițe. În următorul moment, ceva căzu de pe masă și se sparse. Când se uită în acea direcție, dorința din privirea ei se evaporă. Știa ce fusese în recipient și nu avea să dureze mult până când...

Îl dădu cu putere la o parte pe Thorn.

– Lasă-mă să cobor! Trebuie să mă ocup de asta. Imediat!

– Putem să ne ocupăm mai târziu de cioburi, scumpo!

Ea îl ocoli și sări de pe masă.

– Nu înțelegi. Recipientul acela conținea o mică bucată de fosfor alb, care trebuie ținut tot timpul în apă. Pentru că, dacă fosforul se usucă, o să se aprindă spontan la contactul cu aerul.

El încercă să o tragă înapoi.

– Lasă-l să se aprindă! Podeaua e oricum din piatră.

– Îmi pare rău, nu pot să-l las.

Se eliberă din brațele lui și se grăbi spre locul unde mai devreme pusese o găleată cu nisip, o stropitoare, un borcan cu bicarbonat de sodiu și o mătură groasă exact pentru acel gen de situații.

– Vaporii emanați de fosforul alb sunt toxici!

Într-adevăr, putea deja să audă substanța cum sfârâia înainte să se aprindă. Olivia se grăbi și aruncă nisip peste ea și apoi apă. În timp ce din substanță ieșea un fum subțire, de culoare albă, își

ținu respirația, luă mătura și împinse produsul chimic în vatra șemineului.

– Asta ar trebui să rezolve problema fumului pentru că o să se evacueze prin horn, îi explică ea. Din fericire pentru noi, fosforul nu reacționează la carbon. Și a fost doar o bucățică, așa că probabil a ars deja cu totul. Dar, din precauție, ar trebui să părăsim această încăpere pentru un timp.

– E sub control acum, spuse el. N-am putea să...

– Nu! spuse ea ferm. Crede-mă, n-o să-ți placă ce poate face fumul acela când îl inhalezi!

– Ah, înțeleg, cedă el. Oricum presupun că e aproape ora cinei. Și că soarele a apus deja.

El avea dreptate. Oricât de tentată era să mai stea și să mai lucreze puțin, ideea că trebuia să se întoarcă singură la conac pe întuneric nu prea o încânta. Cel puțin deocamdată, pentru că nu cunoștea zona.

Se opri în celălalt capăt al încăperii pentru a-și aranja hainele.

– De acum încolo nu pot să te mai las în laborator, spuse ea, gândindu-se că nu avea cum să lucreze dacă el era prin preajmă. E prea periculos, precizează ea.

– A fost un accident, replică el. Data viitoare o să fiu mai atent.

– Nu contează. Pur și simplu nu-ți pot permite să stai în acest laborator.

– Dar de ce? bombăni el. Ți-e teamă că o să fac ceva nepotrivit?

– Ah, deci îți neapărat să-ți spun clar, nu-i așa? Nu mă pot concentra la ce am de făcut din cauza ta. Ești mulțumit acum? Nu te poți abține să nu flirtezi și să nu te joci cu femeile, iar în acest moment se întâmplă să-ți fiu la îndemână, spuse Olivia în timp ce-și încheia ultimii nasturi. Dar experimentele acestea sunt prea importante pentru mine ca să-mi risc munca doar pentru că tu ai chef să-ți faci de cap.

– Nu ți-a plăcut ce am făcut?

Thorn avea o privire foarte rece, ceea ce o făcu pe Olivia să-și dea seama că fusese prea tăioasă. Dar nu știa cum putea să-i fi explicat altfel.

– Bineînțeles că mi-a plăcut – mai mult decât se aștepta –, dar nu despre asta e vorba.

– Ba da. Asta dacă nu cumva ești în căutarea unui vis imposibil: o căsnicie plină de dragoste și de fericire.

Gândindu-se la ce văzuse între Grey și Beatrice, ea murmură:

– Și dacă aș crede că este posibil? Cumnata și fratele tău par că se iubesc și sunt fericiți.

– Sunt norocoși, spuse el pe un ton amar. În general, șansele sunt mici. De cele mai multe ori, dragostea e doar o iluzie.

– Cu atât mai mult nu merită să ne angajăm în... activități care nu duc nicăieri.

– Dar nu trebuie să ducă undeva. Pur și simplu trebuie să fie... plăcute. Atât timp cât suntem discreți când ne vedem în laborator...

– Nu lipsa discreției este problema, pufni ea, încercând să nu se enerveze. Din câte am înțeles, nu ești genul care să se îngrijoreze în privința discreției, altfel nu te-ai fi ales cu reputația pe care o ai. Dar eu nu sunt una dintre amantele sau prostituatele tale, indiferent ce crezi. Dacă te las să stai în laborator și să mă distragi de la munca mea, n-aș fi decât o proastă, așa cum de altfel ai încercat să-l convingi pe fratele tău.

El își trecu mâinile prin păr.

– Nu am... Nu voiam să spun că...

– Nu o să mai am niciodată o asemenea oportunitate de a-mi testa metoda pe rămășițe umane. Grey îmi oferă o șansă să fac istorie. Iar eu nu pot să-l răsplătesc bătându-mi joc de acea șansă ca să-mi fac de cap cu tine.

„Oricât de tentant ar fi."

Olivia se scuturâ la gândul acela periculos. El era sclipirea strălucitoare a fosforului, iar ea era aerul din atmosferă. Împreună, creau un fum toxic. Iar ea nu putea să permită așa ceva.

El o privea cu o nouă curiozitate în priviri.

– Acesta este adevăratul motiv pentru care m-ai refuzat cu ani în urmă? Pentru că...

– Ducesa m-a trimis să vă chem, se auzi o voce dinspre ușă. Cina o să fie servită în curând și s-a gândit că poate doriți să vă schimbați ținutele.

Surprinsă de apariția lacheului, Olivia simți cum încep să-i ardă obrajii.

– Sunteți gata să vă întoarceți la conac, domnișoara Norley: întrebă lacheul, ridicând mai sus felinarul pe care îl ținea în mână.

– Da, răspunse ea.

– Amândoi suntem, spuse Thorn pe un ton rece, potrivit unui duce.

Din cauză că fusese tăioasă cu el? Sau pentru că pur și simplu își dăduse seama că mersese prea departe? Oricum, era mulțumită că nu trebuia să mai fie singură cu el.

– Am nevoie de câteva clipe ca să verific ceva, spuse ea, îndreptându-se spre șemineu.

Știa că nu erau șanse să fi rămas fosfor pe sub nisip, dar pretinse că se uită prin vatră doar ca să vadă dacă nu cumva îi rămăsese vreun semn de la recenta... apropiere de Thorn. Ar fi murit de rușine dacă ar fi ajuns la conac arătând ca o dezmățată care tocmai coborâse din patul unui bărbat. Deși, dacă servitorul ar fi venit în timp ce ea și Thorn erau...

Dumnezeule, nici nu voia să-și imagineze! Nimeni nu avea să o mai ia în serios ca om de știință dacă era surprinsă în asemenea ipostaze. Și, cu siguranță, nici un bărbat nu avea să se mai căsătorească cu ea.

Clipi. De când îi păsa de căsătorie? Începuse să se gândească la asta după ce îl lăsase pe acel bărbat să o tenteze și să o distragă – începuse să viseze la lucruri care până atunci nu o interesaseră. Să-l ia naiba!

Cu un plan de apărare în minte, se îndreptă spre locul unde o așteptau cei doi bărbați.

– E totul în regulă? întrebă Thorn, care părea să se fi înmuiat puțin.

– Da. Putem să mergem.

Traseră zăvorul greu și plecară. Zăvorul acela era un alt motiv pentru care Grey considerase că alegerea lăptăriei ca laborator fusese o idee excelentă. Clădirile în care se aflau lăptăriile erau de obicei încuiate, pentru a ține departe hoții care voiau să fure și animalele care voiau să mănânce brânzeturile depozitate acolo.

Când ajunseră pe aleea ce ducea spre conac, deja nu mai era lumină afară, așa că felinarul servitorului era bine-venit. Din fericire, circumstanțele îi împiedicau pe ea și pe Thorn să aibă o conversație privată.

Merseră o vreme în tăcere. Thorn fu cel care vorbi primul.

– Mâine e deshumarea. Intenționezi să participi?

– Oh, Dumnezeule, nu! spuse ea. Fratele tău știe de ce anume am nevoie, iar legistul local o să fie acolo ca să-l ajute și să... recolteze probele.

– Dar nu vrei să te asiguri că recoltarea e făcută cum trebuie? întrebă el.

– Domeniul meu e chimia. Nu sunt familiară cu știința recoltării probelor de pe rămășițe umane și nici nu am vreo dorință să fiu. Îmi pot realiza perfect experimentele în confortul laboratorului meu.

– Eu cred că mă duc, spuse Thorn. N-am mai văzut o exhumare. Iar după asta, s-ar putea să fiu și eu nevoit să... începu el, dar se abținu pentru a doua oară de când venise lacheul. Nu contează. Pot spune că sunt interesat să văd ce se întâmplă.

– Atunci ar trebui să participi, Excelență.

– Ah, deci ne-am întors la *Excelență*, murmură Thorn.

– Cred că așa e cel mai bine, șopti ea.

– Așa cum crezi că e mai bine să nu vin în laborator cu tine?

– Exact.

– Mai bine pentru cine?

Ea nu răspunse. Adevărul era că nu avea nici o idee, iar situația nu putea să se schimbe prea curând.

Thorn sperase să rămână singur cu Olivia după cină. Dar se părea că, după ce ea și Beatrice se retraseseră în salon, unde discutaseră puțin, se duseseră direct în dormitoarele lor. Sau cel puțin așa spusese lacheul.

Așa că Thorn rămăsese doar în compania lui Grey, să fumeze, să bea și să discute despre nimicuri. Până când...

– Îți place de ea, nu-i așa? întrebă Grey în timp ce-și turna coniac în pahar.

– Desigur, spuse Thorn. Soția ta e încântătoare, ceea ce-mi amintesc că ți-am spus și anul trecut, înainte să te căsătorești cu ea.

Grey ridică o sprânceană.

– Nu vorbeam despre soția mea, și știi foarte bine.

Cu o privire de gheață, Thorn își puse paharul gol în fața lui Grey.

– Aș prefera să nu discutăm despre asta. Pentru că sigur ajungem să ne certăm.

– De fapt, încep și eu să iau în considerare reticențele pe care le ai în privința ei, spuse Grey în timp ce-i turnă coniac lui Thorn. Lacheul pe care l-am trimis să vă cheme la cină mi-a spus că erau cioburi pe podea, iar în laborator mirosea a ars. Și nici măcar nu a început experimentele.

La naiba cu servitorul acela cu gura spartă!

– Aia... nu a fost vina ei. În timp ce o ajutam să aranjeze lucrurile, am lovit din greșeală un borcan cu o substanță sau ceva care se numește fosfor. Se pare că ia foc dacă nu e ținut în permanență în apă.

Grey îl fixă cu privirea.

– Atunci nu ar fi trebuit să pună borcanul într-un loc de unde poate cădea.

– Nu l-a pus ea, rosti Thorn și luă o înghițitură generoasă de coniac. A fost tot vina mea, am împins niște lucruri, ceea ce a făcut ca borcanul să ajungă pe marginea mesei.

– Niște lucruri, hm? Lasă-mă să ghicesc care ar putea fi acele lucruri... Poate însăși domnișoara Norley? întrebă suav Grey, apoi, când cumnatul său îl fulgeră cu privirea, izbucni în râs. Știam eu că îți place de ea!

– Foarte amuzant, bombăni Thorn. Se vede că te pricepi la comedii ieftine.

– Nu uita că și eu am fost în aceeași poziție și știu cât de ușor e să te lași dus de val când ești cu o anumită femeie, spuse Grey, care redeveni sobru. Dar trebuie să-ți amintești faptul că domnișoara Norley nu e genul cu care să-ți faci de cap. Poate că nu o are în preajmă pe mama vitregă pentru a avea grijă de ea, dar eu și Beatrice suntem gata să intervenim ca să ne asigurăm că nu o bagi în vreun necaz.

– Crede-mă, bombăni Thorn, poate să-și poarte singură de grijă.

– Nu mă îndoiesc că așa este când se află într-un laborator de chimie. Dar nu sunt așa de sigur că o poate face în lumea rarefiată a seducătorilor nerușinați din care faci parte.

– Oh, mi-aș dori ca oamenii să înceteze să mai spună așa ceva! Și n-am încercat să o seduc pe Olivia, crede-mă! Mi-a refuzat cererea în căsătorie, își amintești?

– Ah, deci acum a devenit *Olivia*, remarcă Grey.

Thorn îl fulgeră cu privirea.

– N-ai decât să crezi ce vrei, dar ce ți-am zis anul trecut încă e valabil: nu aș distruge niciodată reputația unei femei. Tu ești cel care m-a avertizat, cu ani în urmă, în privința mamelor care vânează gineri și a fiicelor care pun la cale comploturi pentru a se mărita. Și mi-am învățat lecția – să nu le pun pe fiicele intrigante în situații compromițătoare.

– Ah, înțeleg. Deci accidentul din laborator demonstrează perfect cât de bine ți-ai învățat lecția.

– La naiba, Grey, ți-am zis că nu am chef să discut despre domnișoara Norley! spuse Thorn, apoi își puse pe masă paharul pe jumătate gol și se ridică. Sunt obosit. Cred că mă retrag.

Grey izbucni în râs.

– Lașule!

Fratele lui își îngustă privirea.

– Cap sec!

– Ticălosule! replică Thorn.

– Ei, dacă nu știi să joci corect, mormăi Grey, atunci noapte bună!

– Dacă noapte bună e tot ce poți... zise Thorn în timp ce se îndreptă spre ușă, unde se opri. Apropo, merg cu tine la exhumare, vreau să văd cum merge în caz că o să fiu și eu nevoit să dezgrop corpul tatălui meu, deși mă îndoiesc că asta ar putea scoate la iveală foarte multe detalii despre accidentul său.

– Nu poți ști niciodată. E în regulă să vii cu mine, dar mă întâlnesc cu legistul la ora 10, așa că nu dormi prea mult, puturosule!

– Nu o să dorm, secătură! spuse el.

Deja își propusese să se trezească odată cu găinile în speranța că o putea prinde pe Olivia la micul dejun.

Dar în dimineața următoare, când coborî la micul dejun, cu o oră mai devreme decât o făcea de obicei, Olivia deja plecase spre laborator. La naiba cu ea! Chiar era așa de greu să accepte să discute cu el câteva clipe?

Se părea că era greu, pentru că, după ce Grey și Beatrice coborâră la micul dejun, un lacheu îi informă că domnișoara Norley ceruse să-i fie trimisă o tavă cu ceva de mâncare în laborator în acea seară, pentru că era prea ocupată cu munca ei ca să vină la cină.

Thorn își spuse că oricum nu avea timp de ea, având în vedere că trebuia să participe la exhumare. Dar adevărul era că își petrecuse jumătate de noapte gândindu-se la tot ce făcuse și spusese ea atât în ultimele zile, cât și în urmă cu nouă ani și își dăduse seama că se grăbise cu supozițiile legate de ea. Venise timpul ca ei doi să aibă o discuție sinceră despre felul în care îl șantajase Lady Norley în trecut. Dar cum să facă asta dacă ea îl evita?

Cel puțin exhumarea se dovedi mult mai interesantă decât se așteptase. Corpul fostului duce era remarcabil de bine conservat, pentru că se ocupaseră cu atenție de îmbălsămare, dar și pentru că mormântul în care se afla sicriul era din calcar. Cel puțin așa le explicase legistul.

Deși dezgroparea unui cadavru era o sarcină sumbră, el și Grey fuseseră ușurați când descoperiseră că unele dintre organele ducelui fuseseră păstrate în niște cutii căptușite cu plumb. Se părea că era ceva obișnuit în cazul nobililor de rang înalt.

Având în vedere că organele erau printre cele mai importante probe pe care Olivia le ceruse și cum probabil avea nevoie să le conserve pentru un eventual proces, legistul împărți fiecare organ în jumătate, apoi le depozită pe toate în alte cutii de lemn căptușite cu plumb. Legistul mai prelevase mostre de păr, piele și unghii, pentru că Olivia le spusese că avea nevoie și de acelea.

Grey spusese că intenționa să ducă prima jumătate la ghețăria de pe domeniu, unde puteau fi păstrate până când începea un eventual proces. Iar cealaltă parte i-o dădu lui Thorn ca să i-o ducă Oliviei.

– Aș trimite un lacheu, spuse Grey, dar n-aș putea să mi-o iert niciodată dacă se întâmplă ceva cu ele.

Dacă Thorn sperase că ofrandele lui macabre aveau să îl lase în laboratorul Oliviei, se înșelă amarnic. Ea deschise ușa, acceptă cutiile, apoi îi trânti ușa în față, în timp ce el protestă zgomotos.

În mod clar nu reușea să fie cu ochii pe ea, așa cum își propusese. Și nici nu mai simțea că era nevoie. Nu-i convenea să admită, dar Grey avusese dreptate în privința abilităților ei. Înțelesese clar în ziua precedentă.

Trebuia să discute cu ea. Pentru că, odată ce făcea destul teste ca să confirme dacă tatăl lui Grey fusese ori nu otrăvit, Olivia nu mai avea nici un motiv să rămână acolo. Beatrice nu avea nevoie

de companie, iar Olivia nu avea nici un chef să iasă în societate, deci singura persoană căreia trebuia să-i explice de ce se întorsese mai repede acasă era mama ei vitregă. Și, fără îndoială, Olivia avea să găsească o explicație solidă.

Dar, odată ce pleca de la moșie, nu mai avea nici un motiv să-l revadă vreodată. Și asta îl tulbura. Rămăseseră prea multe de lămurit între ei. Cel puțin voia să afle adevărul despre anumite lucruri. Merita asta, nu-i așa?

Din fericire, din salonul de la etaj se vedea drumul spre vechea lăptărie. Așa că, după cină, cu un pahar de coniac într-o mână și cu un ziar în cealaltă, Thorn se așeză la fereastră și așteptă. În laborator era lumină, iar el știa că Olivia nu lăsa nesupravegheate lumânările și felinarele aprinse.

Aproape de 10 seara, văzu cum luminile încep să se stingă, una după alta. După un timp, înfășurată într-o pelerină, ea își făcu apariția pe alee.

Slavă Domnului!

După ce mai luă o înghițitură de coniac, Thorn se îndreptă spre scări ca să-i iasă în cale.

Capitolul 8

Olivia intră în casă și lăsă pe un lacheu somnoros să-i ia pelerina. Avea în mână jurnalele și notițele peste care voia să se uite din nou. Voioasă, începu să urce scările. Prima etapă, crucială pentru planul ei, mersese bine. În ziua următoare avea să abordeze aspectul care îl interesa pe Grey. Lăsase totul pregătit în laborator. Oare reușea să adoarmă? Era mult prea încântată.

Chimistul din ea voia să sară peste somn și să treacă direct la treabă. Dar un om de știință putea comite greșeli din cauza oboselii, iar ea voia ca totul să meargă perfect. Pe deasupra, estima că testele aveau să dureze câteva ore bune. Așa că era mai bine să citească acele materiale pe care le avea în mână decât să facă vreo greșeală crucială în experimente.

Cu gândul la teste – cum să le facă, să se documenteze și de care să se apuce prima dată –, nici nu-l observă pe Thorn în capătul scărilor până când nu ajunse practic lângă el.

Sări alarmată.

– Să nu îndrăznești să mă mai sperii așa! De ce ești treaz la ora asta?

– Voiam să vorbesc cu tine. Și cum ai refuzat să mă primești în laborator...

– Ceilalți s-au retras deja?

– Da, toți în afară de noi.

– Atunci mă bucur că ești treaz. Trebuie să spun *cuiva* cum au mers lucrurile și nu cred că reușesc să adorm dacă nu povestesc.

– Te rog, abia aștept să fiu confidentul tău! Însă trebuie să îți amintești că nu știu nimic despre chimie, ceea ce cred că am demonstrat din plin ieri.

Ea izbucni în râs.

– Așa e, dar nici eu nu știu nimic despre viața unui duce. Așa că presupun că suntem chit.

– Poftim, hai să mergem în salon, spuse el. Nimeni nu e treaz și promit să mă comport adecvat.

Olivia nu era sigură că *voia* ca el să se comporte adecvat. Dar nu era înțelept să-i spună. Fusese destul de clar în Londra, când îi spusese că nu avea de gând să o mai ceară vreodată în căsătorie, iar ea nu avea de gând să-l lase să-i calce reputația în picioare.

Deși nu-i strica puțină distracție după atâtea ore petrecute în laborator.

Thorn o conduse în salon. Din fericire, lăsă ușa deschisă.

– Ah, nici nu-mi dădusem seama că era un salon aici. Cât e de frumos! exclamă ea.

Șemineul era înconjurat de mozaicuri maiestuoase, și totul în jur se asorta, de la canapeaua simplă de un albastru-cobalt până la mesele elegante de scris și draperiile cu alb și albastru de la ferestre.

El aprinse lumânările ca să facă mai multă lumină. Apoi luă loc pe un colț al canapelei și-i făcu semn Oliviei spre celălalt.

Dar ea era prea entuziasmată ca să se așeze. După ce își puse jurnalele și notițele pe o masă de scris, lângă o tavă pe care erau două pahare și o sticlă cu ceea ce părea a fi coniac, începu să se plimbe agitată prin fața șemineului.

El chicoti.

– Ce te-a făcut să fii așa de energică la ora asta târzie? Să nu-mi spui că ai descoperit deja arsenic în probele pe care ți le-am adus!

– Nu, nu încă. Important e *unde* nu am găsit arsenic.

El se încruntă, nedumerit.

– Nu înțeleg.

– Știi că tatăl lui Grey a fost îmbălsămat, da? Ei bine, am avut noroc că am putut să extrag fluid de îmbălsămare din inima lui. Și nu conținea deloc arsenic.

– Deci nu a fost otrăvit.

– Asta nu știu deocamdată, spuse ea, oprindu-se în fața lui Thorn. Vezi tu, cei care fac îmbălsămări folosesc, de obicei, un lichid care are ca ingredient arsenicul. Dar cel care l-a îmbălsămat pe tatăl lui Grey a folosit o substanță ce nu conținea arsenic, slavă Domnului!

El tot părea perplex.

– Acidul arsenios este... Olivia se opri, încercând să găsească o explicație în termeni simpli. Este ca o variantă a arsenicului,

completă ea. Dacă există în lichidul de îmbălsămare, atunci iese ca arsenic la orice test. Un chimist bun știe asta, așa că el – sau ea – poate argumenta la proces că arsenicul provenea din fluidul de îmbălsămare, nu din otrăvire. Dar acum putem testa pentru arsenic și alte organe, iar dacă găsim, înseamnă fără nici un fel de îndoială că a fost otrăvit.

– Ah, înțeleg, spuse el, și se aplecă să-și sprijine coatele pe genunchi. Deja plănuiești cum să-ți dovedești rezultatele.

– Da, deja mă gândesc la proces, spuse ea, începând din nou să se plimbe prin încăpere. Și, sinceră să fiu, dacă e să mă iau după descrierile făcute de mama lui Grey, de rude și de vechii servitori, se pare că a fost vorba despre un caz acut de otrăvire cu arsenic. Așa că trioxidul de arsen nu ar fi avut timp să afecteze părul sau unghiile. Fostul duce a murit la doar o zi după ce i s-a făcut rău. Dacă există arsenic, atunci s-ar putea să găsim urme în stomac. Și cu siguranță în intestine.

– Acum știu mai multe despre anatomia tatălui lui Grey decât mi-aș fi dorit vreodată, spuse el sec.

– Iar eu nu știu destul, rosti ea, așezându-se pe canapea. Nu înțeleg de ce nu ești entuziasmat de așa ceva!

– Nu-mi vine să cred că *tu* ești, spuse Thorn și se întoarse spre ea. Înțeleg implicațiile unei asemenea descoperiri pentru testele de arsenic, dar nu mă încântă la fel de mult ca pe tine.

– Asta pentru că nu ești chimist.

– Slavă Domnului! spuse el. Aș fi un chimist foarte prost.

– Dar sunt sigură că ești un duce excelent.

– Sincer, nu știu, spuse el și trase aer în piept.

Ceea ce Oliviei îi aminti ceva.

– Scuze, dar am uitat că mi-ai zis că vrei să discuți cu mine. Despre ce era vorba?

Buzele lui deveniră o linie subțire.

– Am vrut să vorbim despre prima dată când ne-am întâlnit.

Ea oftă. Trecuse prea mult timp de când trebuia să discute asta. Și își dorea ca el să nu fi așteptat până când era epuizată de oboseală, dar în același timp *ea* fusese cea care îl evitase, deci nu era vina lui. Poate că era mai bine să aibă discuția și să încheie pentru totdeauna subiectul.

– De fapt, și eu așteptam să avem discuția asta, spuse ea cu inima bătând să-i spargă pieptul. Începe tu, deja ți-am răpit prea mult timp cu explicațiile mele științifice.

– Bine.

Thorn se ridică și merse la una din mese, unde își umplu paharul din care se vedea că mai băuse. Apoi luă alt pahar de pe tavă și-i flutură spre ea.

– Vrei niște coniac?

– Știi că doamnele nu trebuie să bea coniac.

– Da, dar *chimiștii* pot bea ce vor.

– Încerci să mă îmbeți ca apoi să poți profita de mine, Excelență? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

El zâmbi leneș.

– Nu, de ce aș face așa ceva?

– Știi bine că ai face-o.

Și nici măcar nu-i păsa dacă așa era.

Oh, Dumnezeule! Munca intensă îi afectase creierul.

– Totuși, mi-ar plăcea să gust, îi spuse ea. Un pic nu îmi face rău, nu-i așa?

Și nesăbuința de a fi singură cu el o făcea să-și dorească să facă alte lucruri nesăbuite.

El puse jos paharul gol și veni spre ea.

– Atunci poți gusta din al meu, spuse el și-i întinse coniacul. Poftim!

Prima înghițitură îi lovi gâtul precum focul și începu să tușească. Dar era o băutură care o încălzea în încăperea aceea în care se făcuse răcoare, așa că mai luă o înghițitură.

– Aah, e tare, spuse ea.

În plus, deja o făcuse să se simtă complet indecentă și îi dădu o senzație de amețeală. Îi dădu paharul înapoi.

– Prea tare pentru mine, adăugă ea.

El luă o înghițitură generoasă.

– Te obișnuiești.

– Tragi de timp, remarcă ea.

– M-ai prins, chicoti el, apoi se uită în jos la pahar. În noaptea aceea de la balul familiei Devonshire, ai pus la cale să fim prinși sărutându-ne?

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Grey m-a avertizat în seara aceea să fiu atent cu mamele ieșite la vânătoare și cu fiicele care complotau să-și găsească un soț. Mi s-a părut un sfat foarte înțelept, spuse el, ridicându-și privirea ca s-o privească în ochi. Dar... n-am fost niciodată sigur în privința intențiilor tale din acea seară.

Olivia simți în piept o durere zdrobitoare, la fel ca aceea pe care i-o provocase cererea lui rece în căsătorie din dimineața de după bal.

– Deci ai crezut că eu... Nu putea nici să respire. Ai crezut că ți-am întins o capcană ca să mă iei în căsătorie?

– Așa am crezut la vremea aceea. *Tu* ai fost cea care a sugerat să mergem într-un loc în care să fim singuri. *Tu* ai fost cea care mi-a sugerat să-mi scot haina și vesta.

Olivia se simți cuprinsă de o furie copleșitoare.

– *Tu* ești cel care m-a sărutat!

– Corect. Este unul dintre motivele care m-au făcut să-mi regândesc supozițiile.

Ea sări de pe canapea.

– Dacă te-ai fi deranjat să te oprești și să vorbești cu mine când ai ieșit din bibliotecă, ți-aș fi explicat că nu am intenționat niciodată să-ți întind o capcană.

– Oricum, probabil nu te-aș fi crezut.

– Dar cu siguranță faptul că ți-am refuzat cererea în căsătorie ar fi trebuit să te convingă că nu am pus la cale vreun complot.

– M-a convins doar că nu ți-ai schimbat părerea după ce ne-am sărutat. Poate că am îndrăznit prea mult și...

– N-a fost nici o problemă cu sărutul, murmură ea. Dar propunerea ta în căsătorie ar fi trebuit să fie altfel.

– Așa e, spuse el, cercetând-o cu atenție. Pentru că era clar că nu doream să fac, de fapt, acea propunere de căsătorie. Sau asta mi-ai zis seara trecută.

– E adevărat. Era limpede că locuința tatălui meu era ultimul loc din lume în care voiai să fii în acel moment. Tot nu înțeleg de ce ai venit acolo, la urma urmei, și de ce mi-ai cerut mâna, spuse ea. Asta e întrebarea *mea*. Erai duce. Puteai să scapi din încurcătura aceea cu două vorbe și nimeni nu ar fi îndrăznit să spună ceva.

– Aș vrea să subliniez că, dacă m-aș fi folosit de rangul meu cu acea ocazie, reputația ta ar fi fost ruinată. Dar pentru că am făcut

propunerea, iar tu ai refuzat-o, lumea a considerat că pur și simplu am fost lăsat cu buza umflată. Mai ales după ce mama ta vitregă a făcut atâtea eforturi să-mi strice reputația.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– N-a făcut altceva decât să spună ce ziceau alții despre tine.

– Nu chiar. Până în acel moment, lumea spunea că mai degrabă sunt german decât englez din cauza obiceiurilor mele. Dar mama ta vitregă a pus la cale un plan ca să te scoată basma curată după ce ai refuzat un duce. Așa că le-a spus oamenilor că mi-ai respins propunerea din cauză că m-am purtat ca un depravat. În acest fel, mica noastră... indiscreție a fost văzută într-o lumină diferită, rosti el, apoi tonul lui deveni sarcastic. Așa că eu am devenit în ochii lumii un ticălos care profită de tinere naive, iar tu virgina care a avut curajul să mă înfrunte. Strategia ei a fost perfectă. Și, într-un fel, a lucrat în favoarea mea, pentru că societatea îi adoră pe nobilii depravați. Bârfitoarele trebuie să aibă subiecte, la urma urmei. Iar mama ta s-a asigurat că nu te bârfesc *pe tine*.

Olivia părea șocată.

– Poftim? Habar n-am avut! Știu că am citit despre tine că ai sedus cântărețe de operă, văduve și neveste, că ai frecventat bordeluri. Chiar ieri ai spus că ai avut o amantă! Și nu numai asta, dar ai vrut să ne aventurăm într-o serie de... acțiuni fără să-ți fie teamă de consecințe. Așa că reputația ta nu e doar opera planului ticluit de mama mea vitregă.

– Nici nu am susținut așa ceva. Dar, odată ce ea a inventat acea imagine, n-am văzut nici un motiv pentru care să nu intru în pielea personajului. M-am gândit că, dacă tot trebuie să suport efectul bârfelor pe care le-a lansat, măcar să profit. În acest fel mi-am putut alege propriile aventuri. Dar aș fi preferat să fiu eu însumi, nu un personaj dintr-o piesă creată de altcineva.

Ce mod ciudat de a vedea lucrurile! Dar explicabil, având în vedere că Thorn iubea teatrul. Și înțelegea cum se simțise bietul om pus în acea situație.

Însă scepticismul ieși din nou la suprafață. Bietul om? Poate că Thorn încercase să se convingă că nu-i plăcea reputația de libertin depravat, dar cu siguranță profitase de avantajele oferite de acea situație. Iar mama ei nu fusese nevoită să se străduiască prea tare ca să-i strice buna reputație.

– Nu știam că bârfele lansate de mama au avut un asemenea efect asupra ta. Tot ce am văzut în acel moment din partea ta a fost furia provocată de faptul că te-am refuzat și ți-am rănit orgoliul. Ceea ce, sincer, nu avea nici un sens. Și nu are nici acum. Pur și simplu am făcut ceea ce amândoi ne doream.

– Nu îmi doream să fiu refuzat. Voiam să nu fiu forțat, în primul rând, să te cer în căsătorie. Îmi doream ca mama ta să aibă o abordare mai blândă și mai înțeleaptă, care să nu afecteze reputația nici unuia dintre noi. Din nefericire, ea a ales cu totul altă soluție. Să mă *forțeze* să te cer în căsătorie.

– Dar cum? Asta tot aștept să-mi spui!

– Chiar n-ai știut că mama ta m-a șantajat cu dezvăluirea unui secret de familie?

Șantaj! Olivia simți un fior rece pe șira spinării.

– Bineînțeles că nu am știut. Cum poți să-ți imaginezi așa ceva? Dar ce secret putea să știe mama despre tine, încât să fii dispus să-l ascunzi cu orice preț?

– Nu era despre mine. Secretul era legat de mama mea.

Oliviei i se strânse stomacul.

– Mama *ta*? Doamna aceea drăguță pe care am întâlnit-o la balul organizat de sora ta?

– Da. Doamna aceea drăguță a debutat în societate în același timp cu mama ta, îți amintești? Și, potrivit mamei tale, erau prietene bune pe vremea aceea. Din acest motiv a știut cu ce să mă șantajeze.

Olivia simți cum i se înmoaie genunchii. Se lăsă pe canapea.

– Am simțit eu că era ceva în spatele propunerii tale. Te-am auzit menționând ceva despre o înțelegere, dar...

– Ai tras cu urechea pe la uși, nu-i așa?

– Nu intenționat. Pur și simplu mă prăbușisem într-un scaun lângă ușă, spuse ea, îndreptându-și umerii. Erau prea multe lucruri de neînțeles și... am fost nevoită să mă așez.

Tonul lui se îmblânzi.

– Așa cum ai făcut și acum, spuse el și se așeză pe un scaun lângă ea. Poftim, mai ia o înghițitură!

Când încercă să-i pună paharul în mână, ea clătină din cap.

– Spune-mi despre șantaj.

– Ei bine, dacă tu *nu* ai de gând să bei... rosti el și sorbi din coniac, cu o privire întunecată. Dacă îți spun, trebuie să juri că n-o să spui nimănui despre asta. Nu le-am zis nici celor din familie. Mama s-ar simți teribil de rănită dacă ar afla și nu vreau așa ceva.

– Nici eu, spuse ea, apoi, fără să se gândească, își puse mâinile peste ale lui. Trebuie să mă crezi!

– Te cred.

Când ea vru să-și retragă mâna, el i-o prinse.

– Poate că știi deja, dar, chiar înainte ca eu și Gwyn să ne naștem, tatăl nostru a murit într-un accident de trăsură, în drumul de la Rosenthorn, domeniul familiei, spre Londra. Asta a fost tot ce am știut până când mama ta a susținut că tatăl meu era, de fapt, în drum spre amantă. Nu mi-a spus cum a aflat acest lucru, dar m-a amenințat că le spune tuturor dacă nu te cer în căsătorie.

Olivia începu să înțeleagă enormitatea situației. Era șocată.

– Probabil nu ai înțeles bine. Nu cred că mama a... Nu e posibil să...

– Dar chiar așa a făcut. Întreab-o dacă vrei!

– Am întrebat-o deja. De fapt, am întrebat-o la ce te-ai referit când ai spus că te-a amenințat. Iar ea... a spus că te-a amenințat că-ți distruge reputația în societate. Deși mereu m-am întrebat...

– De ce m-aș fi temut de așa ceva, având în vedere că eram duce și, în același timp, fratele vitreg al altui duce? Nu m-aș fi temut, însă nu-mi puteam permite să o las să împrăștie minciuni despre mama mea. Ar fi afectat întreaga familie, nu doar pe mine. La vremea aceea, tatăl meu vitreg era ambasador și se bucura de o reputație ireproșabilă. La naiba, obișnuia să-mi țină lecții de comportament! Iar Gwyn... Ei bine... Thorn strânse mâna Oliviei. Mama ne-a spus mereu că tatăl nostru a fost dragostea vieții ei. Gwyn a crezut. Eu am crezut. Simt că și mama a crezut. Așa că, dacă tatăl meu avea o amantă, asta înseamnă că întreaga lor căsnicie a fost o minciună. Nu puteam să permit ca mama să sufere din cauza unui asemenea zvon, mai ales că putea fi fals. Și cu siguranță nu puteam să permit ca *Gwyn* să sufere...

– Sigur că nu. Dar erai gata să te căsătorești cu o femeie despre care nu știai mai nimic, doar ca să înăbuși acel zvon?

După ce-și puse paharul pe un scaun din lemn sculptat, el se întoarse ca s-o poată privi în ochi în timp ce-i ținea ambele mâini într-ale sale.

– Te plăceam înainte ca mama ta vitregă să ne descopere împreună. Credeam că pot învăța să tolerez o căsnicie cu tine pentru simplu fapt că păream atrași unul de celălalt. Cel puțin în această privință am fost sinceri.

– Dar apoi eu ți-am refuzat cererea, spuse ea, apoi își ținu respirația, în timp ce degetul lui mare desena cercuri pe mâna ei. Cred că te-ai gândit că toată lumea e nebună.

Forțându-se să zâmbească, el își întinse un braț pe spătarul canapelei, în spatele ei.

– Mama ta vitregă a zis că era nevoie doar să te curtez. Și probabil avea dreptate.

Degetele lui ajunseră foarte aproape de gâtul ei.

Olivia încercă să facă abstracție de asta.

– Nu voiam să fiu curtată, voiam să fiu chimistă. Dacă mi-ai fi ruinat reputația refuzând să te căsătorești cu mine, aș fi fost de fapt încântată. Asta mi-ar fi permis să mă ocup doar de chimie tot restul vieții.

El o privi întrebător.

– Adică nu ai fi fost deloc jignită de refuzul meu de a te cere în căsătorie?

– Poate o zi sau două, răspunse ea, respirând din ce în ce mai repede pentru că el se apleca tot mai mult spre ea. Aș fi uitat cu totul imediat ce primul meu articol important despre chimie ar fi fost publicat.

– Chiar așa? Serios?

Când el își trecu un deget peste ceafa Oliviei, inima ei o luă razna.

– Chimia și curtatul nu trebuie să se excludă, adăugă el. O putem lua drept exemplu pe doamna Fulhame. Dacă nu cumva apelativul *doamnă* e doar de spectacol, atunci e clar că reușește să împace și chimia, și căsnicia.

Olivia se luptă cu plăcerea pe care cuvintele lui – și gesturile intime – i-o provocau.

– Soțul ei este medic. Au aceeași situație, același rang. „Iar el nu-și petrece nopțile cu amantele sau la jocuri de noroc." Când

Thorn își mută degetul diabolic pe bărbia ei și o împiedică să-și ferească privirea, ea adăugă: Nu e deloc aceeași situație.

– Și totuși, nu mă plesnești peste mână. Și nici nu o iei la fugă. Și nici nu țipi după cumnata mea.

El avea dreptate.

– Pentru că ai promis că o să te porți civilizat.

– Eu îmi încalc mereu promisiunile, spuse el zâmbind ușor. Sunt un vânător de femei, ai uitat?

– Dar eu nu sunt o femeie ușoară.

Dar nu mai era sigură că într-adevăr era un depravat. Ceea ce-i spusese despre șantaj o făcuse să se întrebe dacă tot ce crezuse despre el era, de fapt, adevărat.

– Nu, nu ești, spuse el. Ce păcat!

– Asta vrei? O femeie ușoară?

– Nu chiar, zâmbi el dintr-un colț al gurii. Ca de obicei, îmi doresc ceea ce nu pot avea.

Cuvintele acelea îi făcură sângele să alerge și mai fierbinte prin vene. Dacă el îi mai spunea ceva, probabil urma să ia foc.

– Nu ești singurul. Dar, spre deosebire de tine, eu vreau ce nu e bun pentru mine.

– Chiar așa? întrebă el cu o privire de un albastru asemănător clorurii de cupru când se topea. Atunci am fi amândoi vinovați dacă am continua de unde ne-am oprit ieri.

În cele din urmă, o sărută în felul acela lent și senzual care făcea o femeie să se simtă dorită. Și, chiar dacă se temea că era o iluzie creată de un bărbat obișnuit să obțină ce voia de la femei, ea spera că se înșela.

În timp ce continua să o sărute, îi luă mâna și i-o puse pe umflătura tare din pantaloni, apoi își folosi cealaltă mână ca să-i ridice fustele.

Ea se rupse din sărutul lui, șoptind:

– Ușa încă e deschisă.

El chicoti.

– Numai tu puteai observa așa ceva. Nu e nimeni aici la ora asta. Eu i-am dat deja liber valetului, iar camerista ta probabil a ațipit tot așteptându-te să mergi la culcare, în dormitorul de la etaj. Grey și Beatrice sunt tot în dormitorul de la etaj, așa că nu ai de ce să te temi.

– Aș fi mai liniștită cu ușa închisă, având în vedere că am mai fost prinși împreună, spuse ea și se ridică. Mă ocup eu.

Se grăbi să cerceteze holul. Cum nu văzu pe nimeni, închise ușa și se întoarse spre canapea, dar îl găsi pe Thorn în picioare, în fața ei.

– Așa, unde rămăsesem? șopti el.

O lipi cu spatele de ușă, apoi o sărută cu atâta pasiune, încât îi topi și ultimul oscior din trup. Olivia îi simți carnea tare dintre picioare apăsând pe a ei, își aminti ce-și dorea el și o acoperi cu mâna.

– Oh, Dumnezeule, da! șopti el. Atinge-mă acolo! Te rog, scumpo!

Când ea îl mângâie, Thorn începu să o sărute mai sălbatic decât oricând. Asta trebuia să o alarmeze, dar, în schimb, o făcu să-l dorească și mai mult. Apoi el îi ridică fustele și își băgă mâna între picioare, unde era complet goală. Ea icni, dar nu de indignare, ci pentru că anticipa ceea ce urma să facă el. Iar când mâna lui începu să o frece încet și senzual, Olivia crezu că avea să se dezintegreze.

Era atât de bine! Incredibil de plăcut. Se undui spre mâna lui, cerând mai mult, iar el chicoti pe buzele ei.

Își simțea carnea dintre picioare umedă și alunecoasă, deși nu știa cum trupul îi ajunsese într-o asemenea stare. Iar mângâierile lui nu făceau decât să întețească și mai tare flăcările deja aprinse în ea și să o facă să-și dorească și mai multă satisfacție, deși nu știa în ce fel.

Dar el părea că știa, pentru că își făcu loc printre cărlionții ei și își băgă un deget în ea. În *interiorul* ei!

Și era delicios. Înnebunitor. Cea mai exotică senzație pe care o experimentase vreodată.

– Stai puțin, spuse el.

Cu mâna liberă, el își descheie pantalonii, apoi îi luă mâna și i-o puse înapoi, dar de data aceasta direct pe carnea goală.

– Apuc-o, te rog!

Ea îl ascultă. Iar membrul excitat deveni și mai dur în mâna ei.

El gemu, iar ea îi dădu drumul, speriată că îl rănise.

– Îmi pare rău, șopti ea.

El îi puse mâna înapoi.

– Nu mă doare, jur! Continuă să-l freci. Nu foarte puternic. Da, da! Exact așa, spuse el, și-i sărută urechea. E atât de bine, scumpa mea! Incredibil de bine. Nici n-ai idee...

– Cred că am... gemu ea, pentru că degetul lui devenise mai îndrăzneț și îi freca acum un mic punct dur, ceea ce o făcea să-și piardă mințile.

– Îți place, nu-i așa? spuse el cu răsuflarea din ce în ce mai agitată.

– Nu-ți dai seama? chicoti ea.

I se părea că era pe cale să explodeze, însă nu înțelegea cum.

– Este... Ești... Da, îmi place, șopti ea în cele din urmă pentru că nu-și mai găsea cuvintele.

El zâmbi, cu buzele pe gâtul ei.

Deodată, se auzi o bubuitură. Fusese atât de puternică, încât se cutremurase salonul.

El se dădu înapoi și își scoase mâna dintre picioarele ei.

– Ce naiba a fost *asta*?

Pentru o jumătate de secundă, Olivia avusese senzația că poate explodase ea. Dar bineînțeles că ipoteza era absurdă. Se străduí să-și recapete controlul și își scoase mâna din pantalonii lui.

– Nimeni nu dă cu artificii pe aici, nu-i așa?

– În octombrie? Nu.

Olivia își așeză fustele în timp ce el își încheia pantalonii. Apoi amândoi se repeziră la fereastră.

Olivia simți că îi stă inima.

Laboratorul ei nu mai exista. Flăcările cuprinseseră lăptăria și se înălțau spre cer. Din când în când, câte o substanță exploda, provocând flăcări verzi, albastre sau violete. Părea frumos, însă reprezenta sfârșitul tuturor speranțelor ei.

– Mostrele mele! țipă ea și se repezi spre ușă.

Dar ajunse doar până la jumătatea holului când Thorn o prinse din urmă și o opri.

– Nu, e prea periculos! Știi foarte bine că acolo sunt substanțe care încă nu au ars. Dacă salpetrul arde sau...

– Nu din cauza salpetrului trebuie să-ți faci griji. Sunt substanțe ca hidroxidul de sodiu care nu trebuie să intre în contact cu focul, dar probabil deja ard! Fumul pe care îl degajă este foarte toxic.

– Ce e hidroxidul de sodiu?

– Probabil îl știi drept leșie sau sodă caustică.

– La naiba! Până și eu știu că nu e bine dacă așa ceva ia foc.

De la parter se auzeau zgomote. Probabil servitorii fuseseră alertați.

– Stai aici! îi spuse Thorn. O să le spun servitorilor să lase focul să se stingă singur. E departe de casă și destul de sus pe dealul acela încât să nu mai ia foc altceva.

Se grăbi pe scări, iar ea îl urmă. Indiferent ce credea el, avea nevoie de ea.

În timp ce se apropiau de parter, unul dintre servitori țipă:

– Domnișoară, focul e deja atât de mare încât nu ne putem apropia de el! Probabil ați lăsat cărbuni arzând în șemineu!

– Nu l-am provocat eu, jur! protestă ea. Sunt mereu atentă, sting cărbunii cu apă și nu las niciodată vreo lumânare aprinsă.

– Avem nevoie de apă! strigă un lacheu. Multe găleți cu apă!

– Nu, țipă ea, încercând să se facă auzită în vacarmul de voci. O să facă și mai mult rău!

Dar nimeni nu putea s-o audă. Când Grey și Beatrice apărură în capătul scărilor, servitorii începură să-i strige stăpânului să facă ceva. Judecând după halatul încheiat anapoda și părul ciufulit, Grey abia se trezise și încerca să-și dea seama ce se întâmplase, așa că nu era de nici un ajutor.

Atunci Thorn urcă mai sus, pe scări, și scoase un fluierat ascuțit, care atrase atenția tuturor asupra lui. Când vacarmul se potoli, spuse:

– Focul este întreținut de substanțe chimice care ard. Așa că ar trebui să o ascultăm pe domnișoara Norley, pentru că ea e chimist, iar laboratorul care a explodat e al ei. Știe mai bine decât oricare dintre noi cum să gestioneze situația, spuse Thorn în apărarea ei.

Apoi se grăbi spre Grey și Beatrice, ca să-i pună la curent.

– Vă implor, spuse Olivia, nu încercați să stingeți nimic cu apă! O parte din substanțele chimice sunt inofensive în foc, dar pot exploda în apă. Altele explodează în aer. Dacă trebuie să mergeți lângă foc – dar vă sfătuiesc să nu o faceți – folosiți nisip ori sare ca să-l stingeți.

– De ce nu trebuie să ne apropiem de foc, domnișoară? întrebă un servitor.

– Pentru că unele substanțe chimice, când ard, degajă un fum otrăvitor și nu vreți să inhalați așa ceva.

Alt servitor țipă:

– Dar ce o ascultăm pe ea? Doar din cauza ei a luat foc!

– Jur că nu eu am... începu Olivia.

– Nu a provocat domnișoara focul! strigă alt servitor. Băiatul ăla a făcut-o!

Toată lumea tăcu, șocată.

– Care băiat? întrebă Thorn.

El și Grey se grăbiră în jos pe scări, lăsând-o pe Beatrice, vizibil însărcinată, în cămașa de noapte peste care aruncase un șal.

– Eram afară ca să iau aer, Excelența Voastră, când am văzut un băiat – nu putea să aibă mai mult de 15 ani – fugind de la vechea lăptărie. I-am strigat să se oprească, dar apoi locul a explodat și l-am pierdut din priviri.

Când servitorii începură să șoptească între ei, Grey se întoarse spre Thorn și îi spuse pe un ton scăzut:

– Crezi că ne apropiem prea mult de adevăr? Și că din cauza asta cineva a dat intenționat foc laboratorului?

Thorn păli.

– E posibil.

Olivia clătină din cap.

– Dar trebuiau să știe la ce substanțe să dea foc și...

– Nu era nevoie să știe nimic, șopti Thorn. Eu am provocat un incendiu la tine în laborator doar răsturnând un borcan, îți amintești?

– Bună observație, spuse Grey.

Olivia aruncă o privire spre Thorn și se înroși.

– Doar nu i-ai spus despre...

– I-am spus lui Grey că am dărâmat din greșeală un borcan, ceea ce este adevărat, rosti el, trecându-și degetele prin păr, vizibil frustrat. Olivia, băiatul acela, oricine ar fi fost, ar fi putut declanșa focul doar spărgând niște borcane și aruncând niște substanțe pe acolo?

– Sigur. Dar ar fi fost un gest stupid având în vedere ce tipuri de substanțe chimice se găsesc într-un laborator.

– Nu vorbim despre chimiști, scumpo, spuse el, fără să-și dea seama că îi spusese așa de față cu Grey. Vreau să spun că e puțin probabil ca băiatul să fi știut ce face. Thorn se îndreptă spre ușa de la intrare și privi spre laboratorul care încă ardea, iar Olivia

îl urmă. Dacă nu facem nimic, o să se stingă de la sine la un moment dat?

– Așa cred.

El îi aruncă o privire dură.

– Nu știi sigur?

– Cum aș putea să știu? E prima dată când văd un laborator explodând!

– Corect, spuse el. Bineînțeles că nu ai cum să știi. Dar crezi că ar fi cel mai bine să-l lăsăm să se stingă singur.

– Da, cu siguranță. Vântul nu bate tare în noaptea asta, așa că e puțin probabil ca scânteile să ajungă la acoperișurile altor clădiri. N-o să dureze mult până când focul o să se potolească, iar Grey nu cred că vrea ca oamenii lui să se sufoce de la fumul toxic în încercarea de a-l stinge mai repede.

– Cu siguranță nu vreau așa ceva, spuse Grey, care venise în spatele lor. Dar sunt cel puțin două lucruri pe care le putem face.

Se întoarse spre servitori și le ordonă câtorva să plece în căutarea băiatului care provocase incendiul, iar altora să păzească focul pentru a se asigura că nu avea să se extindă la alte clădiri.

Apoi le ceru celorlalți să meargă la culcare.

Grey se întoarse spre ea, în timp ce servitorii începuseră să-și îndeplinească sarcinile.

– E valabil și pentru tine, Olivia. Știu că ai lucrat până târziu, pentru că încă era lumină în laborator când eu și Beatrice ne-am dus la culcare. Și ai nevoie de somn, ca toți ceilalți.

– Ascultă-l! spuse Thorn.

– Cum aș putea să dorm când am pierdut toate lucrurile pentru care am muncit? spuse ea. Mostrele s-au dus și nu cred că putem folosi ce a rămas din rămășițele pământești.

– Mai avem mostrele pe care le-am dus la ghețărie, rosti blând Grey.

O mică speranță încolți în sufletul Oliviei.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– La naiba, am uitat să-ți spun! interveni Thorn. Legistul a împărțit organele în două, în caz că ai nevoie de probe pentru proces. Tu ai primit doar jumătate. Am vrut să-ți spun după-amiază, când ți-am adus mostrele, dar...

– Dar nu te-am lăsat să intri în laborator, spuse ea.

– Îmi pare rău că am uitat să menționez asta.

– Nu-mi pasă, zise ea încântată. E o veste extraordinară! O să pot face experimentele. Sigur, o să avem nevoie de un om care să păzească laboratorul noaptea și să aducem alte substanțe și materiale. Ar trebui să fac o listă chiar acum. Oh, iar jurnalele și notițele mele sunt sus, Slavă Domnului că nu au ars! Așa că le pot folosi ca să...

– O să discutăm mâine despre asta, spuse Grey, aruncând o privire sobră către Thorn. Pentru moment, ar trebui să te odihnești, Olivia.

Ea își ridică bărbia, încercând să nu se simtă flatată de grija pe care i-o arătau.

– Doar după ce fac lista de cumpărături.

– Înainte! rosti Thorn cu hotărâre. Sau jur că îți închid jurnalele și notițele până mâine!

Se vedea că nu glumea. Cei doi puneau ceva la cale, reflectă Olivia.

– Oh, bine, dacă insiști, bombăni ea. Dar numai dacă promiți că o să mă chemi dacă incendiul se răspândește.

– Jur, spuse Thorn. Și acum fugi la culcare!

Ea oftă. Dar nu mai era nimic de făcut până când focul nu se stingea de la sine. Și, așa cum ghicise Grey, era epuizată nu numai din pricina muncii din laborator, ci și din cauza emoțiilor. Oricât de dornică era să facă lista pentru dotarea laboratorului, epuizarea își spunea cuvântul.

Așa că lăsă totul pentru a doua zi.

Capitolul 9

Thorn stătea la distanță, supraveghind rămășițele focului care arsese până în zorii zilei. Ici și colo, câte o grămadă mocnea încet, iar din când în când mai ieșea fum. Dar flăcările păreau să se fi stins, deși nu putea fi sigur de nimic până ce nu discuta cu Olivia.

Ca și cum îi citise gândurile, o simți lângă el. Mirosul Oliviei, deși discret, îl făcuse să îi simtă prezența. Știind cât de mult însemnase laboratorul pentru ea, nici nu putea să-și imagineze cât o afecta vederea dezastrului provocat de incendiu.

– Te-ai trezit devreme, spuse ea.

– Și tu, răspunse el, întorcându-se spre ea.

Era îmbrăcată într-o rochie de muselină, așa cum purtau majoritatea tinerelor, frumoasă și delicată. Dar șalul gros din lână cu care se înfășurase arăta că era mai rezistentă decât o tânără obișnuită. Stătea acolo, gata să se apuce de treabă, chiar și după tot ce se întâmplase cu laboratorul ei și chiar dacă vedea clar întregul dezastru.

Totul îi amintea lui Thorn cum fusese când se întâlniseră prima dată și revelațiile pe care le avusese noaptea trecută în legătură cu acea întâlnire. Femeia aceea nu era niciodată ce părea. Iar el trebuia să-și amintească asta.

– Ai reușit să dormi? întrebă el.

– Un pic. Tu?

– La fel, minți el.

De fapt, stătuse mult timp cu Grey, încercând să-și dea seama ce era de făcut, iar acum trebuia să-i comunice Oliviei ce deciseseră în privința ei.

Nu era sigur că ea urma să fie de acord cu noul plan. Dar înainte să i-l dezvăluie...

– Ce crezi? Focul e complet stins?

– Așa pare.

– E prudent să ne apropiem? Grey are un sac de sare aici, spuse el, arătând spre o zonă aflată la mică depărtare de locul incendiului, dar nu e ușor de găsit nisip pe aici. Trebuie să trimitem undeva pe coastă după el.

– Nu e nevoie. Sarea o să fie îndeajuns pentru ce a rămas dacă Grey vrea să trimită servitorii s-o împrăștie peste grămezile care încă mocnesc.

– Bine.

După ce se uită o vreme la ce rămăsese după incendiu, ea își îndreptă umerii.

– Acum, când Grey știe care sunt pericolele, poate spune dacă are și alte clădiri pe proprietate care ar putea fi folosite ca laborator? Pentru că nu reușeam să dorm, astă-noapte am făcut o listă de substanțe chimice și materiale de laborator, dar o să fie mai scurtă decât cea inițială, pentru că acum știu exact ce trebuie să testez, așa că...

– Nu rămânem aici, o întrerupse el.

Ea îl privi șocată.

– Ce vrei să spui?

– Cineva vrea să nu facem aceste teste, spuse el. Eu și Grey credem că băiatul acela, cine o fi fost el, care a provocat incendiul a fost angajat de persoana care l-a otrăvit pe tatăl lui Grey. Așa că, dacă rămâi aici, ești în pericol.

– Nu înțeleg de ce eu sunt în...

– Puteai fi în laborator când a venit ticălosul ăla, spuse el răgușit, gândul că cineva putea să-i facă rău Oliviei înghețându-i sângele în vene. Puteai fi printre rămășițele astea acum.

Ea își puse mâinile pe brațul lui.

– Da, dar nu am fost și nu sunt.

– Nu încă. Dar, dacă se află că intenționezi să continui, acest nemernic poate decide să facă ceva mai îngrozitor decât să distrugă un laborator: să te distrugă pe tine, spuse el și o prinse de umeri, abținându-se cu greu să nu o scuture. Și asta e ceva ce nici eu, nici Grey nu vrem să riscăm.

Durerea se ivi în ochii Oliviei.

– Îmi opriți experimentele fără ca măcar să-mi cereți părerea?

Lui Thorn îi luă un minut să realizeze ce înțelesese ea, de fapt, din ce îi spusese.

– Iartă-mă, cred că nu m-am exprimat bine. Nu oprim nimic. Pur și simplu te trimitem să faci experimentele în altă parte.

Fața ei se lumină.

– Oh! făcu ea și merse spre resturile lăsate de incendiu. Și sunteți siguri că incendiul a fost provocat de ticălosul acela? Nu din cauză că am greșit eu ceva în timpul testelor, iar substanțele s-au aprins de la sine?

– Suntem siguri. Deși cioburile și recipientele goale pe care le-am găsit puteau fi și rezultatul unui accident, zăvorul pe care l-am găsit sub ușa care nu a fost afectată foarte tare de foc, precum și cadrul ușii ne-au arătat că cineva a intrat în laborator după ce a spart încuietoarea cu un ciocan înainte de explozie. Știm asta pentru că am găsit și ciocanul. Probabil a văzut cum a luat foc o substanță și a rupt-o la fugă, uitând de ciocan. Bănuiesc că nu avea nici o idee că locul o să explodeze.

– Nici eu.

– Știm asta.

– Slavă Domnului că nu a fost vina mea, spuse ea, după care se gândi că fusese prea dură. Am vrut să spun că...

– Știu ce ai vrut să spui. Nimeni nu vrea să fie responsabil pentru un asemenea dezastru sau pentru posibila expunere la substanțe periculoase a unor oameni nevinovați. Și știu că tu nu ai fi niciodată atât de nesăbuită.

Sau cel puțin așa spera Thorn. Pentru că ea nu avea nici cea mai mică idee cât de periculoasă putea deveni acea aventură. El și frații săi credeau că patru bărbați muriseră pentru scopul acelei persoane ticăloase. O femeie în plus nu ar fi fost mare lucru pentru nemernic.

Thorn își băgă mâinile în buzunarele hainei și adăugă:

– De aceea am găsit un loc mai bun în care să lucrezi. Un loc sigur, de care nu o să știe nimeni.

Ea îl privi cu scepticism.

– Și unde ar fi asta?

– Pe domeniul meu. În Berkshire.

El se aștepta ca ea să fie surprinsă și să se opună. Nu să râdă amar.

– Nici nu vreau să-mi imaginez ce o să creadă mama despre *asta*, spuse ea.

– Nu o să creadă nimic pentru că nu o să știe. Nimeni nu o să știe. Asta e ideea. O mulțime de oameni au fost la curent cu faptul că vii aici, iar oricare dintre ei ar fi putut provoca acel incendiu. Așa că, până ce termini testele, unicul loc sigur pentru tine e cel unde nimeni nu se așteaptă să fii.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Și crezi că moșia ta ar fi cea mai potrivită.

– Da.

– Ah, haide, Thorn, asta e...

– Crede-mă, eu și Grey ne-am gândit la tot! În seara asta o să iau faetonul lui Grey până la Londra. Tu o să pleci mâine teoretic acasă. O să ne asigurăm că toată lumea o să-i vadă pe Beatrice și pe Grey cum te conduc la trăsură. O să te însoțească o cameristă. O să avem grijă ca vestea plecării tale să se împrăștie în toată zona Sudbury, în caz că ticălosul acela mai e prin preajmă, așteptând să vadă dacă nu cumva îți organizezi un nou laborator, explică Thorn. Se opri în fața ruinelor fostei lăptării înainte să continue cu explicațiile. Dar, în realitate, o să ne întâlnim la casa lui Gwyn din Londra. Soțul lui Gwyn, maiorul Wolfe, e un fel de investigator, așa că o să-l trimit aici să vadă ce poate afla despre băiatul care a provocat incendiul, spuse el. În acest timp, la Londra o să mă ocup personal de achiziționarea materialelor și a substanțelor pentru laborator. Cu puțin noroc, o să putem pleca la Rosethorn într-o zi sau două.

Buzele ei se transformară într-o linie subțire.

– Îți dai seama că, dacă află cineva că merg cu tine și, mai mult decât atât, stau la moșia ta, reputația mea o să fie ruinată.

– Am uitat cumva să precizez că Gwyn o să vină cu noi drept însoțitoarea ta? Asta e partea frumoasă a planului, că pentru tine nu există nici un risc. Mă rog, în afară de riscul obișnuit al unei explozii provocate de substanțele chimice.

Ea îi ignoră gluma.

– I-ai întrebat pe Lady Gwyn și pe maiorul Wolfe dacă vor să se implice în așa ceva?

– Nu încă. Dar îi cunosc foarte bine – o să ne ajute.

– Și dacă nu vor? Sau nu pot din vreun motiv anume?

– Atunci o să întreb alt membru al familiei – probabil pe soția lui Heywood. Aș vrea să nu o rog pe mama, pentru că deocamdată nu i-am spus nimic despre ce facem și din ce cauză.

Asta nu însemna că Oliviei îi spuseseră tot despre investigația lor. Nici nu exista vreun motiv să o facă. Cum se termina investigația legată de teste, nu mai aveau nevoie de ea.

De fapt, în timp ce se aflau la moșia din Berkshire, iar ea făcea experimente, Thorn plănuia să întrebe în stânga și în dreapta despre accidentul de trăsură în care murise tatăl său. Se întâmplase destul de aproape de moșie, așa că fusese în jurisdicția inspectorului local. Până în urmă cu un an, nu se gândise să facă cercetări. Iar cu 30 de ani înainte, nimeni nu suspectase că accidentul fusese provocat. Nici Thorn nu era sigur că fusese vorba despre o crimă. Dar venise timpul să rezolve acel mister.

Și poate că misiunea aceea avea să-l oprească din încercarea de a o seduce pe Olivia.

– Oricum, îi spuse el, sunt sigur că Gwyn o să meargă cu noi ca însoțitoare. Sunt fratele ei și știe că tu ești importantă pentru... Slavă Cerului că se oprise înainte să spună „pentru mine"! Pentru Grey și Beatrice, completă el.

Îi simțea ochii cercetându-l.

– *Doar* pentru Grey și Beatrice? întrebă ea încet.

Dumnezeule, chiar îl întrebase asta! Thorn își fixă privirea pe ce rămăsese după incendiu.

– Și pentru restul familiei, desigur.

„Laș." Dar știa că nu era cazul să lase pe cineva să se apropie prea mult de el, mai ales o femeie a cărei îndeletnicire preferată era să danseze cu pericolul. Dacă Olivia era în laborator când venise nemernicul acela...

Brusc tensionat, se întoarse spre ea.

– Eu și Grey nu vedem altă soluție pentru a te proteja de persoana care vrea să te împiedice să-ți duci munca la bun sfârșit. Atâta vreme cât acel ticălos are impresia că am renunțat la planurile noastre, o să te lase în pace. E limpede că ai atins un punct sensibil, iar acum criminalul e concentrat *asupra ta*.

– Minunat, spuse ea sec. Exact ce îmi trebuia ca să am o viață completă.

– Îmi pare rău, spuse el. Sincer. Sunt sigur că Grey nu s-a așteptat ca acest proiect să se transforme într-un pericol de asemenea proporții. Eu cu siguranță nu m-am așteptat.

– E în regulă. Am știut în ce m-am băgat. Mă rog, în mare parte.

El îi cercetă fața cu atenție.

– Ești sigură că ești gata să o iei de la capăt cu un nou laborator? Sau noul plan ți-a zdruncinat din hotărâre?

Un zâmbet slab înflori pe buzele Oliviei.

– Nu mă cunoști foarte bine dacă îți imaginezi așa ceva. Sunt puține lucruri care mă pot zdruncina.

– În plus, intenționăm să punem laboratorul mai aproape de casă de data aceasta și să avem un paznic acolo.

– Nu ți-e teamă că o să dau foc conacului tău scump? Ești foarte curajos dacă mă lași să mă joc cu substanțe chimice aproape de locuința ta.

– Nu sunt deloc curajos. De câte ori mă gândesc că o substanță se poate combina cu alta și să facă bum, am palpitații. Dar Thorn simțea asta mai mult pentru că își făcea griji pentru ea decât pentru conac. Dar având în vedere că pari atât de hotărâtă să continui...

– Chiar sunt, preciză ea.

– Știam că așa o să fie, replică el. Nu văd nici un motiv să mă cert cu tine pe acest subiect.

– Mă cunoști mai bine decât credeam, zise ea.

Zâmbetul ei obraznic îi aminti că petrecuse o jumătate de noapte agonizând din cauza dorinței fizice neîmplinite. Și apoi, fiind îngrijorat de faptul că ea era în pericol din cauza unui ticălos, nu reușise să doarmă deloc.

După ce aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, își coborî capul ca să o sărute. Doar ca s-o liniștească, desigur. Asta era tot.

Dar, când să facă asta, Grey apăru pe aleea care ducea spre ei.

– Presupun că discuți cu Olivia despre noul nostru plan. A fost de acord?

– Da, îi spuse ea lui Grey. Presupunând că o convinge pe Lady Gwyn să fie însoțitoarea mea și că Thorn poate achiziționa tot ce e nevoie pentru organizarea celui de-al doilea laborator.

– Deja am trimis pe cineva în Londra să-l cheme pe Joshua aici și s-o informeze pe Gwyn că Thorn merge într-acolo, spuse Grey. Și, din fericire, am păstrat lista pe care mi-ai dat-o cu ce trebuia pentru laborator. Thorn o s-o folosească atunci când o să cumpere materialele. Așa că mâine sau poimâine poți pleca.

– Și dacă află mama despre această schimbare bruscă de plan? Dacă se întâmplă să dau nas în nas cu ea la Londra sau aude de la cineva?

– Este încă în Londra? întrebă Grey. Sunt sigur că deja s-a întors la moșie.

Fața Oliviei se mai lumină.

– Așa e. Am uitat că nu e sezon. Mama a venit la Londra doar ca să mă însoțească la balul organizat de Lady Gwyn.

– În plus, spuse Grey, nu-mi pot imagina cine i-ar putea spune mamei tale vitrege că ai plecat de la Carymont la Londra. Toți cei de aici, inclusiv servitorii mei, o să fie informați că te duci acasă, în Surrey, deci de ce i-ar menționa cineva ceva lui Lady Norley?

– Bine punctat, zise Olivia. Sper să ai dreptate.

Așa spera și Thorn. Pentru că știa ce urma să facă baroneasa dacă îl prindea din nou cu Olivia. Iar el era pregătit ca de data asta să îndulcească cererea în căsătorie pentru ca Olivia să o accepte.

Olivia se așteptase ca Thorn să-i lipsească în ziua și noaptea în care fuseseră despărțiți. Dar Beatrice și Grey o ținuseră atât de ocupată cu pregătirile pentru călătorie, încât nici măcar nu apucase să se gândească la el.

Dar, când porni la drum alături de camerista care o însoțea, își dădu seama că trăsura era cam tristă fără el. Și fără prietenii ei, bineînțeles. Încercă să se gândească la altceva, așa că începu să se uite peste notițe și să citească articolele din jurnale pentru a plănui ce urma să facă odată ce noul ei laborator avea să fie organizat. Dar răsuflă ușurată căci ajunseră la Londra foarte repede. Putea doar să spere că, după tot efortul pe care îl făceau Grey și familia lui pentru a o proteja, reușea măcar să confirme ori să infirme prezența arsenicului.

Din fericire, deja fusese în casa lui Lady Gwyn cu ocazia balului din săptămâna anterioară și se simțise bine-venită acolo. Locuința pe care părinții ei o închiriau cu ocazia sezonului era într-o zonă mai puțin la modă – și cu siguranță mai ieftină – decât acea parte a Londrei, așa că era o schimbare destul de importantă să se afle în Mayfair. Nu prea se simțea în largul ei în cartierul acela cu locuințe elegante și trăsuri scumpe, dar știa că nu trebuia să arate acest lucru.

Imediat ce un lacheu o ajută să coboare din trăsură, Lady Gwyn apăru lângă ea, întâmpinând-o cu un zâmbet larg.

– Sunt așa de fericită că ești în sfârșit aici, domnișoară Norley!

– Te rog, spune-mi Olivia. Așa îmi spun toți.

– Ei bine, având în vedere că toată lumea îmi spune Gwyn, te rog să faci la fel. Se pare că o să petrecem mult timp împreună.

– Într-adevăr, așa se pare.

– Dar a trebuit să deduc asta singură. Când Thorn mi-a spus că vii, a uitat să precizeze motivul vizitei. A trebuit să-l descos pe soțul meu ca să aflu.

– Oh, Dumnezeule! spuse Olivia. Sper că nu v-ați certat din cauza mea.

– Nu-ți face griji. Lui Joshua îi place când ne luăm la harță. Ți-ar fi confirmat și el dacă era aici, adăugă ea, apoi își puse mâna Oliviei sub braț și o conduse spre scări. Dar e deja în drum spre Carymont ca să-l ajute pe Grey să-l găsească pe cel care a dat foc laboratorului.

– Oh, da, sunt sigură că...

– O să elucideze misterul, crede-mă, continuă Gwyn ca și cum nici nu o auzise pe Olivia. Deși cred că ai fost îngrozită când ai văzut ce se întâmplă.

– Ei bine, mai degrabă...

– Nu-mi vine să cred că Thorn și Grey și-au asumat un asemenea risc, spuse ea, clătinând din cap. Ar fi trebuit să-l cheme pe Joshua de la bun început. L-ai întâlnit pe soțul meu, nu-i așa?

– Da, pare foarte...

– Bineînțeles că l-ai întâlnit. La bal, săptămâna trecută. Nu știu unde mi-e capul...

Când ajunseseră în capătul scărilor, o voce se auzi din spatele lor.

– Nici eu nu știu unde ți-e capul, surioară! Poate că ar trebui să o iei mai ușor cu toate întrebările pe care i le adresezi domnișoarei Norley fără să aștepți un răspuns.

– Thorn! exclamă Gwyn, întorcându-se spre el. Am crezut că o să fii aici la sosirea Oliviei.

– M-am ocupat de cumpărarea substanțelor chimice periculoase și a recipientelor ciudate din sticlă pentru laboratorul ei. Dar, în sfârșit, am rezolvat, iar totul e în drum spre Rosethorn, așa că putem pleca mâine, adăugă el, apoi întâlni privirea Oliviei și zâmbi.

Asta dacă nu cumva ai nevoie de timp ca să te odihnești, domnișoară Norley.

– Nu e nevoie. Abia aștept să o iau de la capăt.

Thorn îi făcu cu ochiul înainte să-i spună surorii sale:

– Așa se face, Gwyn! Pui o întrebare, apoi aștepți să ți se răspundă, rosti Thorn, iar când sora lui își dădu ochii peste cap, el continuă adresându-se Oliviei: Gwyn vorbește repede când e nervoasă. Las-o puțin, o să se liniștească după ce ajunge să te cunoască un pic. Apoi o să se comporte mai normal, jur!

– Sau cât de normal se poate când ai de-a face cu domnul Știe-Tot!

Olivia izbucni în râs. Era sigură că ea și sora lui Thorn aveau să se înțeleagă foarte bine.

Intrară în foaier. În timp ce doi lachei se grăbiră să ia pelerina Oliviei și mantia lui Thorn, el o întrebă:

– Cum a fost drumul?

– Plictisitor, răspunse ea. Dar am recitit articolele din jurnale și notițele, așa că nu a fost timp pierdut.

El îi zâmbi.

– Recunoaște, ți-a lipsit compania și conversația mea spumoasă!

– Spumoasă! exclamă Gwyn. Așa se spune acum când vorbești la nesfârșit despre ultimele piese de teatru? Iar asta e o întrebare retorică, Thorn. Nu e nevoie să-mi răspunzi. Ah, aproape că am uitat – prietenul tău, domnul Juncker, te așteaptă de aproape o oră.

Asta o lăsă pe Olivia cu gura căscată. Domnul Juncker? Acolo? Nici măcar nu-l văzuse vreodată, darămite să-l cunoască personal. Și era acolo? Oh, Dumnezeule! Trebuia să-și amintească să respire.

Însă Thorn se întunecă la față.

– În casa ta, Gwyn? Așteaptă în salon?

– Desigur, zise Gwyn, aparent la fel de surprinsă de reacția lui precum Olivia. Altfel cum aș ști? E în salon. Când Thorn înjură printre dinți și schimbă direcția ca să meargă în salon, Gwyn adăugă: Nu mi-a făcut avansuri, dacă asta te îngrijorează.

– Nicidecum. Pur și simplu sunt surprins că a știut că o să fiu aici.

Gwyn se grăbi să-l ajungă din urmă.

– I-am oferit ceai, dar a zis că nu stă mult.

– Nu o să stea. Scap repede de el, spuse Thorn.

Probabil Oliviei îi scăpase un suspin de dezamăgire, pentru că Thorn și Gwyn se întoarseră spre ea.

– Ești bine? întrebă Gwyn.

– Nu... chiar, răspunse Olivia, care simțea că era pe punctul să leșine.

Thorn se uită la ea, apoi bombăni:

– Ah, am uitat că ești o admiratoare a pieselor lui Juncker.

– Chiar este? rosti Gwyn cu un zâmbet strengăresc. Ce interesant!

– Credeți că ar fi... posibil să-l cunosc? se bâlbâi Olivia.

– Nu văd de ce nu, spuse Gwyn, ridicând o sprânceană în direcția lui Thorn. Le poți face cunoștință, nu-i așa?

Thorn oftă adânc.

– Bineînțeles. Dar lăsați-mă mai întâi câteva minute ca să discut ceva cu el.

Olivia încuviință din cap. Era gata să aștepte și *o oră* pentru domnul Juncker. Pentru că, pentru prima dată în viața ei, chiar era încântată să întâlnească pe cineva care nu era chimist.

Trebuia doar să se concentreze ca să nu se facă de râs în fața lui.

Capitolul 10

După ce ajunse în salonul de zi al lui Gwen, Thorn închise ușa după el și intră direct în subiect:

– Ce cauți aici, Juncker? Și cum ai știut unde să mă găsești?

Juncker, care purta costumația lui obișnuită de scriitor romantic, stătea trântit pe un fotoliu.

– Am auzit că ești în oraș și m-am dus la tine acasă, unde servitorii mi-au zis că ești aici. Și știi bine de ce am venit. Vickerman m-a tras de urechi din cauză că nu am terminat de scris piesa. Ai scris ceva în ultimele zile?

– Vorbește mai încet! îi ceru Thorn, apropiindu-se de el. Gwyn nu știe că scriu. Și nici musafira noastră nu e la curent.

– Pot remedia această situație dacă dorești, bombăni Juncker.

– Da, iar eu pot să-ți tai imediat fondurile. Nu mă provoca! O să simți asta când nu o să te mai primească în jumătate din cârciumile din oraș pentru că nu poți plăti consumația.

– Bine, spuse Juncker și se îndreptă în fotoliu. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai terminat blestemata aia de piesă?

– Mi-am schițat finalul în minte. Dar n-am avut timp să-l pun pe hârtie.

– Sora ta mi-a spus că voi doi și musafira voastră misterioasă plecați mâine la Berkshire. E vreo șansă să scrii finalul acolo?

– Poate, spuse Thorn. Dă-mi câteva zile și jur că încerc să o termin. Dar după piesa asta trebuie să începem alt gen de piese, cu personaje noi. Asta e tot ce am de spus pentru moment. De fapt, trebuie să-ți mai cer o favoare înainte de pleci.

Juncker îl privi cu suspiciune.

– Ce fel de favoare?

– Oaspetele nostru misterios este o admiratoare a pieselor tale. A văzut fiecare piesă pusă în scenă, probabil nu doar o dată dacă e să judec după cât de bine le cunoaște. Și vrea să-l întâlnească pe autor.

– Asta cred că nu ți-a picat bine, râse Juncker.

– Nu mi-a picat bine din cauză că e o tânără atrăgătoare de care nu aș vrea să profiți.

– Crezi că eu aș profita de ea mai mult decât profiți *tu*? Eu zic că ar trebui să te uiți mai întâi în oglindă. Sau poate că mai nou ai devenit pudic din cauză că ai îmbătrânit.

– Sunt cu un an mai tânăr decât tine, spuse Thorn sec.

– Și mai pudic. O tânără atrăgătoare zici? Sper că nu e prietenă cu Vanessa.

– Vanessa, verișoara lui Grey? Din câte știu, nu se cunosc. De ce?

– Voiam să mă asigur, spuse Juncker cu un zâmbet larg, apoi se ridică și își netezi pantalonii. Vanessa m-ar ucide. Fata aia are senzația că, dacă mă căsătoresc cu ea, o să-mi controleze viața de scriitor așa cum conduce gospodăria mamei ei. Și, Doamne, iartă-mă, deși e putred de bogată și frumoasă, nu sunt pregătit să mă las prins.

– Dacă te consolează, spuse Thorn, Grey te-ar face una cu pământul dacă ar afla că îi curtezi verișoara. E ca o soră pentru el. Așa că, dacă aș fi în locul tău, mi-aș scoate-o imediat din cap.

– Ah, dar nu ești în locul meu, nu-i așa? spuse el și-i făcu cu ochiul. Asta e problema, bătrâne! Așa că, hai, adu-o pe domnișoara asta și o să decid eu dacă e atrăgătoare sau nu!

Dumnezeu să-l ajute! Dacă Thorn nu era atent, întâlnirea se putea încheia foarte prost. Dar încântarea de pe fața Oliviei când auzise că se putea să-și întâlnească idolul... Trebuia să i-l prezinte, în ciuda riscului ca ea să-și dea seama cine scria cu adevărat piesele.

Sau putea să-i zică adevărul. Și s-o roage să fie discretă.

Sigur, imediat ce-i spunea, ea și-ar fi dat seama că Lady Slyboots era, de fapt, chiar ea și ar fi rănit-o atât de tare, încât nu ar mai fi vrut niciodată să audă de el. La naiba, dacă afla, avea să refuze să facă testele acelea pentru Grey! Și cu siguranță nu avea să plece cu el la moșie.

Așa că era mai bine să lase lucrurile cum erau. Deschise ușa și le invită înăuntru pe ambele femei.

Gwyn nu părea deloc impresionată de presupusa faimă a scriitorului, dar Olivia se uita la el fascinată, cu o privire pe care Thorn o mai văzuse doar la femeile care se îndrăgosteau de el. Iar asta nu-i

convenea deloc. Ceea ce era ridicol, deoarece scriitorul pe care ea îl admira era, de fapt, *el!*

Asta nu însemna că lui Juncker părea să-i pese. Imediat ce fură făcute prezentările, începu să flirteze cu Olivia.

– Sunt atât de încântat să vă cunosc, spuse Juncker în timp de îi sărută mâna Oliviei. Thorn mi-a spus că sunteți o admiratoare a pieselor mele.

Când Olivia, care se înroșea rar, se îmbujoră cu totul, lui Thorn îi veni să-l strângă de gât pe Juncker. Mai ales că acesta îl privea cu un zâmbet provocator.

– Le-am văzut pe toate, domnule, și mi s-au părut extraordinar de distractive, spuse Olivia pe nerăsuflate.

– Și care e favorita dumneavoastră? întrebă Juncker.

– Oh, nu mă puneți să aleg! exclamă ea. Îmi plac toate la fel de mult. Dar, dacă trebuie să aleg una, atunci ar fi *Aventurile sălbatice ale unui gentleman străin dezlănțuit la Londra.*

– Ah, făcu Juncker. Cea în care fură artificiile pentru sărbătoarea Guy Fawkes, ca după aceea toate să explodeze în curtea unui han, unde cineva a aruncat din greșeală un tăciune care încă mocnea.

– Exact. Deși partea aceea nu a fost preferata mea pentru că, sincer vorbind, nu era corectă din punct de vedere chimic.

Thorn își înghiți un hohot de râs. Uitase de scena pe care o scrisese Juncker. Thorn insistase ca un chimist să citească piesa înainte de publicare, dar Juncker spusese că nu mai era timp, așa că se grăbiseră, ca de obicei.

Acum Juncker o privea întrebător pe Olivia.

– Și ce știți dumneavoastră despre *chimie*, domnișoară Norley?

– Destul de multe, interveni Thorn. Domnișoara Norley este chimistă. Așa că știe foarte bine.

– Înțeleg, zise Juncker, deși era de-a dreptul surprins. Aș îndrăzni să vă întreb, dacă nu vi se pare prea îndrăzneț, *care* este scena dumneavoastră preferată?

– Oh! Ei bine, cea în care fermierul se duce să strângă ouăle de la găini și găsește în locul lor bile de biliard.

Thorn încuviință din cap.

– Și apoi omul crede că găinile chiar au făcut bile de biliard, pentru că fuseseră lovite de varicelă, spuse Thorn. Era și scena lui

favorită dintre toate cele pe care le scrisese. Și mie mi-a plăcut, adăugă el.

Olivia îl fixă cu privirea.

– Pentru cineva care inițial a pretins că nu a văzut piesele, știi cam multe detalii, spuse ea, punându-și mâinile în șolduri. Cred că Grey are dreptate – ești cumva *gelos* pe domnul Juncker?

Thorn pufni.

– Ai spus-o și tu în trăsură: de ce aș fi gelos pe un scriitor?

– Ah, eu cred că domnișoara Norley are dreptate, rosti Juncker cu un rânjet cât capul lui stupid de mare. Ești îngrozitor de gelos pe succesul meu. Nu-i așa, Thorn?

Thorn îi aruncă o privire amenințătoare.

– Nu ziceai că trebuie să fii undeva, Juncker? La teatru parcă?

– Nu, nu cred, zâmbi Juncker. Prefer să stau aici și să discut cu domnișoara Norley despre piesele *mele*.

Lui Thorn îi venea să-i bage un manuscris pe gât. Dar probabil acel lucru i-ar fi întărit Oliviei ideea ridicolă că era gelos pe succesul lui Juncker.

– De fapt, interveni Gwyn cu un zâmbet viclean, mă gândeam că l-am putea invita pe domnul Juncker să rămână la cină. Ți-ar face plăcere, nu-i așa, Olivia?

– Foarte mare plăcere, rosti Olivia, zâmbind încântată spre Juncker.

Lui Thorn nu-i zâmbise niciodată cu o asemenea încântare, cu excepția momentului în care el îi spusese că păstrase o parte din mostre în ghețăria lui Grey. Oare ce putea face ca să o vadă încântată și de prezența lui? Cum putea reuși *asta*?

Făcu o grimasă. Deja era absurd. Să meargă până la extreme doar pentru a face o femeie să-i zâmbească? Niciodată. Își văzuse frații și cumnatul procedând așa, iar totul mersese bine pentru ei. Dar Thorn avea îndoieli în ce privea longevitatea dragostei lor, deși presupunea că soții îndrăgostiți aveau să se bucure de câțiva ani buni înainte să dispară iubirea.

În plus, intuise că, de fapt, câștigarea unui asemenea devotament din partea unei femei presupunea ca bărbatul să-și dezvăluie toate slăbiciunile și defectele. Și numai gândul acesta îl făcea să se cutremure. Era destul de rău că Juncker îi știa toate acele slăbiciuni

și le folosea împotriva lui. Din fericire, nu era nevoit să trăiască alături de Juncker, slavă Domnului!

– Atunci așa rămâne, spuse Gwyn, smulgându-l din gândurile deprimante. Thorn, rămâi și tu la cină, nu-i așa?

La naiba, de ce nu fusese atent? Deja plănuiseră întreaga seară fără să-l consulte și pe el.

– Cum aș putea să ratez așa ceva? spuse Thorn. Dar sunt un pic îngrijorat pentru domnișoara Norley. Nu ești cam obosită ca să participi la cină? întrebă el, sfredelind-o cu privirea. Nu uita că mâine ne așteaptă o călătorie lungă!

Ori îi plăcea să-l chinuiască, ori nu-i păsa de ceea ce-i spusese, pentru că Olivia clătină cu hotărâre din cap.

– Nu sunt deloc obosită. Chiar mi-ar face bine o cină relaxantă și o conversație plăcută, între prieteni.

Prieteni. Minunat! Thorn deja fusese retrogradat în categoria *prieteni*. Iar el sperase mai degrabă la un sărut și la câteva mângâieri în seara aceea, presupunând că reușeau să scape de Gwyn. Era limpede că planurile i se năruiseră.

Poate că era mai bine așa. Pentru că, dacă nu avea grijă, îi ruina reputația Oliviei, ceea ce era inacceptabil.

Olivia nu mai râsese atât de mult de când văzuse ultima piesă a domnului Juncker. Și era normal având în vedere că omul avea nevoie de un puternic simț al umorului ca să creeze asemenea personaje haioase și să le pună în acele situații. Dar, în mod ciudat, doar domnul Juncker și Gwyn o amuzaseră întreaga seară, în timp ce Thorn aruncase priviri nimicitoare când spre ea, când spre domnul Juncker.

Acum știa sigur că Thorn era gelos. Dar era din ce în ce mai puțin sigură că gelozia fusese provocată de succesul literar al domnului Juncker. Pentru că, de fiecare dată când privirea scriitorului cădea în decolteul ei, care într-adevăr descoperea mai mult decât alte rochii de seară, Thorn scotea un fel de geamăt profund, pe care numai ea părea să-l audă. Era de-a dreptul ciudat.

Tocmai terminau desertul, când Gwyn începu o poveste amuzantă legată de o vizită pe care regele Prusiei o făcuse la reședința tatălui ei vitreg, ambasadorul.

Gwyn se aplecă în față, în scaun.

– Apoi l-a întrebat pe Thorn, în timp ce fratele meu o luase la fugă prin salon: Unde crezi că fugi, tinere domn? Și, după o plecăciune ca la carte, el i-a răspuns regelui în germană, cu tot formalismul așteptat de la fiul vitreg al unui ambasador: Iertați-mă, Maiestate, dar trebuie să găsesc un loc adecvat unde să-mi pot depozita excrementele. Și a spus-o pe un ton foarte serios!

Thorn mormăi ceva în barbă.

– Nu pot să cred că a spus chiar așa! exclamă Olivia șocată, dar râzând.

– Ba chiar așa, o asigură Gwyn.

– Cuvântul e același, în germană și în engleză, explică Juncker.

– Iar Thorn este întotdeauna sincer când vine vorba de nevoile lui, chiar și de cele mai puțin delicate.

Domnul Juncker pufni:

– Da, chiar așa, Thorn al nostru este excesiv de sincer.

Thorn se uită fix la el, apoi la Gwyn.

– Nu e un subiect de conversație adecvat pentru cină.

– Am terminat cina, preciză Gwyn.

– Atunci tu și domnișoara Norley ar trebui să vă retrageți în salon, ca eu și Juncker să putem bea un coniac.

– Nici vorbă! interveni domnul Juncker. Nimeni nu pleacă de la masă până ce nu aud restul poveștii. Sau ne retragem toți în salon, spuse el, aruncându-i o privire batjocoritoare lui Thorn. Îmi place compania acestor doamne, adăugă el, apoi se întoarse spre Gwyn: Vă rog, doamnă, continuați!

– Trebuie avut în vedere că Thorn avea doar șase ani pe atunci, preciză Gwyn. Și cum toți eram în grădină, a fost ușor să scape de dădaca noastră, care mai avea pe cap alți trei copii, dintre care doi încă erau în fașă.

– Alți *trei* copii? Nu patru? întrebă Olivia.

– Grey avea deja un tutore, spuse Gwyn gânditoare. Sau asta a fost după ce se întorsese deja în Anglia? Nu-mi amintesc. Aveam doar șase ani.

– Ei bine, nu ne lăsa în suspans! Cum a răspuns regele?

– A râs din toată inima, slavă Domnului, pentru că altfel tind să cred că tata l-ar fi pedepsit pe Thorn. După acel incident, țin minte că dădaca noastră a fost anunțată că trebuie să ne scoată la plimbări foarte lungi când vine în vizită vreo față regală a Prusiei. Parcă

Frederic cel Mare a murit câțiva ani mai târziu. Iar Thorn a plâns când a auzit. Regele părea un om bun.

– Cu siguranță s-a purtat cu mine mai bine decât meritam, spuse Thorn, iar afecțiunea din privirea pe care o schimbă cu Gwyn o făcu pe Olivia să se simtă invidioasă.

I-ar fi plăcut să aibă un frate sau o soră.

– Probabil poveștile voastre din copilărie sunt legate de timpul petrecut în Prusia, într-o familie numeroasă, spuse Olivia. Copilăria mea a fost îngrozitor de plictisitoare. Eram doar eu cu mama în majoritatea timpului. Iar acum, având în vedere că nu am mai fost despărțită de ea o perioadă atât de lungă ca aceasta, mă tem că se simte tare singură cât sunt plecată.

– Mama dumneavoastră e văduvă? întrebă domnul Juncker.

Olivia putea simți privirea lui Thorn fixată pe ea.

– Teoretic, nu. Dar tata e mai mereu plecat cu treabă în Londra. Mai puțin în timpul sezonului de vânătoare, când bate pădurile în fiecare zi. Chiar și când suntem amândouă în Londra, el e toată ziua la club, la Parlament sau... cine știe unde.

Și, sincer, nici nu voia să știe. Posibilitatea ca tatăl ei să aibă o amantă întotdeauna o necăjise.

– Cu toate acestea, îți plac piesele de teatru în care bărbații intră în tot felul de belele în Londra, remarcă Thorn.

– Nu *bărbații*, replică Olivia. Burlacii. Toate piesele domnului Juncker sunt despre bărbați necăsătoriți și aventurile lor. Dar piesele îi ironizează pe bărbații căsătoriți care se comportă ca și cum ar fi burlaci.

– Chiar așa? spuse domnul Juncker, aruncându-i o privire lui Thorn.

– Nu te uita la *mine*, bombăni Thorn. Tu ești cel care scrie lucrurile alea.

– Da, dar nu-mi amintesc nici o parte în care sunt ironizați bărbații însurați, spuse domnul Juncker.

Olivia se încruntă.

– Când Felix și prietenul său încearcă să fure amantele bărbaților căsătoriți? Sau glumesc pe seama burților mari ale soților? Sau se folosesc de ultimele jargoane pentru a râde de bărbații prea în vârstă ca să știe ce înseamnă acele cuvinte?

– Ah, da, spuse domnul Juncker, părțile acelea...

– Deci scenele acelea nu se bazează pe experiențele dumneavoastră de burlac? întrebă Olivia.

– Ba da, unele dintre ele. Dar nu atât de multe pe cât tind oamenii să creadă.

Olivia se holbă la el.

– Atunci de unde v-ați inspirat pentru a crea personajele comice Lady Slyboots și Lady Grasping?

Domnul Juncker se bătu cu degetul pe tâmplă.

– De aici, draga mea. Au venit exact de aici. Cei mai buni autori nu-și bazează scrierile pe ce văd în viața reală. Își iau inspirația din visuri, fantezii și din ce le șoptește universul la ureche.

– Ce aiureli! murmură Thorn. Spui prostii din astea numai când încerci să impresionezi doamnele.

– Cineva trebuie să o facă, având în vedere că tu nu faci nici un efort în acest sens.

– Eu nu am nevoie să fac eforturi, se enervă Thorn. Doamnele mă cunosc deja.

– Da, dar ce știu despre tine nu pare să le impresioneze, replică domnul Juncker.

Olivia își înăbuși un icnet. Cu siguranță exista o tensiune între cei doi bărbați, iar domnul Juncker punea paie pe foc. Dar din ce cauză?

– Ca să fiu sinceră, domnule Juncker, spuse Gwyn, Thorn nu simte nevoia să mă impresioneze pe *mine*, având în vedere că sunt sora lui. Ceea ce e în regulă, pentru că nici eu nu simt nevoia să-l impresionez pe *el*.

– Iar eu prefer ca bărbații să se comporte natural în prezența mea, spuse Olivia. Nu am nevoie de bărbați care să se străduiască să mă flateze. Ca să nu mai spun că nu există nimic mai neplăcut decât un bărbat care, în mod clar, ascunde tot felul de secrete.

– Deci preferi adevărul de fiecare dată, chiar dacă ți-ar putea răni sentimentele? întrebă Thorn.

Olivia îl privi pe Thorn, cu gândul la tatăl ei.

– Da, așa prefer.

– Nu fi naivă, scumpa mea! rosti Gwyn. Nici o femeie nu vrea cu adevărat să audă de la soț că vorbește prea tare sau că are ochii umflați când se trezește dimineața.

– Asta e sarcina unui frate, nu a unui soț, interveni Thorn. Fac tot posibilul să-i spun surorii mele adevărul nealterat.

Gwyn scoase limba la el, înainte să se întoarcă spre Olivia.

– Crede-mă, există lucruri pe care un bărbat ar trebui să le țină mereu secrete față de soția lui.

– Dacă așa spui tu... În calitate de femeie nemăritată, nu știu lucrurile astea. Dar mama ar prefera ca tata să fie mai sincer cu ea când vine vorba de locurile în care își petrece serile.

– Oh, în acest caz sunt de acord cu tine, rosti Gwyn. Joshua știe că, dacă îl prind făcând ceva nepotrivit în serile lui, îi tai capul și i-l servesc pe o tavă!

Thorn chicoti.

– Singura persoană de care se teme maiorul Wolfe pe lumea asta este sora mea. De fapt, e singura persoană de care și *mie* îmi este frică.

Domnul Juncker ridică din umeri.

– Exact acesta e motivul pentru care sunt necăsătorit.

– La fel și în cazul meu, spuse Thorn, întâlnind privirea Oliviei. Deși încep să văd avantajele de a avea o soție.

– Chiar așa? interveni domnul Juncker. Până acum nu vedeai nici un avantaj.

Pur și simplu îi luase Oliviei cuvintele din gură.

Thorn își privi întrebător prietenul.

– Ești liber să pleci când vrei, Juncker.

– Thorn! Ești nepoliticos, spuse Gwyn.

– Nu e nici o problemă, Lady Gwyn, zise domnul Juncker, ridicându-se. Sunt obișnuit să fiu tratat așa de fratele dumneavoastră.

Apoi afișă o expresie dramatică, iar Gwyn și Olivia izbucniră în râs. Thorn doar ridică o sprânceană.

– Sincer acum, continuă domnul Juncker, mă tem că am abuzat de ospitalitatea dumneavoastră. În plus, am femei de cucerit, cărți de jucat și coniac de băut. Noaptea abia a început și plănuiesc să profit de fiecare secundă, spuse el, apoi se întoarse spre Thorn. Mă poți însoți, dacă dorești.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă ocup de niște lucruri înainte să plec mâine la Berkshire și să-mi petrec noaptea prin cărciumi nu e unul dintre ele. Dar presupun că ne vedem data viitoare când ajung la Londra.

– Cu siguranță, spuse domnul Juncker, făcând o plecăciune elaborată către Gwyn și Olivia. „Noapte bună, noapte bună! Așa mâhnire dulce-i despărțirea, c-aș sta să-ți spun tot noapte bună până-n zori", declamă Juncker din *Romeo și Julieta*.

– Sper că nu, replică Thorn. Pentru că mâine plecăm în zori. Te conduc la ușă.

– Dumnezeule! exclamă Gwyn. Îl conduc eu. E casa mea, la urma urmei!

– Iartă-mă, surioară, că mi-am depășit atribuțiile.

– Bineînțeles că le-ai depășit. E specialitatea ta, spuse Gwyn, apoi se ridică și se îndreptă spre ușă.

Când ajunse în prag, se întoarse și se strâmbă spre Thorn înainte să iasă pe ușă alături de domnul Juncker.

Olivia izbucni în râs.

Thorn își dădu ochii peste cap.

– Parcă are cinci ani.

– Eu aș zice că tu te comporți ca și cum ai avea cinci ani, preciză Olivia. Ai fost foarte nepoliticos cu domnul Juncker, l-ai ironizat toată seara.

Thorn se aplecă și o privi cu o privire dură.

– Pari teribil de preocupată de sentimentele lui Juncker. Sperai să stea până mai târziu? Să-l chem înapoi ca să poți flirta cu el și mai mult?

– Poftim?! N-am flirtat cu el, pentru numele lui Dumnezeu! E clar că gelozia te face să depășești limitele bunului-simț.

– Nu sunt gelos pe... bufonul ăla, spuse el și își încrucișă brațele la piept. Tu ești cea care a spus că nu pot fi gelos pentru că sunt un duce.

– Atunci mă refeream la gelozia față de talentul său artistic. Dar în seara aceasta ai părut gelos din cauza interesului pe care mi l-a arătat *mie*, deși nu înțeleg ce motiv ai avea. Ai fost destul de clar când mi-ai spus că sunt bună pentru un singur lucru – și acela nu este căsătoria.

Thorn își trecu mâinile prin păr, încercând să digere acuzația.

– N-am spus niciodată așa ceva. Nici măcar nu am insinuat.

– Sigur că da, rosti ea, ridicându-se și aruncând șervetul pe masă. Mă duc la culcare. Îi spui, te rog, surorii tale că m-am retras?

Înconjură masa, dar nu fu destul de rapidă pentru a-l ocoli pe Thorn, care o ajunse și o prinse de braț.

Îi analiză rochia cu o privire nerușinată.

– Ți-ai pus rochia asta ca să-l tentezi pe Juncker? Sau să mă torturezi *pe mine*?

– Mi-am pus rochia asta pentru că îmi place, spuse ea pe un ton dulce. Faptul că te-a făcut să fii gelos a fost cireașa de pe tort. Și se pare că și domnului Juncker i-a plăcut dacă mă gândesc cât s-a holbat la ea, adăugă Olivia doar ca să-l vadă cum reacționează.

Ochii lui Thorn aruncau fulgere.

– Nu se uita la rochia ta, se uita la *tine* în această rochie! După ce se asigură că nu puteau fi văzuți de lacheu, Thorn își plimbă un deget de la gâtul ei până între sâni. Se întreba ce gust au acești sâni și cum s-ar simți sfârcurile tale în gura lui, șopti el. Se întreba cum să te prindă singură ca să afle.

În ciuda fiorului de plăcere provocat de mângâierile lui, Olivia reuși să-și păstreze calmul din voce.

– Deci acum poți să citești și gândurile domnului Juncker, nu-i așa?

– Oh, da, îi șopti el la ureche. Pentru că te asigur că se gândea la aceleași lucruri ca mine în timpul cinei. Că vrea să facă tot felul de gesturi păcătoase cu tine. În mod repetat. Și foarte des.

Străduindu-se să nu se lase impresionată de cuvintele lui, ea îi îndepărtă degetul de pe corsaj.

– Se pare că ai strâns o mulțime de idei obraznice după o singură privire. Dar nu are toată lumea înclinația ta către... comportamente sordide.

– Te asigur că Juncker are.

– După felul în care vorbești despre el, n-aș zice că sunteți prieteni buni, așa cum a zis Grey, Excelență.

El clătină din cap.

– Ești singura persoană de pe lumea asta care poate face ca *Excelență* să sune ca o insultă.

– Și tu ești singurul care se poate simți insultat de o asemenea adresare onorifică.

– Pentru că o folosești ca să mă pui la punct.

– Acum poți să-mi citești și mie gândurile? Cred că ar trebui să te alături tagmei ghicitoarelor – o să fie încântate să aibă un bărbat așa de înzestrat ca tine.

– Ah, dar ție ți-ar plăcea să mă ai?

Ea trase aer în piept.

– În calitate de ce? Ca distracție?

– Olivia, spuse el cu glas blând, nu am vrut să spun asta...

O voce se auzi din ușă:

– Fratele meu te deranjează? întrebă Gwyn. Pentru că în seara asta și el a stat mai mult decât era cazul.

Gwyn începu să se apropie, iar ei se îndepărtară cu un pas unul de altul.

– Hai, Thorn, ai casa ta. Și probabil ar trebui să te duci să stai în ea. Mai ales că mâine avem o călătorie lungă de făcut, după cum spuneai.

– Bineînțeles, spuse Thorn, cu ochii încă pe Olivia. Foarte bine, o să fiu aici mâine-dimineață la 10. Aveți grijă să fiți amândouă cu bagajele făcute și gata de plecare!

– Bine, rosti Gwyn și îl împinse. Și acum du-te! Dacă nu vrei să mă auzi sforăind mâine în trăsură, trebuie să ne lași pe mine și pe Olivia să dormim. Așa că „noapte bună, blândule prinț!"

Thorn ridică o sprânceană.

– Își dai seama că ai folosit replica lui Horațiu către Hamlet, care era mort, da?

– Serios? întrebă Gwyn cu o sclipire poznașă în priviri. Habar n-aveam.

– Sper că nu vrei să mă vezi mort.

– Cu siguranță nu, zise Gwyn și îi făcu Oliviei cu ochiul. Vreau doar să pleci odată, ca eu și Olivia să ne putem odihni în sfârșit.

– Hm, făcu el și o sărută pe obraz. Ne vedem mâine-dimineață!

Apoi făcu o plecăciune spre Olivia.

– Spre deosebire de Junker, eu nu țin să-ți spun noapte bună până-n zori. Dar îți *doresc* somn ușor și „vise plăcute!"

În timp ce el ieșea din încăpere, Olivia oftă adânc. Prefera să nu viseze în noaptea aceea. Pentru că, dacă o făcea, îl visa pe el. Și nu putea să-l lase să se joace cu emoțiile ei. Pe de o parte, părea să-și fi îmblânzit atitudinea față de ea. Pe de alta, părea să nu-și fi schimbat opinia în privința căsătoriei și îi spusese cât se putea de clar, la balul

organizat de Gwyn, că nu avea de gând să o mai ceară vreodată de soție. Deci trebuia să fie foarte atentă dacă nu voia să se trezească umblând pe marginea prăpastiei, în drum spre dezastru.

Pentru că era limpede că el nu avea de gând să facă nici un gest ca s-o salveze.

Capitolul 11

Plecară din Londra a doua zi dimineață, la o oră decentă. Dar deși Thorn sperase să aibă o conversație plăcută cu Olivia în timpul călătoriei, ea și Gwyn făcură acel lucru imposibil. Vorbiră încontinuu despre sarcina lui Gwyn, ceea ce-l făcuse să țipească de câteva ori pe parcursul călătoriei, mai ales că doamnele îi ignoraseră orice încercare de a schimba subiectul.

Odată ajunși la Rosethorn, îi arătă Oliviei clădirea și locul ales pentru laborator. Dar ea insistă ca un lacheu, nu el, să o ajute să organizeze lucrurile.

În următoarele trei zile, ea refuză, de asemenea, să-l lase să intre în laborator în timp ce lucra. Când el protestă, ea îi aminti ce se întâmplase ultima dată când îi „invadase sanctuarul din laborator". Era greu să se lupte cu un asemenea argument, pentru că văzuse și el la ce dezastru se putea ajunge, chiar și dintr-o mică neatenție, într-un laborator de chimie.

În plus, avea și el multe de făcut – întâlniri cu arendașii, consultări cu administratorul domeniului –, iar noaptea se străduia să-și termine de scris piesa. Încercase, de asemenea, să se vadă cu inspectorul local pentru a vorbi despre accidentul tatălui său, însă soția acestuia îi spusese că era plecat la Londra și urma să se întoarcă peste câteva zile.

Și totuși, în ciuda programului destul de încărcat, Thorn tânjea după o cină cu Olivia sau o mică întrevedere relaxată cu ea în birou sau în bibliotecă.

Cu siguranță, după ce el se comportase ca un nebun gelos la cina de la Gwyn, Olivia era hotărâtă să-l facă să simtă consecințele acțiunilor sale. Deși, dacă era sincer, nu știa dacă ea chiar îl evita sau doar era absorbită de munca ei. Oricare era explicația, lui Thorn nu-i convenea ce se întâmpla.

Așa că, atunci când intră în salonul de mic dejun, în a patra zi de când se aflau la Rosethorn, și nu văzu nici urmă de Olivia, se enervă de-a binelea.

– Nu te-ai trezit cam devreme? mormăi el către Gwyn.

Sora lui sorbi din cafea și continuă să citească ziarul.

– Dar pentru *tine* nu e cam târziu?

– Presupun că da. Mi-a luat ceva timp până să adorm. Dar asta doar pentru că încercase să scrie. Piesa era aproape gata – numai pentru scena enervantă de la final nu găsise inspirație. Își umplu farfuria cu șuncă și pâine prăjită și se așeză pe scaunul de vizavi de ea. Presupun că nu ai văzut-o pe musafira noastră în această dimineață.

– Nu, spuse Gwyn. Și nici nu m-am îngrijorat din cauza asta. Rosethorn e un loc sigur.

– Așa credeam și despre Carymont.

– Dar aici ai pus un paznic. Așa că nu ai nici un motiv să te îngrijorezi din cauza ei.

El își înăbuși o înjurătură. Nu era îngrijorat. Îl deranja că nu putea să o vadă.

– Dar plănuiește să ia masa vreodată cu noi?

– Contează? Nu e aici ca să socializeze. Mi-ai spus asta foarte clar când m-ai rugat să fiu însoțitoare, spuse Gwyn, apoi oftă și lăsă ziarul jos. Cum ai zis? Ah, da: „Nu te aștepta să stea la taclale cu tine, să bateți împreună coclaurile ori să discutați despre arhitectură. Are o misiune și nu trebuie deranjată". Poate că ar trebui să-ți urmezi propriile sfaturi.

– Pur și simplu nu credeam că e atât de nesociabilă. A trecut atât timp...

– Trei sau patru zile, pufni Gwyn. Nu e chiar așa de mult timp. Și, sinceră să fiu, după cum te-ai comportat la cina cu domnul Juncker, înțeleg de ce nu are chef de companie.

– Dar s-a purtat ca un ticălos, bombăni Thorn.

– Pentru că și-a folosit celebritatea ca să flirteze cu ea?

Thorn fu nevoit să-și muște limba ca să nu-i spună lui Gwyn că Junker nu era vreo celebritate. Dar, dacă făcea asta, trebuia să-i explice și cine scria de fapt piesele și nu voia să riște ca ea să-i spună Oliviei.

– Ai fi făcut la fel dacă erai în locul domnului Junker, zise Gwyn cu un zâmbet viclean. Știi foarte bine.

– Presupun că da.

Se părea că acea mărturisire rezolvă problema în mintea lui Gwyn, pentru că se întoarse la cititul ziarului. Uneori se întreba dacă nu cumva ea ghicise că *el* era cel care scria piesele de teatru ale lui Juncker. Dar cu siguranță i-ar fi spus dacă știa.

Dezamăgit de rezultatul eforturilor de a afla de la ea ceva despre Olivia, luă unul dintre ziarele lăsate de Gwyn și începu să citească în timp ce mânca.

La un moment dat, intră majordomul lui Thorn.

– Inspectorul local e aici ca să vă vadă, Excelență. A zis că i-ați lăsat un mesaj.

– Da, așa e. Te rog, invită-l înăuntru!

Când majordomul ieși, Gwyn îl fixă cu privirea și întrebă:

– De ce ai nevoie să te vezi cu inspectorul local?

– Pentru că, dacă Olivia demonstrează că tatăl lui Grey a fost otrăvit, următorul pas este să aflăm dacă nu cumva moartea tatălui nostru nu a fost cauzată de un simplu accident.

– Oh, așa e!

Chiar în acel moment majordomul îi deschise ușa inspectorului Upton, un domn în vârstă, ridat, cu niște urechi imense și sprâncene albe și stufoase. Cu pălăria în mână, salută și spuse:

– Excelență, ați cerut să mă vedeți?

– Da, Upton. Mulțumesc că ai venit.

– Îmi pare rău că nu am putut veni mai devreme. Am avut ceva de făcut la Londra și m-am întors abia aseară.

– Nu e nevoie să te scuzi. Chiar apreciem că ai venit să ne vezi atât de repede după ce te-ai întors acasă. Te rog, ia micul dejun cu noi!

Upton se mai relaxă când își dădu seama că nu dăduse de necaz.

– Am mâncat deja, Excelență, dar n-aș refuza niște cafea.

– Sau ceai? Avem și una, și alta, spuse Gwyn.

– Cafeaua e în regulă, doamnă.

În timp ce ea îi turna cafea, Thorn îi indică inspectorului un scaun.

– Te rog, ia loc!

Upton aruncă o privire spre Gwyn, în timp ce se așeză în fața lui Thorn.

– Stai liniștit, îi explică Thorn. Sora mea e la curent cu subiectul pe care doresc să-l discutăm, deși presupun că ar fi înțelept să închidem ușa ca să nu audă și altcineva.

După ce află cum prefera inspectorul cafeaua, Gwyn i-o prepară și-i întinse ceașca. În acest timp, Thorn închise ușa, întrebându-se cum să înceapă discuția.

Probabil cel mai bine era să fie direct.

– Avem câteva întrebări despre accidentul de trăsură în care și-a pierdut viața tatăl nostru. Erai inspector și pe vremea aceea, nu-i așa?

Upton își scoase pieptul în față.

– Da, Excelență, lucrez ca inspector de 40 de ani.

– Când nu te ocupi de atelierul de fierărie din oraș, nu-i așa?

– Da, lucrez împreună cu băiatul meu. Trebuie să-mi câștig existența într-un fel, Excelență.

– Bineînțeles, spuse Thorn. Nimeni nu vede o problemă în asta, adăugă el, știind că inspectorul era prost plătit, așa că trebuia să facă și alte lucruri ca să-și întrețină familia. Iată despre ce voiam să discutăm: am auzit că cineva a stricat intenționat trăsura în care se afla tatăl nostru, cu intenția de a provoca accidentul care l-a ucis.

Inspectorul se încruntă.

– Nu știu nimic despre asta, Excelență.

Gwyn își drese vocea.

– Sper să înțelegeți că nimeni nu vă acuză pe dumneavoastră. Pur și simplu încercăm să aflăm adevărul. La urma urmei, nu doar tatăl nostru a murit în acel accident, ci și doi servitori, iar vizitiul a fost grav rănit. A fost o adevărată tragedie.

– Exact, spuse Thorn, recunoscător pentru intervenția lui Gwyn, pentru că el avea un stil direct, care de obicei speria oamenii. Iar dumneata ești singura persoană care ne poate da informații. Omul care era administrator la Rosethorn pe vremea aceea a murit în urmă cu câțiva ani, așa că nu-l putem întreba. Dar m-am gândit că poate ai inspectat trăsura tatălui meu după accident și îți amintești cum arăta.

– Apreciem orice informație pe care ne-o puteți oferi, spuse Gwyn, adresându-i omului un zâmbet blând.

Inspectorul bău niște cafea, apoi își puse ceașca jos.

– Trăsura era atât de distrusă, încât nu a mai putut fi reparată. Dar am recuperat capra vizitiului, care a fost găsită mult în urma trăsurii. La vremea aceea, ne-am gândit că poate s-a desprins prima, speriind caii și făcându-i să o ia la goană necontrolați, ceea ce a provocat accidentul.

Thorn simți un fior rece pe șira spinării.

– Deci cineva s-ar putea să fi slăbit șuruburile care legau capra vizitiului de trăsură? întrebă el.

Soțul lui Gwyn descoperise în urmă cu câteva luni că cineva făcuse același lucru cu trăsura lui Thorn.

– Presupun că e posibil. Trăsura a ieșit de pe drum și s-a făcut bucăți, strivindu-l pe tatăl dumneavoastră sub ea și pe servitori de o piatră, spuse el, apoi clătină din cap. Iertați-mă, Excelență, dar sper să vă înșelați în privința cauzei accidentului. Tatăl dumneavoastră era un om bun și un stăpân extraordinar. Oamenii de pe domeniu îl iubeau. Nu-mi pot imagina cine și-ar fi dorit să-l vadă mort.

– Mulțumesc pentru aceste cuvinte, domnule inspector, spuse Gwyn. Cum noi nici măcar nu ne născusem la vremea aceea, trebuie să ne bazăm pe ceea ce spun oamenii despre el. Mamei nu-i place să vorbească despre el. Erau fericiți împreună, iar moartea lui i-a frânt inima – sau cel puțin așa spune ea.

Thorn se abținu să comenteze. Poate că venise timpul să pună presiune pe mama lor pentru a afla adevărul.

– Am o întrebare legată de ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea. Cineva care îl cunoștea pe tatăl nostru mi-a spus că el se grăbea să ajungă la Londra, și-ar fi forțat vizitiul să meargă foarte repede, iar asta ar fi cauzat accidentul. Ce crezi despre ipoteza aceasta?

Simți privirea lui Gwyn cercetându-l. Probabil trebuia să-i spună *și ei* cu ce informații îl șantajase Lady Norley. Așa cum scrisese cândva Shakespeare, „adevărul iese mereu la iveală". Și obosise să țină pentru el atâtea secrete despre tatăl lor.

– Iertare, Excelență, dar ceea ce spuneți nu poate fi adevărat. Tatăl dumneavoastră nu era nicidecum un om nesăbuit. Cu atât mai puțin cu cât știa că urma să devină tată în curând.

Thorn se forță să zâmbească.

– Sunt sigur că ai dreptate, spuse el, jucându-se cu toarta ceștii goale din fața lui. Mai am o întrebare înainte să pleci. *Unde* anume

în Londra se ducea tatăl meu în ziua aceea? Mama spunea că avea niște afaceri urgente de rezolvat, dar nu știa care erau acelea. „Sau poate că nu voia să spună", se gândi Thorn. Și, după cum ai subliniat și dumneata, era pe cale să devină tată. Așadar, de ce să plece în grabă, lăsând-o pe mama, care era însărcinată, în grija servitorilor?

Inspectorul deja clătina din cap.

– Nu a lăsat-o pe ducesă doar în grija servitorilor. Casa era plină de oameni – familia lui, familia ei, o parte dintre prietenele ei, care sosiseră ca să asiste la naștere. În mod clar nu era singură.

Thorn și Gwyn schimbară priviri. Mama nu le spusese niciodată nimic despre oaspeții care erau la conac în ziua aceea. Dar, după cum se știa deja, nu-i făcea plăcere să vorbească despre ziua aceea.

– Știi cumva cu exactitate cine erau acei oaspeți? întrebă Thorn.

– Nu știu, Excelență, îmi pare rău. Dar în ce privește motivul pentru care tatăl dumneavoastră a plecat la Londra, s-a spus că mergea să aducă un doctor faimos care să ajute la naștere. Se părea că pruncul urma să vină pe lume mai devreme decât trebuia, așa că toată lumea era îngrijorată. Bineînțeles, odată ce s-a dovedit că era vorba de gemeni, era normal ca nașterea să se producă mai devreme. Iar moașa locală s-a descurcat foarte bine când v-a adus pe lume pe amândoi.

Pentru că mama lor nu avusese de ales. În momentul în care se declanșaseră contracțiile, tatăl lor deja murise în încercarea de a-l aduce pe acel faimos doctor. Thorn prefera acea explicație ca motiv al călătoriei la Londra în defavoarea celei oferite de Lady Norley. Poate că femeia se înșelase. Poate că pur și simplu mințise. Părea ciudat ca tatăl lor să se fi dus să-și vadă amanta când aveau o casă plină de oaspeți la Rosethorn.

Și de ce mama lor nu menționase niciodată acel lucru? Poate pentru că nu avea nici o însemnătate pentru ea, în comparație cu circumstanțele îngrozitoare în care tatăl lor își pierduse viața.

În orice caz, inspectorul le spusese mai mult decât știuseră ei până în acel moment. Nu era nimic concret, dar informațiile susțineau ideea că tatăl lor avusese un motiv întemeiat să se grăbească la Londra. Și faptul că fuseseră atât de mulți oaspeți prin preajmă – și când murise tatăl lui Grey, și când murise tatăl lor – arăta că se organizaseră un fel de petreceri în zilele acelea, așa că trebuia investigat și acel aspect.

Thorn se ridică.

– Mulțumesc, domnule. Ne-ai oferit informații foarte valoroase, spuse el, întinzându-i mâna. Apreciem sinceritatea dumitale.

Inspectorul, care se ridicase la rândul său, îi strânse mâna lui Thorn.

– Mi-ar fi plăcut să vă pot ajuta mai mult, Excelență, spuse el, apoi își luă pălăria și vru să se îndrepte spre ușă, dar se opri. Dar, dacă sunteți curios în privința accidentului, ar trebui să-i faceți o vizită fostului vizitiu al tatălui dumneavoastră.

– Trăiește? întrebă Gwyn. Noi am înțeles că nu a supraviețuit rănilor provocate de accident.

– Da, trăiește, spuse Upton, dar nu e bine. Nu mai e tocmai limpede la cap și nu-și poate folosi picioarele. Cu toate acestea, s-ar putea să-și amintească vreun amănunt ce v-ar fi de folos. Mama dumneavoastră s-a asigurat că e bine îngrijit și i-a oferit o pensie, așa că are din ce trăi până la sfârșitul zilelor. Dar să nu uitați că avea 40 de ani când s-a întâmplat accidentul, iar acum are 70. Locuiește în Newbury, cu fiica sa.

Altă surpriză. Dar Thorn ar fi trebuit să știe. Doar el plătea fondurile pentru acea pensie! Însă nu întrebase niciodată cine era omul care primea banii. Oare ce alte informații îi mai scăpaseră?

– Ar trebui să plec, spuse inspectorul. Să mă anunțați dacă doriți să vă duc la fostul vizitiu, Excelență, spuse el, apoi o salută din cap pe Gwyn. Și mulțumesc pentru cafea, Lady Gwyn. Sunteți la fel de grațioasă ca mama dumneavoastră.

Gwyn îi adresă un zâmbet cald.

– Vă mulțumesc, nu există compliment mai frumos decât cel pe care mi l-ați făcut.

După ce plecă inspectorul, Gwyn se așeză din nou la masă.

– Ei bine, a fost foarte interesant.

– Puțin spus, comentă Thorn, apoi se așeză și își turnă cafea. Tu știai despre petrecerea de la conac din ziua aceea? Pentru că eu nu știam.

– A fost prima dată când am auzit despre așa ceva, te asigur. Ar trebui să o întrebăm pe mama cine erau musafirii.

– Absolut! O să te las pe tine să faci asta. Tu știi cum să abordezi lucrurile astfel încât să nu ridici suspiciuni.

Gwyn se ridică și merse la fereastră.

– Mă întreb dacă nu cumva greșim pentru că nu-i spunem mamei despre aceste investigații. Ea e cea al cărei soți probabil au fost uciși. N-ar trebui să fie și ea la curent? S-ar putea să ne ofere informații prețioase.

– Da, dar, dacă ipotezele noastre se dovedesc a fi greșite, nu facem decât să-i răscolim în zadar amintirile dureroase.

Gwyn dădu din cap.

– Mama nu e atât de fragilă pe cât credeți voi. În plus, din ce am aflat de la Lady Hornsby în sezonul meu de debut, mama nu prea îl suporta pe tatăl lui Grey. A luat-o de nevastă pentru averea ei, pe care a început să o prăduiască imediat după nuntă. Nu vorbește niciodată despre el cu afecțiune sau cu blândețe.

– E adevărat, dar i-a oferit un fiu pe care îl iubește foarte mult.

– Din punctul meu de vedere, amintirile mamei despre tatăl lui Grey nu sunt tocmai frumoase, așa că nu cred că ar fi o problemă să le răscolim. Am senzația că nu a fost afectată de moartea lui.

– Probabil, spuse Thorn și mai bău din cafea. Mai ales că a avut drept consecință faptul că l-a întâlnit pe tatăl nostru. Iar relația cu el a fost cu totul diferită de cea cu tatăl lui Grey.

Pentru prima dată în ultimii nouă ani, chiar era tentat să creadă acel lucru.

– Cred că s-au iubit cu adevărat.

– Sau cel puțin au crezut că se iubesc, comentă Thorn.

– De ce ești atât de cinic? Nu ți-a schimbat deja Olivia părerea despre dragoste?

Thorn pufni.

– Cu siguranță nu!

Și era sigur că Olivia era prea practică pentru a crede în dragoste.

Însă Gwyn se înșela considerând că venise timpul să-i spună mamei lor despre suspiciunile pe care le aveau în legătură cu decesul celor doi soți. Era prea devreme. Nici măcar nu aveau destule probe care să ateste că fuseseră omorâți, și nici informații despre identitatea posibililor criminali.

Pe de altă parte, să le spună celorlalți frați vitregi, Sheridan și Heywood, era cu totul altceva. Când Sheridan lansase ideea că ultimii doi duci de Armitage, inclusiv tatăl lor vitreg, fuseseră probabil uciși, Grey și apoi Thorn fuseseră sceptici. Acum nu mai erau.

Și cum actualul duce de Armitage era Sheridan, Thorn nu mai putea ignora probabilitatea ca următoarea victimă să fie chiar acesta.

Ipoteza aceea i se învârti în cap toată ziua în timp ce călări spre unul dintre fermierii de pe moșie cu care voia să discute despre cultivarea orzului în sezonul următor. Sau când vorbi cu administratorul despre cumpărarea mai multor câini de vânătoare. Ori după cină, când răsfoi copiile pieselor sale de teatru pentru a vedea dacă mai scrisese vreodată o scenă de final asemănătoare cu aceea pe care o pregătea pentru ultima creație.

Tot cu gândul la Sheridan și la Heywood ieșise pe hol, unde o văzuse pe Olivia urcând în grabă scările cu pași hotărâți și ochi strălucitori. Peste rochia verde obișnuită, pe care părea să o prefere când lucra în laborator, își pusese un șorț alb.

Fără vreun motiv anume, și-o imaginâ dezbrăcată, acoperită doar de șorțul acela alb, iar pulsul i-o luă razna. Voia să o dezbrace de toate hainele. Să o vadă goală.

La naiba!

– Tot până târziu în noapte văd că lucrezi, spuse Thorn și închise ușa biroului în urma lui, pentru că nu voia ca Olivia să vadă manuscrisele împrăștiate peste tot și să se întrebe ce era cu ele.

– La fel ca tine, spuse ea zâmbind. Dar mă bucur. Cum se face că ghicești mereu momentele în care fac o descoperire importantă și ard de nerăbdare să-ți spun?

– Probabil chiar pot să-ți citesc gândurile.

– Mă îndoiesc, chicoti ea. Pentru că, dacă puteai, ai fi știut deja ce am făcut, spuse ea, continuând să urce scările într-un ritm mai lent, care îl invita să o urmeze.

Ceea ce și făcu.

– Deci ce s-a întâmplat? E vorba despre una dintre descoperirile științifice din care nu înțeleg nimic, oricât de bine mi-ai explica?

– Nu, nici vorbă! Este apogeul a tot ceea ce am sperat cu toții. Am descoperit arsenic exact acolo unde am presupus că o să fie – în stomac. Ceea ce înseamnă că i-a pus cineva o doză mare de arsenic în mâncare. Faptul că nu am găsit otravă și în alte organe demonstrează că a ingerat arsenicul direct prin mâncare.

– Asta e impresionant! Felicitări! Și înseamnă că metoda ta funcționează conform așteptărilor?

– Exact. Pot să scriu un articol despre ea imediat ce Grey acceptă asta.

– Şi eşti sigură că poate fi folosită drept probă în justiţie?

– Sunt sigură. Nu-i aşa că e minunat?

– Este, spuse el în timp ce ajungeau la etaj.

Entuziasmul Oliviei i se părea amuzant, având în vedere ce îl provocase.

– Ai dovedit că tatăl lui Grey a fost omorât. E excelent, într-adevăr, comentă el.

Ea deveni foarte serioasă.

– Când spui aşa, sună îngrozitor, rosti ea, îndreptându-se spre camera ei, aflată vizavi de dormitorul lui Gwyn. N-ar trebui să fiu atât de entuziasmată că un om a fost omorât.

– Te tachinam. A murit cu mult timp în urmă.

Se rugă ca sora lui să fi adormit deja. Altfel, vocile lor o puteau provoca să îşi reia rolul de însoţitoare, iar Thorn voia să o aibă pe Olivia doar pentru el.

– Iartă-mă, dar mi se pare nostim modul în care te entuziasmează rezultatele unor experimente.

– Ei bine, întotdeauna m-am simţit mai confortabil în laborator decât în societate. Nu prea înţeleg oamenii. Încerc, dar uneori comportamentul lor nu e foarte logic.

– Sunt de acord. Oamenii sunt nişte fiinţe ciudate.

Ea încuviinţă din cap.

– Cum spunea Shakespeare , „pentru că omul"...

– „... este un lucru bezmetic", completă el.

– Ador replica aceea!

– Chiar îmi dau seama că succesul tău în descoperirea arsenicului este o mare realizare nu doar pentru mine, ci pentru noi toţi. Înseamnă că nu ne-am imaginat anumite lucruri.

Ea se opri în faţa salonului ei.

– Te referi la bănuiala voastră că tatăl lui Grey a fost ucis?

El se uită spre uşa dormitorului lui Gwyn.

– La mai mult decât atât, spuse el. Dar e o poveste lungă, pe care o putem discuta mâine-dimineaţă. Nu vreau să o trezesc pe Gwyn.

– Bineînţeles, spuse ea, coborându-şi vocea. De ce nu vii un pic la mine în salon? Asta dacă nu eşti prea obosit pentru conversaţii.

Şansa de a fi singur cu ea îi şterse orice urmă de oboseală.

– Sunt bine, spuse el, și deschise ușa pentru Olivia.

După ce intrară, el închise ușa după ei. Ea nu păru să observe. Sau poate că nu-i păsă. Dar după ceea ce se întâmplase în noaptea în care se produsese explozia, nu voia să riște să fie prinși împreună nici de Gwyn, nici de servitori. Voia s-o sărute, în sfârșit, iar pentru asta avea nevoie de intimitate.

– Așteaptă-mă o secundă, spuse ea.

Apoi intră pe ușa care făcea legătura dintre salon și dormitor și o auzi cum îi dă liber cameristei. Thorn simți cum pulsul i-o luă razna. Deci nu era singurul care își dorea intimitate.

Când Olivia se întoarse în cameră, privirile li se întâlniră. A lui era înfocată, a ei era defensivă.

– Nu vreau să mă aștepte o jumătate de noapte. Deja m-a așteptat prea mult.

– Bineînțeles.

Acum, după ce rămaseră singuri, nu voia să-l mai privească în ochi.

– Presupun că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru aceste camere drăguțe, spuse ea.

Și arătă cu mâna în jur la canapeaua și fotoliile capitonate cu damasc de un verde-smarald și la draperiile asortate.

– Nu trebuie să-mi mulțumești mie. Eu te-aș fi instalat în dormitorul de jos, învecinat cu al meu.

Declarația lui o surprinse.

– Foarte amuzant, dar puțin probabil. Sora ta ar fi protestat, la fel și eu, iar tu știi că nu poți să faci asta.

– Chiar nu pot?

Obrajii ei căpătară o nuanță de roz.

– Oricum, e un apartament foarte drăguț. Poate că nu ți-ai dat seama, dar verdele e culoarea mea preferată.

El își mușcă limba pentru a nu-i spune că orice persoană care avea ochi își dăduse deja seama.

– Așa trebuie să fie. Pentru că arăți superb în verde.

– N-am vrut să... Nu de aceea am... se fâstâci ea. Eu... Pur și simplu îmi place culoarea, adăugă ea, apoi își îndreptă umerii. Dar trebuia să vorbim despre uciderea tatălui lui Grey și la ce te-ai referit când ai spus că nu v-ați imaginat anumite lucruri.

La naiba! Deci chiar îi dăduse liber cameristei din bunătate, nu pentru că era dornică să sară în pat cu el. În timp ce el era pe culmile entuziasmului numai la gândul că putea ajunge în pat cu ea.

– Aș prefera să vorbim despre ce se poate întâmpla în continuare, spuse el.

– Am notat în grabă niște informații despre metoda mea, dar o să le pun mâine în ordine. Și *trebuie* să-i scriem lui Grey ca să-i spunem noutățile.

– Nu la asta mă refeream. Ci la ce urmează să se întâmple cu noi. Cu tine și cu mine.

– Eu nu... nu m-am gândit deloc la asta.

– Ar trebui să te gândești. Pentru că asta ar putea fi ultima noastră noapte împreună. Ai făcut ce ți-a cerut Grey, iar acum nu prea mai ai cu ce să ajuți până la proces. Și, având în vedere că nu ne-am întâlnit niciodată în toți acei ani care au urmat după ce te-am cerut în căsătorie, presupun că e foarte puțin probabil să ne mai vedem pe viitor. Asta e ce-ți dorești?

Ea își ridică bărbia.

– Cred că tu ești cel care trebuie să se întrebe acest lucru.

– Tot ce știu e că gândul că n-o să te mai revăd vreodată... „Îmi înțeapă inima." Nu, dezvăluia mult prea mult.

– Nu-mi face plăcere, completă el.

– Nici mie, spuse ea pe nerăsuflate.

– Ești sigură? Pentru că prima dată când ne-am văzut nu păreai să mă placi.

– Pentru că te-ai purtat ca un ticălos, spuse ea, apoi îndulci tonul. Dar ai început să-mi pari mai... plăcut când am început să te cunosc mai bine.

– Nouă ani mai târziu.

– Chiar și acum nouă ani, spuse ea, îndreptându-se spre fereastra care dădea spre pajiștea din fața conacului, sărutul nostru a fost...

– Special?

– Primul sărut din viața mea.

Asta îl luă prin surprindere.

– Serios? Pentru că te-ai descurcat... foarte bine.

Ea îi aruncă o privire vicleană peste umăr.

– Află că bărbații nu sunt singurii care au dorințe! Pentru mine, sărutul nostru a fost magic.

El pufni.

– Nu îndeajuns de magic încât să te convingă să te căsătorești cu mine.

Când ea clătină de cap, el ridică mâinile în semn de capitulare.

– Știu, știu. Cererea mea în căsătorie a lăsat mult de dorit. Dar, când eram la Grey la moșie, mi-ai spus că probabil nu te-ai fi căsătorit cu mine nici dacă te-aș fi cerut de soție într-un mod mai... curtenitor.

– În urmă cu nouă ani. Dar de atunci amândoi ne-am schimbat. Tu ai devenit mai cinic, iar eu am descoperit că există anumite... avantaje când sunt în preajma unui bărbat ca tine.

Cu sângele vuindu-i în urechi, Thorn se apropie de ea.

– Cum ar fi?

– Compania, de exemplu. Mi se pare stimulant să vorbesc cu un bărbat ca tine, care apreciază realizările mele în domeniul chimiei, chiar dacă nu le înțelege, spuse ea, întorcându-se spre el. Cu care împărtășesc aceleași interese pentru teatru, printre altele.

– Ți se pare stimulant să vorbești cu un bărbat despre chimie și despre teatru... spuse el și se apropie atât de mult de ea, încât îi putea simți mirosul exotic și-i putea citi dorința din ochi. Mie mi se pare stimulant să fiu aproape de tine, spuse el și îi cuprinse obrazul în palmă. Să te ating, completă el, și își coborî gura până când ajunse la un centimetru de a ei. Să te sărut. Gura ta a fost creată pentru a fi sărutată.

Iar el asta făcu.

Capitolul 12

Olivia abia putea gândi, pentru că el o distrăgea cu buzele, cu limba și cu dinții. Oare de ce săruta atât de divin, cu dulceața blândă a unui înger, combinată cu dorința fierbinte a unui diavol? Combinația aceea îi făcea genunchii să i se înmoaie.

Voia mai mult din tot – din gura lui, din mâinile lui, din trupul dur și fierbinte lipit de al ei. Halatul lui din mătase albastră foșni peste brațele ei, ca și cum până și țesătura voia să o mângâie, să o excite.

El se dădu puțin în spate și îi spuse cu o voce răgușită:

– Mi-ai lipsit.

– Eu? Sau asta?

– Nu pot să-mi lipsească și una, și alta?

Și brusc o ridică, o puse cu fundul pe pervazul ferestrei și-i dădu la o parte șalul ca să poată să-i sărute, să-i sugă și să-i lingă pielea dezgolită, de la gât până la umflătura sânilor.

Barba lui scurtă și aspră, care i se freca de piele, o făcea pe Olivia să-și dorească și mai mult. Se agăță de umerii lui și lăsă plăcerea de a-l avea lipit de ea să o cuprindă ca apa caldă dintr-o baie.

– Thorn, ce facem?

– Nu știu ce faci tu, dar eu *profit* de tine.

Și, pentru a demonstra, își trecu degetele lent prin părul ei, care încă era prins în coc, și lăsă acele de păr să cadă la întâmplare.

– Dumnezeule, părul tău e superb! Strălucește ca o zi însorită de vară sau ca un câmp de orz toamna.

Era la fel de poetic precum domnul Juncker. Iar ea se întrebă dacă el își dădea seama de asta.

– Thorn, fii serios!

Privirea lui o arse.

– Sunt mereu serios când e vorba de păr.

Ea își scuturâ capul, lăsând buclele să cadă libere.

– Adică... e înțelept ce facem?

– Nu. Și totuși o fac, spuse el și, ca în transă, îi răsfiră părul peste umeri. Asta facem noi, seducătorii obraznici.

Își băgă nasul între sânii ei, făcând-o să tânjească după mai mult.

Ea îi sărută tâmpla, apoi părul și încercă un ultim și slab protest:

– Dragul meu seducător nechibzuit, nu ți-e teamă că dă cineva peste noi?

– Nu la ora asta.

Faptul că toți ceilalți erau în pat, iar ei se puteau comporta fără teamă de consecințe fu îndeajuns ca să o excite. Și de ce să nu fie cu el? Nu avea nevoie să-și păstreze virtutea. Apoi plănuia să fie chimistă toată viață. Să fie singură.

Gândul acesta o întristă puțin și o făcu să se arunce și mai mult în... ceea ce făceau.

El îi dezlegă șorțul și-l aruncă pe un fotoliu, apoi îi ridică fustele deasupra ciorapilor, ca să se poată mișca în voie între picioarele ei. Duritatea erecției lui care apăsa pe acea parte din ea care deja tânjea după el o făcu să geamă. Diferența dintre căldura excitației lui și fereastra rece din spate o făcu să tremure.

– Hai să ne mutăm undeva unde e mai cald, spuse el. Pune-ți picioarele în jurul meu!

Ea îl ascultă doar ca să vadă ce voia Thorn să facă. O luă în brațe și o duse în dormitor prin ușa pe care nu intenționase să o lase deschisă. Sau intenționase?

Numai mișcarea trupului bărbătesc peste părțile ei intime o făcea să se topească. Oare era greșit că se simțea umedă între picioare când el îi făcea acele lucruri? Era normal?

Nu-i păsa. Dumnezeule, bărbatul acesta o aducea pe culmile nebuniei!

O lăsă pe pat, apoi îi prinse fața în palme și o privi în ochi.

– Te vreau. Și cred că și tu mă vrei pe mine. Mă înșel?

– Nu, spuse ea, și își aruncă pantofii din picioare. Dar nu vreau să fiu doar una dintre numeroasele tale cuceriri obișnuite.

– Nu e nimic obișnuit în ce facem. Sau la tine. Și nu ai cum să fii una dintre cuceririle mele obișnuite nici dacă ai vrea.

În mod ciudat, cuvintele acelea o liniștiră. Știa că, de fapt, trebuia să se îngrijoreze. Un bărbat ca el spunea orice unei femei ca ea ca să-i cedeze. Și totuși, simțea că situația era cumva... diferită.

Sau doar era îngrozitor de naivă?

Oricum ar fi fost, știa în adâncul inimii că deja luase decizia. El în patul ei. În noaptea aceea. Probabil că nici nu avea altă șansă să fie vreodată cu un bărbat. Să fie cu el. Nu mai întâlnise un alt bărbat care măcar să-i placă, darămite s-o atragă. Thorn îi dăduse peste cap tot universul, nu mai putea să se gândească la alți bărbați.

El își dădu jos halatul, apoi se puse într-un genunchi în fața ei ca să-i ridice din nou fustele, ca apoi să-i desfacă jartierele și să-i scoată pantalonașii. Lent. Seducător. Numai mișcarea aceea o îndemna să-și tragă hainele înapoi doar pentru plăcerea de a simți din nou cum i le scotea.

– Presupun că asta înseamnă da, reuși el să spună în timp ce își plimba un deget pe coapsa ei fină. Că ești de acord să împarți patul cu mine în seara asta.

– Eu credeam că doar te joci de-a camerista, îl tachină ea.

El o privi întrebător.

– Mă tem că nu am sexul potrivit pentru acea îndeletnicire.

– Vreau să mă asigur, spuse ea.

Îi descheie vesta și o dădu la o parte, apoi desfăcu cei trei nasturi de la cămașă, ca să i-o poată trage peste cap și să-i dezgolească pieptul.

– Oh, făcu ea. E clar că nu ești cameristă.

Cât de minunat era pieptul lui! În urmă cu câțiva ani, văzuse o schiță care îl reprezenta pe David al lui Michelangelo, iar de atunci și-l tot imaginase pe Thorn ca sculptură, dar în culori vii. Dar în imaginația ei nu știuse să-i adauge părul acela întunecat care îi acoperea partea de sus a torsului și linia subțire de păr care i se pierdea sub buric.

Își trecu mâinile peste mușchii lui, care erau la fel de sculptați precum ai celebrei statui. Însă cei ai lui Thorn erau din carne fierbinte, care răspundea și se contracta sub atingerea ei în cel mai satisfăcător mod.

Un geamăt gutural se smulse din gâtul lui când ea își trecu degetele peste sfârcurile lui, apoi îi sărută carnea acoperită de păr dintre ele. Mirosea atât de bine încât își dorea să se frece toată de el. Ce ciudat!

Dar, când își băgă mâna în pantalonii lui, el spuse răgușit:

– E rândul meu.

Apoi îi ridică fustele până în talie și își îngropă gura între coapsele ei.

Nu-i venea să creadă! Chiar o lingea acolo?

Nu trecu mult până când se simți copleșită de un val de excitare. El se retrase, ca să o privească flămând.

– Ai un gust divin, scumpa mea. Să continui?

– Da, oh, da!

Îi prinse capul și i-l băgă înapoi între coapse, ceea ce îl făcu să chicotească.

Apoi își băgă limba în ea, așa cum făcuse cu degetul cu câteva zile în urmă. Oh, cât de minunat! Cât de înnebunitor! Era ca un drog de care putea deveni brusc dependentă.

Începu să-i lingă un punct care, cu fiecare atingere a limbii, devenea mai sensibil și mai disperat. Olivia se trezi scoțând niște sunete ciudate de plăcere, arcuindu-se spre el, dar Thorn se retrase brusc.

– Nu încă, draga mea. Te vreau complet dezbrăcată, spuse el, și își șterse gura cu batista. Oricât de plăcut ar fi, vreau să văd restul – fiecare centimetru din tine.

Cuvintele lui o excitară și mai tare.

Ca și cum știa că pe Olivia nu o mai țineau picioarele, el se ridică de pe podea ca să se așeze lângă ea. Apoi o întoarse ca să-i desfacă rochia.

Împreună, reușiră să scoată corsetul. În câteva secunde, el o scăpă și de cămășuță, lăsând doar părul să-i mai acopere goliciunea.

Thorn își trecu un deget pe spatele ei, până la fese.

– Ești o zeiță, scumpa mea, spuse el, apoi îi prinse sânii în mâini pe la spate și începu să-i frece fără rușine. De la aceste doamne adorabile – spuse el, apoi își mută o mână între coapsele ei – până la această frumusețe bosumflată. Uită-te în oglindă! Vreau să vezi ce văd și eu.

În oglindă? Ea se uită în jur și văzu că trupurile lor erau perfect capturate de oglinda de pe peretele opus patului. O parte din ea se întrebă dacă oglinda aceea fusese intenționat pusă acolo, dacă el mai adusese alte femei în patul acela, exact în același scop. Cealaltă parte se desfăta cu expresia lui de dorință pură, sălbatică, în timp ce îi freca sfârcurile cu degetele de la o mână, iar cu cealaltă

o freca între picioare. Se umezi și mai tare doar văzând în oglindă acele mișcări.

– Și rândul *meu* când vine? întrebă ea. Și eu vreau să te văd dezbrăcat.

Era curioasă să-i vadă umflătura dură din pantaloni, pe care apucase să o frece doar câteva clipe, ultima dată când fuseseră atât de intimi.

– Oh, da! spuse el răgușit.

Își dădu jos papucii, apoi se ridică să-și scoată pantalonii și lenjeria, și le aruncă pe podea, alături de ciorapi.

– Poftim, spuse el, în timp ce stătea în fața ei, cu mâinile înfipte în șolduri. Uită-te după pofta inimii! Dar nu zăbovi prea mult ca să nu mă fac de râs.

Ea nu înțelegea cum putea el să se facă de râs, având în vedere că era deja dezbrăcat în fața ei, dar era de-a dreptul revelator să-l vadă în glorie. Schița lui *David* nu dezvăluia atât de amănunțit și la adevărata dimensiune părțile intime ale unui bărbat.

Mădularul gros care se ridica spre ea, dintr-o tufă de păr negru din care atârnau și două săculețe mari, era cu totul altceva decât văzuse ea în acea schiță. Cu siguranță nu avea în față o statuie.

Înghiți în sec cu greutate. Lucrul *acela* trebuia să intre în ea, așa cum pătrunseseră și limba, și degetul lui?

Dumnezeule!

Îl atinse cu degetele, iar mădularul zvâcni. Thorn o prinse de mână.

– Nu acum, scumpo, pentru că nu o să mai pot face asta cum trebuie, jur!

– Există un mod greșit și unul corect?

– Da. Într-un fel. Întinde-te, Olivia, spuse el, apropiindu-se, și o să-ți arăt modul corect. Presupunând că o să rezist atât de mult, șopti el în barbă.

Ea se întinse, iar el se puse în genunchi, între picioarele ei.

– Ești sigură că vrei asta? întrebă el.

– Cum aș putea fi sigură dacă n-am mai făcut-o niciodată?

El gemu.

– Mă pot opri acum, înainte să se întâmple ceva, dacă asta îți dorești.

Deja se întâmplaseră prea multe. Iar ea nu voia să dea înapoi.

– Nu te opri, șopti ea.

– Slavă Domnului, spuse el, apoi își băgă vârful mădularului între coapsele ei și începu să împingă câte puțin.

La început, fu destul de supărător. Nu părea să încapă deloc în ea.

Probabil și el gândea la fel.

– Ești atât de strâmtă, scumpo! Atât de caldă, de umedă și de strâmtă!

– Ești sigur că *așa* e bine?

– Oh, da, crede-mă, chicoti el. Este cât de bine se poate... pentru mine. Dar îmi imaginez că prima dată nu se simte prea grozav pentru o virgină. O să încerc să fac experiența mai plăcută pentru tine.

Apucă o pernă și apoi îi ridică șoldurile cât să o strecoare sub ele. Ea nu era sigură de ce, dar schimbarea de poziție îmbunătăți un pic lucrurile.

– E mai bine? gemu el.

Ea încuviință din cap. Nu putea vorbi, consumată de senzația de a-l avea atât de intim unit cu ea. Părea că mădularul lui devenea tot mai mare în interiorul ei pe măsură ce înainta. Dar la un moment dat atinse punctul acela tare care părea că ține în el toate senzațiile înnebunitoare și brusc se simți invadată de plăcere.

Gemu și se arcui spre el, în timp ce Thorn începu să iasă și să intre în ea într-un ritm splendid și nefamiliar. Era o experiență ireală, așa că se agăță de brațele lui puternice și se rugă ca Thorn să o ducă oriunde se îndrepta el.

Pentru că se ducea cu siguranță undeva, cu mușchii încordați și fața roșie. Începu să simtă că și ea se îndrepta spre ceva. Penetrările lui tot mai rapide provocau o plăcere și mai mare în acel punct din ea, iar privirea lui se afunda într-a ei cu o asemenea intensitate, încât în curând începu și ea să geamă și să se arcuiască în întâmpinarea lui, dornică să prindă cât mai mult din senzația aceea delicioasă care își făcea loc prin ea.

– Ah, iub... scumpa mea. Mă omori. Este înnebunitor de bine!

– Și pentru mine, spuse ea, și își dădu seama că nu era o minciună. Este... magic!

Și chiar era. Șocuri de căldură radiau prin ea și deveneau din ce în ce mai mari, mai puternice, mai fierbinți până când explodară, făcând-o să țipe din cauza intensității extazului.

Ca și cum asta provocase propria eliberare, Thorn se înfipse în ea cu un strigăt răgușit și-și vărsă sămânța. În timp ce stătea peste ea, cu trupul încă unit cu al ei, cu capul în scobitura gâtului, pe Olivia o cuprinse o minunată senzație de fericire, ceva ce nu mai simțise niciodată. Locul ei era acolo, cu el. Poate că Thorn nu înțelesese încă, dar ea știa cu siguranță.

Și era îndeajuns. Pentru moment.

Thorn stătea întins lângă ea. Inima nu-i mai bătea să-i spargă pieptul, iar trupul era relaxat și satisfăcut. Și totuși o voia din nou. Iar și iar.

Nu avea nici un sens. În urmă cu nouă ani, s-ar fi panicat la gândul unei căsătorii. La naiba, chiar se simțise îngrozit când fuseseră prinși sărutându-se! Dar acum nu simțea decât satisfacție. Și un vag ecou al dorinței de mai devreme.

Dacă făcea din nou dragoste cu ea, putea fi mai puțin grăbit și mult mai grijuliu. Dar era o nebunie. Însemna că avea *nevoie* de ea. Iar el nu avea nevoie de nimeni.

Se uită la trupul ei gol, strâns lângă al lui, și simți cum i-o ia sângele razna. Dumnezeule, intrase într-o mare încurcătură! Se întinse după colțul cuverturii și, ca să rămână cu mintea limpede, o trase peste părțile ei pe care le găsea tentante. Deși, dacă gândea așa, trebuia să o acopere din cap până-n picioare.

Drept răspuns, ea își puse capul pe umărul lui.

– Nu a fost cum mă așteptam.

Nu era nevoie să o întrebe la ce se referea.

– Mai rău? Mai bine?

– Oh, clar mai bine!

Ea își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui, iar Thorn își simți mădularul zvâcnind. Voia să își inhibe erecția, dar nu reușea niciodată în prezența ei. Însă trebuia să se străduiască.

– La ce te așteptai? întrebă el, sperând la un răspuns care să-i ia gândul de la faptul că o dorea din nou.

– Știi tu... la ce li se spune mereu fetelor, șopti ea, cu ochii fixați într-un punct din spatele lui. Că, odată ce se căsătoresc, o să aibă relații fizice dureroase cu soții lor, dar e în regulă, pentru că ei o să le dăruiască bijuterii, blănuri și alte lucruri din astea.

Dumnezeule! *Asta* sigur îi mai potolise erecția.

– Cu alte cuvinte, le spun tinerelor că o să fie prostituate după ce se mărită.

Ea îl privi șocată.

– Eu am spus mereu *același* lucru. De ce crezi că nu eram dornică să mă căsătoresc? Ce diferență este între a te căsători în înalta societate și a fi amanta unui bărbat?

– În primul rând, copiii tăi nu o să fie bastarzi, spuse el, netezindu-i o șuviță de păr. Dar, dacă te așteptai la ceva dureros, de ce m-ai lăsat să...

– Pentru că nu știam ce să cred. Iar eu când nu sunt sigură, prefer să experimentez lucrurile pe mine.

– Ca la un experiment chimic.

– Exact! zâmbi ea.

Deci de asta era nevoie ca s-o facă să-i zâmbească așa de încântată. Nu era de mirare că Juncker fusese atât de plin de sine. Numai uitându-se la zâmbetul acela, Thorn simțise cum i se umflă inima în piept.

Chicoti.

– Prefer acest gen de experimente în detrimentul celor pe care le faci în laborator, îi explică el.

– Sunt cu siguranță mai... plăcute în anumite privințe, spuse Olivia, după care expresia ei deveni gânditoare. Și dacă tot vorbim de experimente, crezi că Grey o să se necăjească foarte tare când o să afle adevărul despre moartea tatălui său?

– Mă îndoiesc. Bănuia de ceva timp. În plus, nu și-a cunoscut niciodată tatăl, și dacă e să cred ce am auzit despre el, fostul duce nu a fost chiar o persoană de treabă.

– Acest lucru e mai degrabă trist. Iartă-mă că întreb, dar, dacă nu și-a cunoscut niciodată tatăl, de ce îi pasă dacă a fost omorât?

Thorn se întrebă cât de mult putea să-i spună despre tatăl lui Grey. La urma urmei, ajunseseră la un moment în care putea să-i spună chiar totul. Pentru că ea urma să depună mărturie la proces, asta presupunând că reușeau să afle cine fusese criminalul. Și poate că avea niște teorii și despre celelalte decese. Pentru că era cu siguranță o femeie foarte inteligentă.

– Grey se teme că persoana care l-a otrăvit pe tatăl său l-ar fi ucis și pe tatăl meu și pe al lui Gwyn, dar și pe tatăl nostru vitreg și chiar pe unchiul lui Sheridan.

Ea făcu ochii mari.

– Dar... am crezut că tatăl tău a murit într-un accident de trăsură.

– Așa este. Dar am vorbit cu inspectorul local în această dimineață, iar el spune că e destul de probabil ca accidentul să se fi produs pentru că cineva a stricat intenționat trăsura. Poate că a slăbit șuruburile de la capra vizitiului, care a fost găsită la distanță de trăsură.

– Dumnezeule! Ce îngrozitor!

– Toate acestea sunt presupuneri. Așa că o să avem de luptat dacă vrem să dovedim ceva. Dar sunt dispus să investighez ca să văd ce pot afla.

– Dar celelalte decese? Și acei oameni au murit otrăviți?

– Mă tem că nu. Altfel ar fi fost simplu. Uciderea tatălui lui Grey era, de fapt, cel mai ușor de dovedit. Din acest motiv am început investigațiile cu moartea lui. Modul în care au murit ceilalți a fost diferit. Dar toate decesele au fost dubioase – tot felul de accidente și lucruri de genul ăsta. De aceea e important pentru noi. Nu ne putem simți în siguranță până când nu aflăm dacă tații noștri au fost omorâți, la fel ca doi dintre unchii lui Beatrice și ai lui Joshua, unul dintre ei fiind tatăl nostru vitreg.

Ea îl îmbrățișă mai strâns, ca și cum încerca să-l protejeze.

– Cam mulți oameni morți.

– Toți patru erau duci. Iar doi dintre ei au murit relativ tineri.

– Ce șocant! Iar biata mama ta să fie văduvă de trei ori... Cum rezistă?

– În primul, nu am implicat-o deloc în această investigație, cum ți-am mai zis. Nu vrem să-i spunem nimic până când nu suntem siguri că a fost vorba de niște crime.

– Foarte înțelept din partea voastră. Nu are rost să o alarmați dacă nu sunteți siguri.

– Exact.

– De fapt, voiam să întreb cum a făcut față faptului că a pierdut trei soți? Sigur i-a fost greu.

– I-a fost. Îi este. Din fericire, se poate baza pe noi toți, zâmbi el.

Olivia se întinse pe spate, cu ochii spre baldachin.

– Oh, dar nu este același lucru, și știi foarte bine! Nu-mi pot imagina cum ar fi să am un soț, apoi să fie luat de lângă mine fără

ca eu să am nici o putere să împiedic asta. Să treci chiar și o singură dată prin așa ceva e îngrozitor. Dar de trei ori? Cred că a fost oribil.

Avea dreptate. Iar el știa că mama lui suferise. Era unul dintre motivele pentru care nu trebuia niciodată să se căsătorească. Și totuși, mama lui în mod clar nu gândise la fel.

– Sincer să fiu, mama l-a iubit cu adevărat numai pe unul dintre soții ei, pentru care a simțit acea dragoste romantică până la adânci bătrânețe.

Olivia se întoarse ca să-l privească.

– Pe tatăl tău, vrei să spui. Cel despre care mama a spus că avea o amantă.

– Da. Deși nu mai sunt convins de ceea ce a spus mama ta.

– Dar așa păreai. De aceea nu crezi în căsătoria plină de dragoste și fericire? șopti ea. Din cauza vorbelor spuse de mama despre părinții tăi?

La naiba! Se aventuraseră într-un subiect pe care nu avea nici un chef să-l discute în acel moment. Știa că trebuia să o ceară în căsătorie pe Olivia, dar nu era pregătit să o facă.

„Ți-e frică să nu fii refuzat din nou", îi șopti conștiința.

Nu era adevărat. Nu se temea de nimic.

– Deci? insistă ea. De aceea nu crezi în dragoste și în fericire? Din cauza vorbelor spuse de mama?

El oftă.

– Oarecum. Dar și pentru că am văzut cu ochii mei cât de nefericită poate fi o căsnicie. Și tu la fel. Ai spus că mama ta vitregă poate fi considerată, teoretic, văduvă, având în vedere cât de des o lasă singură tatăl tău.

– Da, dar nu cred că au o căsnicie nefericită. Nu se ceartă. Pur și simplu nu fac nimic împreună. Și, din câte îmi amintesc, tata se comporta la fel și cu mama mea. Pur și simplu nu e genul căruia să-i placă să fie căsătorit. Suspectez că are o amantă. Sau mai multe. Deși, sincer, nu am vreo dovadă. Nu e atât de nebun încât să se expună cu ele. Dar tu ce căsătorie nefericită ai văzut cu ochii tăi? Mama ta cu tatăl vitreg?

– Nu e vorba de ei. La fel ca în cazul părinților tăi, nu se putea spune că erau nefericiți. Dar nici îndrăgostiți nu erau. Formau o pereche practică și le convenea amândurora. Cred că simțeau afecțiune unul față de celălalt, dar nu genul acela de iubire romantică

despre care scriu poeții, spuse el și-i aranjă o șuviță de păr. De fapt, m-aș hazarda să spun că erau fericiți tocmai pentru că genul acela de iubire nu existase în căsătoria lor.

– Deci nu a fost vorba de o căsătorie nefericită pe care ai văzut-o cu ochii tăi. Mă întreb dacă nu cumva te folosești de scuza asta ca să-ți poți continua liniștit viața de burlac lipsit de griji.

El se încordă. „Cere-o în căsătorie, prostule! Asta vrea."

La naiba cu rațiunea lui!

– Crede-mă, am fost martorul multor căsnicii nefericite în lumea bună aflându-mă în patul multor femei măritate. Li se părea că, dacă se culcă cu mine, compensează nefericirea din căsnicia lor. Se înșelau.

– În patul multor femei măritate? spuse ea cu o expresie îndurerată pentru o clipă. Cât de multe?

De ce naiba îi tot ieșeau pe gură vorbe care nu făceau decât să înrăutățească și mai mult situația? Cu siguranță nu voia să discute despre femeile cu care se culcase. Nu cu ea, în orice caz.

– Destule încât să devin sceptic în privința probabilității de a fi fericit cu o soție tipică, din societate. Tinerele care încearcă de obicei să-mi atragă atenția o fac doar pentru că sunt un duce cu o avere considerabilă. Nu le pasă de mine ca persoană. Și nici acelor femei măritate. Am fost întotdeauna doar o unealtă pentru atingerea unui scop.

– Cum poți fi sigur de asta? Mă refer la tinere.

– Pur și simplu sunt, zise el și se întoarse pe o parte ca s-o privească. Chiar trebuie să vorbim despre asta? întrebă el, apoi îi cuprinse sânii și-și lipi buzele de ale ei. Am în minte o sumedenie de lucruri mult mai plăcute pe care putem să le facem.

În ciuda faptului că el îi mângâia sânii, ea părea să ezite. Apoi, cu un zâmbet forțat, îi trase capul spre ea ca să-l sărute din nou.

Thorn se simți din nou în siguranță. *Avea* să o ceară în căsătorie, dar nu chiar în acel moment. Nu când mai aveau acele ore la dispoziție în care erau singuri.

„Ticălos. Escroc. Desfrânat." Da, așa era. Și avea să mai fie o perioadă scurtă. Apoi avea destul timp s-o ceară de soție.

Capitolul 13

Când se trezi, Olivia se uită după Thorn, dar acesta nu mai era în pat. Și judecând după lumina strălucitoare care invadase încăperea, fusese probabil o idee foarte înțeleaptă. Însă *ea* nu avea nici un motiv să se grăbească.

Își trase cuvertura până sub bărbie și oftă satisfăcută. Thorn făcuse dragoste cu ea de două ori. Se simțea ca o femeie. Și era femeie, nu mai era o fată. Deși nu mai putea fi considerată de mult drept fată la vârsta ei.

O femeie, da. Femeia *lui*.

Cu o bruscă strângere de inimă, se întoarse să se uite la perna pe care stătuse el. Și își aminti că, la un moment dat, când o făcuseră a doua oară, se băgaseră sub cuverturi. Dar acum era ca și cum Thorn nu fusese niciodată acolo.

Își ridică bărbia. Prostii. Fusese acolo și se comportase ca și cum ea era specială pentru el.

„Adică la fel ca ultima oară? Când mama ta l-a obligat să te ceară în căsătorie?"

– Taci! își goni ea gândul cu voce tare. Lasă-mă să mă mai bucur un pic!

Deodată, camerista ei temporară năvăli în cameră.

– Oh, slavă Domnului că v-ați trezit, în sfârșit! A venit mama dumneavoastră vitregă și este foarte furioasă. E cu Excelența Sa în salon chiar în acest moment și vrea să vă vadă.

Îi luă o clipă să priceapă, dar când înțelese ce se întâmpla, panica înlocui senzația delicioasă de satisfacție cu care se trezise. Mama ei acolo?

Dumnezeule! Ceva se întâmplase. Altfel cum știuse că ea era la Rosethorn? Iar Thorn era cu mama ei? Nu putea fi mai rău de atât.

Olivia vru să se ridice din pat, dar își dădu seama că era goală, ceea ce putea da de bănuit cameristei.

Așa că îi spuse femeii:

– Te duci să ceri niște cafea pentru mine, te rog? Altfel n-am cum să fac față unei conversații cu mama.

– Bineînțeles. Dar cred că ar trebui să vă grăbiți. Excelența Sa pare un pic cam... enervat de Lady Norley.

– Nu aveam nici o îndoială, murmură Olivia.

Imediat ce camerista părăsi încăperea, sări din pat, găsi cămașa de noapte și o trase pe ea. Apoi înlemni când văzu hainele din ziua precedentă aranjate pe un scaun. Era sigură că nu le pusese *ea* acolo, ceea ce însemna că *el* o făcuse.

Alergă în salon și se uită pe pervazul unde el îi desfăcuse cocul. Nu mai era nici o urmă de ace de păr. Probabil el le adunase și le pusese undeva.

Se întoarse în dormitor și le găsi pe măsuța de toaletă. Simți o împunsătură în piept. Deci el făcuse toate acele eforturi ca să fie sigur că nu o punea într-o situație care ar fi ruinat-o pe vecie.

Putea interpreta gestul în două feluri. Ori era extrem de curtenitor cu femeia cu care intenționa să se căsătorească, ori își acoperea urmele ca să nu fie nevoit să se însoare cu ea. Fără îndoială, era ceva ce făcuse de multe ori cu amantele lui care erau măritate.

Camerista se întoarse ca s-o anunțe că urma să aducă imediat cafeaua, iar Olivia îi mulțumi. Femeia merse apoi la pat și rămase cu ochii fixați pe ceva.

– Domnișoară, spuse ea, arătând spre cuvertură. Acolo e... sânge.

Oh, Dumnezeule! Thorn ratase o probă crucială a... indiscreției lor.

– Am venit târziu și eram așa de obosită încât abia am reușit să mă dezbrac. Apoi m-am întins pe pat ca să nu cad din picioare. Când m-am trezit, era deja noapte și mi-am dat seama că îmi venise menstruația. Eram prea obosită și n-am mai avut puterea decât să-mi pun cămașa de noapte și să-mi pun niște cârpe. Nu mi-am dat seama că am sângerat pe cuvertură. Sper că nu e prea greu de curățat.

Olivia știa că vorbea mult și prost, dar era disperată să ascundă ce se întâmplase. Pentru că, dacă Thorn făcuse atâtea eforturi, probabil avea un motiv, iar ea nu voia să dea totul peste cap doar pentru că nu putea minți convingător.

Camerista se înroși, dar expresia bănuitoare de pe față ei dispăru complet.

– Oh, nu, stați liniștită! Noi, femeile, știm cum se întâmplă lucrurile astea. Dacă îmi dați cămășuța pătată, o să am grijă să fie curățată cum trebuie.

– Mulțumesc.

Camerista o ajută să se îmbrace și nu mai aduse vorba de menstruație. Olivia nu putea decât să spere că femeia o crezuse.

Dar mama ei era acolo. Iar Oliviei i se părea mai liniștitor decât era cazul. Pentru că măcar avea un umăr pe care să plângă, dacă Thorn se dovedea a fi un ticălos.

Chiar dacă o cerea în căsătorie, îi spusese deja clar că nu-i putea oferi dragoste și fericire. Și probabil chiar fusese sincer. Dar nu știa ce simțea ea despre această declarație.

Odată îmbrăcată, dădu pe gât repede niște cafea, apoi se grăbi pe scări, spre salon. Când intră, îi găsi pe Gwyn și pe Thorn încercând să o țină în frâu pe mama ei vitregă.

– Jur pe viața mea, Lady Norley! spuse Thorn. Nu v-am ascuns fiica și nici n-am răpit-o ca s-o duc undeva. Sunt sigur că o să coboare dintr-o secundă într-alta. Se uită spre ușă și o zări pe Olivia. Vedeți? E aici. Probabil a dormit mai mult. Știu de la servitori că a lucrat în laborator până târziu în noapte.

Mama vitregă se ridică și merse în întâmpinarea Oliviei, pe care o sărută pe ambii obraji. Avea o privire sincer îngrijorată.

– Ești bine, da? Chiar am fost îngrijorată!

– Sunt bine, mamă.

– O să cer să ne aducă niște ceai și cafea, zise Gwyn.

– Și poate un pic de pâine prăjită și unt pentru mine, interveni Olivia, care era lihnită după noaptea intensă pe care o trăise.

– Bineînțeles, spuse Gwyn cu un zâmbet pe buze și ieși din cameră.

Fără tragere de inimă, Olivia își îndreptă atenția către mama sa.

– Dar cum m-ai găsit, mamă?

Lady Norley strânse din buze.

– Te rog să nu-mi amintești că nu mi-ai spus adevăratul motiv pentru care te-ai dus la moșia Greycourt. Și că n-ai făcut nici un efort să mă anunți că ai fost de acord să vii aici cu – îi aruncă lui Thorn o privire ucigătoare – un bărbat care aproape că ți-a ruinat reputația cândva. Și e mai mult decât evident că nu se străduiește să evite să ți-o distrugă din nou!

Thorn era ciudat de tăcut.

– Mamă, protestă Olivia. Ducele a fost un gentleman desăvârșit. Pe deasupra, după cum vezi, Lady Gwyn a fost aici tot timpul, ca însoțitoarea mea. Totul este cât se poate de cuviincios.

Mama pufni.

– Decența nu a fost niciodată una dintre preocupările tale. Dar nu-ți dai seama cât de repede se poate transforma o femeie dintr-un diamant pur ca lacrima în principalul subiect de bârfe din societate din cauza unei singure mișcări greșite. Iar eu știu foarte bine cum se pot întâmpla lucrurile astea, spuse ea, privindu-l insistent pe Thorn. Am văzut multe în societate la vremea mea.

– Mamă, nu am făcut decât să-mi practic profesia. Contele de Greycourt și soția lui au fost gazde excelente, care mi-au dat șansa să fiu o chimistă adevărată. Să fac ceva important, nu să brodez perne și să mă las curtată de bărbați pe care îi interesează doar modesta mea avere. Singurul lucru care m-a făcut să vin aici după aceea a fost...

Văzând încruntătura mamei, își dădu seama că spusese deja prea mult.

– Care a fost acel motiv? insistă mama.

– Ceva... ceva s-a întâmplat cu laboratorul meu de acolo. Cineva a intrat în el și a distrus câteva lucruri...

– Vrei să spui că l-a aruncat în aer? Că o explozie nu mi se pare același lucru cu câteva lucruri distruse, adăugă ea cu o urmă de durere în ton. Tu, domnișoară, continui să-mi ascunzi lucruri...

Olivia se surprinse singură când se auzi spunând:

– Iar tu, mamă, faci același lucru! Încă nu mi-ai explicat cum ai aflat că am plecat de la Carymont.

Când văzu că Lady Norley evita să răspundă, Thorn se hotărî să intervină:

– Este foarte important să știm acest lucru, Lady Norley.

– Foarte bine, spuse ea și-și îndreptă umerii. Am primit acasă o scrisoare anonimă în care se spunea că ar trebui să mă interesez unde s-a dus fiica mea pentru că nu mai e la Carymont. Scrisoarea nu spunea și unde a plecat, așa că m-am dus la Carymont ca să aflu. Apoi am venit direct aici.

– Aveți scrisoarea la dumneavoastră? întrebă Thorn.

– Sunt sigură că o am, rosti ea și începu să scotocească prin săculeț până ce găsi hârtia. Poftim, Excelență! exclamă ea în timp ce-i întindea scrisoarea. Deși nu știu ce altceva ai putea să afli din scrisoare.

El examină plicul și hârtia.

– Și ați primit-o prin poștă?

– Nu. A fost lăsată majordomului de la casa noastră din Surrey.

– Pot s-o păstrez? întrebă el.

– Bineînțeles, spuse Lady Norley, ușor surprinsă de întrebare.

Olivia îl văzu pe Thorn încruntându-se.

– La ce te gândești? întrebă ea. Cine crezi că a trimis-o?

– Cel mai probabil același băiat care a dat foc laboratorului. Ați remarcat pe cineva care v-a urmărit pe drumul spre Rosethorn? o întrebă el pe Lady Norley.

– Să mă *urmărească* pe mine? Dumnezeule, nu! Bine, nu am stat cu ochii pe fereastră ca să văd dacă mă urmărește cineva. Dar vizitiul nostru cu siguranță ar fi observat și ne-ar fi spus.

Olivia se concentră asupra lui Thorn.

– Deci crezi că persoana aceea a trimis scrisoarea ca să vadă unde se duce mama? Sperând că așa mă găsește *pe mine?*

Thorn ridică din umeri.

– Deja am stabilit că nu o să se dea în lături de la nimic ca să te oprească să dovedești că tatăl lui Grey a fost otrăvit.

– Otrăvit! exclamă mama. Oh, Dumnezeule! Am nevoie de săruri! Unde îmi sunt sărurile? spuse ea, răscolind frenetic prin săculeț.

Olivia îi luă săculețul, găsi sărurile și i le întinse.

– Mulțumesc, draga mea, spuse ea, și începu să le fluture pe sub nas, probabil mai mult de spectacol, nu pentru a preveni un leșin.

– O să pun oameni de pază pe drum, pentru orice eventualitate, spuse Thorn.

– Nu e nevoie, zise Lady Norley. Eu și Olivia plecăm imediat. Nu o mai las nici o secundă aici, ca să-i ruinați reputația pe vecie.

– Mamă... începu Olivia.

– Nu am nici o intenție să-i distrug reputația, interveni Thorn, ca și cum Olivia nici nu deschisese gura. Plănuiesc să mă căsătoresc cu ea.

Olivia înlemni. Thorn chiar spusese așa ceva?

Propunerea însă nu avu nici un efect asupra lui Lady Norley, care era în continuare agitată.

– Numai peste cadavrul meu! spuse ea, șocându-i pe Olivia și pe Thorn.

El o țintui cu privirea pe Lady Norley.

– Cred că noi doi ar trebui să discutăm în privat, îi spuse el mamei vitrege.

– Nicidecum! izbucni Olivia. Ultima dată când ai discutat în privat cu mama, te-a șantajat ca să mă ceri în căsătorie!

– Știai despre șantaj? bălmăji Lady Norley.

– Am aflat de curând. Acesta e alt lucru pe care l-ai ascuns de mine, îi reproșă Olivia.

– N-am vrut să-ți rănesc sentimentele! se apără femeia.

– Sunt sigură că intențiile tale au fost cât se poate de nobile. Toată lumea pare să aibă intenții nobile când ascunde lucruri de mine.

În momentul acela, Gwyn intră însoțită de servitorii care aduceau cafea, ceai, platouri pline cu prăjituri delicioase, pâine și unt. În timp ce servitorii așezau platourile, ea îi rugă pe cei trei să ia loc.

Olivia mâncă pâine cu unt, în timp ce așteptă ca servitorii să iasă din salon. Când plecară, ea îi spuse lui Thorn:

– Condiția ca măcar să iau în considerare cererea în căsătorie este ca propunerea ta să fie sinceră.

Gwyn păru șocată de acea replică, dar alese, cu înțelepciune, să nu intervină în discuție.

Thorn îi zâmbi tandru Oliviei.

– Aceasta chiar este o cerere sinceră în căsătorie, scumpo. Chiar îmi doresc să fii ducesa mea.

Un milion de întrebări se învârteau prin capul Oliviei.

– Mama, te rog, poți ieși pe hol câteva minute? Trebuie să am o discuție între patru ochi cu Excelența Sa.

Mama se uita când la Thorn, când la Olivia.

– Nu te căsătorești cu el, nu cu un om care are o asemenea reputație. Eu mi-am învățat lecția în ceea ce-i privește pe cei din neamul Thornstock. Iar tu, scumpa mea, o să găsești ceva mai bun decât ți se oferă acum.

Olivia avea însă îndoieli în acea privință.

– Mamă, te rog, lasă-mă să discut cu ducele!

Gwyn interveni, în sfârșit, ridicându-se din fotoliu și întinzând mâna către mama vitregă.

– Lady Norley, ați văzut ce grădini superbe are fratele meu? E o vreme minunată astăzi și sunt convinsă că v-ar plăcea să facem o mică plimbare.

Femeia păru să ezite, însă în cele din urmă se ridică și plecă, îndrumată de Gwyn. Abia ieșiră pe ușă, că Thorn veni să se așeze lângă Olivia.

Îi luă mâna.

– Spune-mi ce obiecții ai, scumpa mea, și o să încercăm să găsim o soluție!

Principala ei obiecție era că Thorn nu o iubea și nici nu intenționa să schimbe situația. Dar era prea lașă ca să spună așa ceva, mai ales că nici ea nu era încă sigură că îl iubea. Pe lângă asta, avea și alte obiecții.

– Mi-ai spus, la balul organizat în Londra de sora ta, că nu o să mă mai ceri niciodată în căsătorie. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Totul e diferit acum.

Ea își coborî vocea.

– Pentru că te-ai culcat cu mine?

– Pentru că am ajuns să te cunosc mai bine. Când am înțeles că habar nu aveai de șantajul pus la cale de mama ta vitregă, am început să te privesc altfel și mi-am dat seama că ești tânăra drăguță și cu principii de care am fost fermecat în urmă cu nouă ani.

– Fermecat? Nu ai fost fermecat de mine!

El se aplecă mai aproape de ea.

– Chiar credeai că obișnuiam să sărut fiecare femeie care îmi ieșea în cale? Te asigur că nu era cazul. Dar tu, cu interesul tău pentru chimie, m-ai fascinat. De ce crezi că m-am înfuriat atât de tare când am fost prinși? Eram sigur că ai conspirat cu mama ta ca să mă atragi într-o capcană, că mi-ai luat mințile cumva.

– Hai, pentru Dumnezeu! bombăni ea și dădu să se ridice.

El o trase înapoi.

– Ceea ce vreau să spun este că, în ce mă privește, lucrurile s-au schimbat în relația dintre noi. E ca și cum ne-am scos, în sfârșit, ochelarii de cal și ne putem vedea cu adevărat unul pe celălalt. Nu ești de acord?

– Poate.

– Și mai există o serie de motive practice pentru care ar trebui să ne căsătorim. Indiferent ce simți tu în legătură cu asta, *eu* sunt cel care ți-a luat inocența. O persoană anonimă știe deja că ai plecat de la Carymont și a informat-o pe mama ta vitregă, deci ce ar împiedica-o să vorbească despre asta și în societate? Iar dacă a urmărit-o pe mama ta până aici, știe cu siguranță că ești cu mine. E îndeajuns să lanseze zvonul că ai fost aici singură cu mine, iar reputația ta e distrusă pe vecie.

– Dar nu-mi pasă de asta, spuse ea. Nu mă interesează dacă sunt o paria. Oricum nu mi-am găsit niciodată locul în societate. De ce crezi că îmi plac atât de mult piesele lui Juncker? Pentru că îi ridiculizează pe cei care ar face orice ca să fie integrați și bine văzuți în societate și îi laudă pe cei care gândesc independent. Uneori, am senzația că exact pentru *mine* scrie acele piese. Știu că sună prostesc, dar așa simt.

O expresie acră străbătu fața lui Thorn, ceea ce îi aminti Oliviei că el nu se dădea în vânt după piesele lui Juncker.

– Vreau să spun că nu-mi pasă dacă reputația mea e distrusă.

El o privi insistent.

– Dar un asemenea scandal țesut în jurul tău nu o să te ajute să-ți faci un nume în domeniul chimiei.

– Chimiștilor nu le pasă de societate și de scandaluri. Pe ei îi interesează doar să izoleze elemente noi, să facă experimente pentru a-și demonstra ipotezele, să descopere noi compuși chimici care să ajute oamenii. Și oricum nu m-ai lăsa să-mi fac în continuare meseria de chimistă după ce ne căsătorim.

– De ce nu te-aș lăsa?

Ea sorbi din cafea.

– M-ai lăsa să fac experimente care ar putea duce la situații periculoase?

– Nu toate experimentele tale sfârșesc cu explozii, nu-i așa?

– În general nu. Dar se poate întâmpla.

– Înțeleg.

Thorn își turnă cafea și luă și el o înghițitură.

– O să ne înțelegem și în privința muncii tale din laborator, spuse el. Amândoi avem pasiunile noastre, deci trebuie să ajungem la un acord legat de cât timp dedicăm acestor lucruri.

Ce mod ciudat avea Thorn de a privi lucrurile!

– Eu nu consider o pasiune ceea ce fac. Îmi iau munca în serios.

– Bine. Atunci putem să-i spunem modalitate de a petrece timpul liber.

– E o profesie!

– De obicei, ducesele *nu* au o profesie, sublinie Thorn.

– Cu siguranță nu mă liniștești în ce privește intenția mea de a-mi continua munca de chimist după ce mă căsătoresc cu tine. Și, oricum, ce așa-zise pasiuni ai tu?

Thorn începu să se alarmeze.

– Nimic ce te-ar putea deranja, dacă ăsta e răspunsul pe care îl cauți. Îndeletniciri de-ale domnilor...

– Cum ar fi să bei, să joci cărți și să-ți faci amante?

El îi aruncă o privire sumbră.

– O să-ți fiu credincios, dacă asta e ceea ce întrebi.

Acesta era doar unul dintre lucrurile despre care întrebase.

– Tu deja îmi cunoști *pasiunea*. De ce nu poți să-mi spui care sunt pasiunile tale?

– După cum spuneam, nu e ceva la fel de concret precum chimia. Îmi place să mă duc la teatru, la club, genul acesta de lucruri.

– La fel ca tatăl meu.

– Cu siguranță *nu* ca tatăl tău, spuse el cu înverșunare. Intenționez să fiu alături de tine și de copii. Vreau să fiu un soț bun, nu un nemernic egoist. Dar nu insinuez că tatăl tău e un nemernic, încercă el să scape din propria capcană.

– Crede-mă, chiar este, spuse ea sec.

Era clar că nu avea să primească un răspuns mai la obiect de la Thorn. Poate că reușea să accepte aceste lucruri în viitor. Atât timp cât el o lăsa să-și practice meseria.

– Că tot vorbim de copii, spuse el, dacă ești deja însărcinată?

– Asta ar schimba, într-adevăr, lucrurile. Cu siguranță m-aș căsători cu tine. N-aș putea să fac un copil să sufere și să fie considerat un bastard, după ce comportamentul meu irresponsabil a dus la venirea lui pe lume.

– Și al meu. De fapt, eu sunt cel vinovat. Eu te-am sedus.

Ea ridică din umeri.

– Dar am *vrut* să fiu sedusă.

El o luă de mână.

– Și acum, după ce ai fost sedusă, simt că vrei să ți se întâmple din nou. Presupunând că ți-a plăcut.

– Mi-a plăcut, recunoscu ea.

Un zâmbet vag înflori pe buzele lui.

– Și *acesta* e un argument în favoarea căsătoriei, nu crezi?

– Presupun că da, zise ea, uitându-se la mâinile lor împreunate. Numai că eu... Pur și simplu nu vreau să te căsătorești cu mine din impulsul nobil de a mă salva. Sau deoarece crezi că trebuie să mă protejezi de răufăcătorul sau de răufăcătorii pe care familia ta încearcă să-i găsească.

– Recunosc că într-u câtva prefer să te țin aproape de mine pentru că mi-e teamă că ai intrat și tu în atenția acestor *răufăcători* despre care vorbești. Dar restul adevărului e mai egoist – vreau să mă căsătoresc cu tine dintr-un impuls scandalos de a te avea în patul meu oricând doresc. Asta te face să te simți mai bine după cererea mea în căsătorie?

Ea ridică o sprânceană.

– E cu siguranță mai apropiat de stilul tău.

El redeveni serios.

– Cred că o să facem o pereche bună, Olivia. Ne simțim mai bine unul în compania celuilalt decât în societate. Vrem aceleași lucruri de la viață. Și pur și simplu ne potrivim. Pentru mine este îndeajuns. Nu e destul și pentru tine?

Olivia simți un junghi în inimă, dar se străduí să-l ignore. Nu, era suficient pentru ea. Încă își dorea dragoste, fericire și tot ce izvora din asta într-o căsnicie. Din păcate, el nu voia același lucru. Iar ea nu era sigură că Thorn avea să-și dorească vreodată lucrurile acelea.

Putea ea să accepte acea situație?

– Da, răspunse Olivia. Este destul.

Cel puțin pentru moment. Poate că ajungeau la un moment dat să se iubească.

Urma partea cea mai dificilă. Să o informeze pe mama ei vitregă.

Capitolul 14

– Ți-ai ieșit din minți? urlă Lady Norley. Omul ăla o să-ți distrugă viața dacă te măriți cu el.

– Mamă, te rog...

Erau în salon și purtau la nesfârșit aceeași discuție, în timp ce Thorn îi spunea surorii sale, pe hol, că se logodiseră.

Mama ei era de neînduplecat.

– Vorbesc foarte serios, spuse ea. Știi ce reputație are? Câte femei a sedus? Ți-ar fi mai bine nemăritată – și știi că nu am mai zis așa ceva în viața mea – decât să te căsătorești cu el.

– Nu are nici un sens ce-mi spui. În urmă cu câțiva ani, l-ai șantajat că să-l facă să mă ceară în căsătorie, iar acum nu vrei să se însoare cu mine?

– În urmă cu câțiva ani, am vrut să fiu o mamă bună pentru tine. Și asta însemna să-ți găsesc cel mai bun gentleman care să te ia de soție. La vremea aceea, am crezut că acel bărbat era Thornstock. În primul rând, pentru că era duce. În al doilea rând, fusese surprins sărutându-te, așa că era clar că-i plăceai. Dar pe vremea aceea nu era ce e astăzi: un ticălos și un depravat.

– Nu vorbi așa despre el! spuse Olivia fermă. Vreau să mă căsătoresc cu el, iar el vrea să se căsătorească cu mine. Așa că trebuie să accepți, mamă! Sunt destul de mare și nu am nevoie de permisiunea ta. Dar mi-ar plăcea, totuși, să am binecuvântarea ta, adăugă ea pe un ton mai blând.

Lady Norley oftă și se lăsă într-un fotoliu.

– Vreau să fac ce e bine pentru tine, draga mea. Dar uneori nici eu nu știu ce ar fi mai bine.

– Nici eu, rosti Olivia și o apucă de mână. Dar îți apreciez eforturile și știu că întotdeauna îmi vrei binele.

– Când m-am căsătorit cu tatăl tău, mi-a spus clar că mă ia de nevastă din două motive: să-i fac un moștenitor și să fiu mama ta.

Am ratat partea cu moștenitorul, dar pentru cealaltă parte m-am străduit din toate puterile. Mi-am dorit să fiu o mamă bună pentru tine.

– Și ai fost, mamă! Sincer.

Lady Norley o apucă strâns de mână.

– Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, spuse ea cu lacrimi în ochi. Aveai opt ani și erai o fetiță care încă jelea după mama care îi murise. Și aveai atât de multă nevoie de mine! Iar acum...

– Acum am și mai multă nevoie. Avem o nuntă de organizat, iar casa aceasta trebuie aranjată.

Cinstit vorbind, Olivia știa că nu era nevoie ca acel conac să fie aranjat, dar mamei sale îi plăcea să schimbe lucrurile prin casă, așa că probabil o încânta să poată face modificări și în noua locuință a fiicei sale.

Olivia își dădu seama că urma să aibă, în sfârșit, propria gospodărie, un loc pe care trebuia să-l conducă după cum dorea. Bineînțeles că Thorn avea o menajeră, un majordom și probabil un milion de alți servitori. Dar cineva trebuia să le spună ce să facă. Acea persoană era ea. Cât de impetuos suna!

Existau în mod clar niște avantaje pentru femeile căsătorite la care ea nu se gândise până atunci. „Vreau să mă căsătoresc cu tine dintr-un impuls scandalos de a te avea în patul meu oricând doresc."

Simți cum se înroșește. Încă un avantaj: acela de a împărți patul cu Thorn.

– Te-ai înroșit, spuse Lady Norley.

– E cam cald aici, nu crezi? zise Olivia, apăsându-și palmele pe obraji.

Mama vitregă o privi mai atentă.

– Te-ai înroșit cu gândul la el!

– Și ce e rău în asta? N-ar trebui să mi se pară atrăgător viitorul meu soț?

Mama oftă.

– Bineînțeles că ar trebui. Dar asta înseamnă că ești mai îndrăgostită de el decât credeam. El e cel care ți-a spus despre șantaj? întrebă ea, privindu-și mâinile.

– Da, el a fost. A vrut să-mi explice de ce era atât de furios când am refuzat să mă căsătoresc cu el în urmă cu nouă ani. Olivia se uită prin încăpere și apoi spre fereastră, prin care îi putea vedea

pe Gwyn și pe Thorn plimbându-se prin grădină, iar durerea pe care o simți în piept deveni și mai puternică. Chiar credeai că sunt incapabilă să atrag un potențial soț, astfel încât l-ai șantajat ca să mă ceară în căsătorie?

– Nu! Asta ai crezut?

– Am crezut că voiai să scapi de fiica vitregă cea neîndemânatică și preocupată doar de chimie înainte să te trezești că e prea târziu și să rămâi cu ea pe cap pentru tot restul vieții. Probabil ai fost foarte dezamăgită de mine că l-am refuzat după toate eforturile pe care le-ai făcut.

– Nici vorbă! Nimic din ce faci nu m-ar putea dezamăgi, scumpa mea. Și n-am vrut să știi de aranjamentul pe care îl făcusem cu el. Vreau să te asigur că pur și simplu nu-mi doream decât tot ce era mai bun pentru tine. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să scap de tine. De ce crezi că sunt aici? Ca să te salvez de o căsătorie dezastruoasă.

– Nu e nevoie să fiu salvată, mamă! Sau, mai bine spus, mă pot salva singură dacă este nevoie. Deci am binecuvântarea ta? zâmbi Olivia.

Mama o privi insistent.

– Îl iubești?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Olivia, probabil tocmai pentru că evitase să-și pună singură acea întrebare după ce îl auzise pe el vorbind cu cinism despre dragoste și fericire într-o căsnicie. Așa că spuse adevărul:

– Nu știu. Mă tem că, dacă îmi permit să-l iubesc, o să-mi frângă inima în bucăți.

Pronunțate cu voce tare, cuvintele acelea făceau ca presupunerea ei să fie posibilă.

Mama încuviință din cap.

– Îți înțeleg teama, deși căsătoria a fost ceva diferit pentru mine. Când m-am măritat cu tatăl tău, știam că nu era o uniune bazată pe dragoste, dar am acceptat. Nu m-a mai cerut nimeni în căsătorie, așa că mi-am jucat și eu șansa. Și nu regret deloc, pentru că te-am avut pe tine să mă faci fericită, să mă iubești. Și, deși poate nu-ți înțeleg pasiunea pentru chimie, recunosc că faci o treabă grozavă. Marele duce de Greycourt se bazează pe cunoștințele tale. E mai

mult decât a reușit orice bărbat în domeniul chimiei. Sunt foarte mândră de tine!

– Oh, mamă! șopti Olivia, apoi o îmbrățișă cu ochii în lacrimi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Mult mai mult decât își imagina mama sa vitregă.

Femeia se trase un pic din îmbrățișare ca să o poată privi îngrijorată.

– Scumpa mea, numai să fii sigură că asta e ceea ce-ți dorești. Știi ce reputație are.

– Știu. Dar mai știu că o parte din această reputație și-a căpătat-o pe nedrept.

Și totuși, o îngrijora discuția pe care o avuseseră despre pasiunile lor, în special pentru că avusese senzația că el îi ascundea ceva. Dar nu avea de gând să-i împărtășească mamei acea îngrijorare.

– Atunci, dacă-l iubești, fă-o din toată inima! Îndrăznesc să spun că e preferabil să riști să fii respinsă decât să-ți petreci restul vieții așa cum ai făcut-o în ultimii ani, fără să iubești pe nimeni. Și pare că de data asta își dorește cu adevărat să se însoare. Iar dacă tu îl vrei – oftă ea ostentativ –, ai binecuvântarea mea.

– Mulțumesc, mamă!

Olivia se ridică, dar mama ei o prinse de mână înainte să se poată îndepărta.

– Cu o condiție. Dacă e ceva ce te îngrijorează, dacă te răzgândești din vreun motiv, tot ce ai de făcut e să ne spui mie și tatălui tău. O să te susținem indiferent ce s-ar întâmpla.

– Chiar dacă refuz același duce de două ori?

Mama izbucni în râs.

– Chiar și atunci. Dar să sperăm că nu o să fii nevoită să faci așa ceva.

– Să sperăm.

Pentru că nu era sigură că a doua oară mai supraviețuia tristeții.

Thorn se plimba agitat prin fața salonului, așteptând ca Olivia și mama acesteia să-și încheie discuția. Spera că Lady Norley nu încerca să o facă pe Olivia să se răzgândească. Dacă baroneasa se băga încă o dată între ei, avea să...

Ce avea să facă? Ce putea să facă? O ținea pe Olivia legată de el doar un fir foarte subțire, pe care îl putea rupe orice.

– E ciudat să te văd așa de agitat din cauza unei femei, spuse Gwyn din scaunul în care stătea. Sau poate ești îndrăgostit?

– Poate, răspunse el vag.

Era prea inteligent ca să se îndrăgostească, dar nu avea de gând să-i spună asta surorii sale.

Cuvintele Oliviei din noaptea trecută îi reveniră în minte: „Mă întreb dacă nu cumva te folosești de scuza asta ca să-ți poți continua liniștit viața de burlac lipsit de griji".

Nici vorbă! O folosea drept scuză ca să rămână întreg la minte.

Sau cel puțin încerca. Faptul că intrase în panică la gândul că o putea pierde nu era un semn bun. Își spusese că era îngrijorat doar pentru siguranța ei, din cauză că acel ticălos care îi aruncase în aer laboratorul putea încerca să-i facă rău.

Dar adevărul era că nu voia ca ea să plece cu mama vitregă. Vorbise cu Gwyn despre cererea în căsătorie și deja folosea cu naturalețe cuvinte precum *logodnic* și *logodnică*. Și în special cuvântul *soție*. Oricât de nebunește părea, îi plăcea ideea de a o avea pe Olivia drept soție.

Ușa salonului se deschise, și Thorn o văzu pe Lady Norley cu brațul în jurul umerilor Oliviei.

Thorn intră, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Ei bine? O să fac un drum la Londra ca să mă văd cu baronul sau nu?

– Da, o să faci, spuse Olivia cu o ușoară aroganță în ton.

Slavă Domnului!

– În acest caz, Lady Norley, sper să ne faceți onoarea de a cina cu noi în această seară. Eu și Gwyn – și, bineînțeles, Olivia – am fi foarte încântați dacă ați rămâne peste noapte aici, presupunând că v-ați adus suficiente haine cu dumneavoastră.

– Aș fi încântată să rămân, rosti Lady Norley, bătând-o pe Olivia pe umăr. Mi-a fost dor de fata mea zilele astea.

Thorn făcu un semn spre Gwyn, care plecă imediat să discute cu bucătarul în privința meniului pentru cină.

Olivia îi zâmbi mamei vitrege.

– Acum, că mi-am terminat experimentele, pot merge acasă cu tine mâine. Dacă nu te deranjează, bineînțeles, îi spuse ea lui Thorn.

– Sunt de acord cu orice decizi. Dar o să vă însoțesc pe amândouă la Londra. Când Olivia îl privi ciudat, el adăugă: Ca să obțin permisiunea baronului pentru a mă căsători cu tine, desigur.

Nu avea de gând să o lase pe Olivia să cadă în mâna ticălosului, mai ales că nu știa cine era acel ticălos.

– Lady Norley, continuă el, mai e ceva ce trebuie să discut cu dumneavoastră cât timp sora mea nu e prin preajmă. Vă rog, luați loc, spuse el, îndreptându-se spre canapea. Și tu, domnișoară Norley.

În curând, ducesa de Thornstock. Ducesa *lui*. Ce ciudat că aspectul acela îi dădea atâta satisfacție!

După ce se așezară toți trei, Thorn spuse:

– Când mi-ați zis, acum nouă ani, despre amanta tatălui meu, la cine vă refereați? Și cât de serioasă era sursa din care ați aflat?

Lady Norley se înroși toată.

– Mă tem că... am exagerat puțin în legătură cu informațiile pe care le aveam.

– Ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun că era pur și simplu o bârfă. Ceva despre care se vorbea în societate fără să existe vreo probă.

– Mamă! Te-ai folosit de niște informații false ca să-l șantajezi pe Thorn să mă ceară în căsătorie?

Baroneasa își ridică bărbia.

– Nu știu sigur dacă erau false, doar că nu erau neapărat... adevărate.

Olivia clătină din cap, evident nemulțumită de răspuns.

Însă Thorn era. Pentru prima dată după mulți ani, își simțea inima mai ușoară. Și totuși, nu era cazul să se relaxeze. Trebuia să afle adevărul.

– Deci nu aveați acea informație de la mama mea.

– Nu, răspunse ea ferm. Mama dumneavoastră n-ar fi spus niciodată ceva rău despre soțul ei. Îl adora.

– Fără îndoială, spuse Thorn. Dar ce vreau eu să știu este dacă și *el* o adora pe *ea*.

– Cred că da. E dificil pentru mine să mă pronunț, pentru că nu am trăit niciodată așa ceva, dar părea că o adoră.

Thorn răsuflă ușurat. În toți acei ani, se gândise fie că mama lor îi mințise, fie că fusese înșelată, iar totul plecase de la niște

bârfe și de la niște minciuni. Alături de informațiile primite de la inspector, îi întăreau convingerea că tatăl său nu făcuse nimic care să merite bârfele pe care niște ticăloși le scorniseră în ultimele zile de viață.

– Puteți să-mi spuneți cine credeau bârfitorii că era amanta lui?

O expresie de pură groază se așternu pe fața lui Lady Norley.

– Era vorba despre una dintre prietenele mamei dumneavoastră. De fapt, chiar am văzut-o la balul organizat de sora dumneavoastră. Eliza. Lady Hornsby.

– Lady Hornsby, repetă Thorn. Cu tatăl *meu*? Ați văzut vreodată ceva între ei care să fi dus la apariția acelui zvon?

– Nu chiar. A curtat-o o perioadă scurtă, când ea încă era domnișoara Rundle, iar mama dumneavoastră se pregătea să se mărite cu ducele de Greycourt. Cred că de acolo a pornit zvonul, apoi s-a amplificat după ce mama dumneavoastră și Eliza s-au căsătorit cu soții lor de la vremea aceea. De fapt, cred că Eliza a fost cea care i l-a prezentat pe tatăl dumneavoastră câțiva ani mai târziu. Dar în afară de asta nu știu nimic.

– E destul de neobișnuit să se spună despre o femeie tânără, respectabilă că e amanta cuiva, deci de unde până unde credeau oamenii că era posibil așa ceva?

Lady Norley ridică din umeri.

– Eliza a fost mereu mai... rapidă. De altfel, e unul dintre motivele pentru care oamenii îi spun văduva veselă. Nu că i-ar păsa. Face numai ce are chef. Întotdeauna.

– Ce trăsătură admirabilă, murmură Olivia în barbă.

Thorn râse, apoi se întoarse spre Lady Norley.

– Deci chiar credeți că nu era nimic între ea și tatăl meu.

– Mă îndoiesc. Eliza era deja măritată cu Lord Hornsby pe atunci și nu cred că el ar fi acceptat acest gen de comportament din partea soției sale, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Deși n-a trebuit să-l suporte prea mult pe diavolul acela bătrân. Din câte îmi amintesc, a murit la câțiva ani după ce s-au căsătorit.

– De ce a murit? întrebă Olivia.

– Oh, nu-mi amintesc exact. Parcă de malarie.

– Da, se murea des pe atunci de malarie, rosti Thorn sec.

– Sinceră să fiu, nu sunt sigură. Dar era destul de bătrân când s-a căsătorit cu Eliza, care a fost a doua lui soție. Avea vreo 70 de ani.

– Iar ea puțin peste 20, punctă Olivia. Biata femeie, măritată cu un bărbat cu 50 de ani mai în vârstă...

Biata femeie, într-adevăr! Asta dacă nu cumva își făcuse un obicei din a scăpa de soți – chiar și de ai altora.

– În orice caz, Excelență, sper că știți ce femeie deosebită luați de soție. Poate că Olivia e o tânără mai neobișnuită, dar o să vă fie loială.

– Precum un câine de vânătoare, zise Olivia veselă.

Mama vitregă pufni.

– Nu am vrut să spun asta, draga mea, știi foarte bine.

– Te tachinez, mamă!

De fapt, îl tachina *pe el*. Dar lui nu-i păsa. Îi acceptase cererea în căsătorie. Și găsea acest lucru mult mai satisfăcător decât se așteptase.

Încerca să înțeleagă acea stare când auzi agitație pe hol.

– N-o să fac asta! striga un tânăr. Și nu poți să mă obligi.

– Ba o să faci tot ce vreau eu dacă vrei să scapi de streang!

Thorn recunoscu cea de-a doua voce – era a soțului surorii sale. Înainte să apuce să se ridice de pe canapea, maiorul Wolfe intră în cameră trăgând după el un tânăr care avea mâinile legate la spate.

– L-am găsit pe ticălosul pe care îl căutam, Thorn! spuse Wolfe și-l împinse pe tânăr în față. Acesta e Elias. El e cel care a aruncat în aer laboratorul domnișoarei Norley.

Capitolul 15

Olivia se uita la vinovat fără să-și creadă ochilor. Era mai tânăr decât ea – probabil abia atinsese vârsta la care se bărbierea și nu părea să fie capabil să arunce în aer ceva.

Se ridică de pe canapea.

– De ce ai făcut un asemenea lucru, domnule? Nu te-am văzut în viața mea și cu siguranță nu ți-am făcut nimic, niciodată. Deci de ce ai încercat să mă omori?

– Elias, aceasta este domnișoara Norley, spuse Wolfe. Femeia căreia i-ai distrus laboratorul.

Elias păli.

– Jur că n-am vrut să omor pe nimeni!

– Dar admiți că tu ești cel care a nimicit laboratorul, interveni maiorul.

– Nu știu nimic despre ceva decimat, orice ar fi aia, spuse repede Elias. Mi s-a spus să sparg niște lucruri pe acolo ca să-i fac munca mai grea doamnei. Nimeni nu mi-a spus că o să ia foc. Am fugit imediat din laborator când am văzut ce se întâmplă. A explodat cât ai spune pește. În spatele meu era sărbătoarea artificiilor, cu explozii și flăcări până la cer.

Mama ei sări în picioare.

– Creatură îngrozitoare ce ești! flutură ea un deget spre tânăr. Era să-mi omori fata!

Olivia o apucă de braț.

– Mamă, poate că ar trebui să te duci sus ca să te odihnești puțin. Ai făcut o călătorie lungă în dimineața asta și ți-ar prinde bine un pui de somn. Cred că Excelențele Sale deja au cerut să ți se pregătească o cameră, iar servitorii sunt pe cale să-ți aducă bagajele.

– Absolut, spuse Thorn. Servitorii se ocupă deja de asta. Nu trebuie decât să mergeți în cameră. Vă promit că o să vă spunem tot

ce aflăm. Dar mă tem că povestea acestui ticălos doar o să vă supere mai tare, insistă Thorn când o văzu că ezită.

– Puțin spus, murmură mama, uitându-se când la Olivia, când la Thorn. Dar recunosc că sunt obosită după atâta agitație, adăugă ea și îl lăsă pe Thorn să cheme un servitor ca s-o conducă în cameră. Dar vă rog să vă asigurați că nemernicul ăsta înțelege ce-l așteaptă! mai spuse ea înainte să iasă din salon.

– Stați liniștită, exact asta intenționez să fac. N-o să rămână nepedepsit.

Se părea că Thorn crezuse că și Olivia avea să plece pentru că păru surprins să vadă că ea rămăsese în salon, în loc să-și urmeze mama. Când încercă să protesteze, Olivia îi spuse:

– Băiatul ăsta mi-a distrus laboratorul și putea să mă omoare. Pe mine și cine știe pe cine mai nimerea. Așa că rămân.

Thorn aprobă din cap, dar era clar că nu-i convenea situația. Dar Oliviei nu-i păsa. Era viața ei și voia să se asigure că nimic de genul acesta nu avea să se mai întâmple pe viitor. Nici ei, nici altora.

– După cum spuneam, i se adresă Elias tinerei, nu am vrut să omor pe nimeni. Știam foarte bine că nu sunteți în laborator, domnișoară, pentru că am așteptat până ce ați plecat.

Oliviei îi trecu un fior rece pe șira spinării.

– Vrei să spui că m-ai urmărit în tot timpul în care lucram? Cum îndrăznești? Era destul ca să-și dorească să plece acasă și să se închidă acolo până la sfârșitul zilelor. Se duse spre el și-l împunse cu un deget în piept. Nu aveai nici un drept să faci așa ceva, naiba să te ia!

Tânărul se încruntă la ea în timp ce-și freca pieptul acolo unde îl împunsese.

– Poate că nu, dar măcar am fost sigur că nu sunteți în pericol să muriți.

Cu o privire plină de furie, Thorn înaintă ca să se pună între Elias și Olivia.

– Ai avut noroc, asta-i tot. Dacă laboratorul era mai aproape de alte clădiri, acum ne-am fi chinuit să scoatem cadavrele de sub dărâmături.

Cuvintele lui o făcură pe Olivia să se cutremure. Pentru că, dacă Elias aruncase în aer cu atâta nepăsare laboratorul, ar fi putut la fel de bine să dea foc conacului Rosethorn.

– Dacă voiam, puteam s-o pun pe domnișoara în pericol, protestă Elias. Mi s-a spus să distrug laboratorul, indiferent dacă ea e înăuntru sau ba. Dar eu nu sunt un criminal, am așteptat până când am văzut că pleacă.

Pentru un moment, Olivia simți că i se oprise inima. Persoanei aflate în spatele uneltirilor nu-i păsase dacă ea murea. Doamne, Dumnezeule!

Thorn se aplecă peste Elias, cu fața furioasă a unui înger răzbunător.

– Deci ai fost angajat ca să distrugi laboratorul? Cine e diavolul misterios care te-a plătit?

Elias tresări vizibil.

– Nu vă pot spune, domnule.

– Sunt *duce!* Ducele de Thornstock, iar doamna chimistă este logodnica mea. Așa că, dacă nu-mi spui, o să fiu cel mai negru coșmar al tău până când ajungi în streang!

Maiorul Wolfe păru surprins preț de o clipă de vestea că Olivia devenise logodnica lui Thorn. Și Olivia fu surprinsă să-l audă folosind cuvântul acela pentru a amenința pe cineva, dar era scuzabil în situația aceea.

Cu o față lipsită de orice remușcare, Elias îl înfruntă pe Thorn din priviri.

– Pentru ce am făcut eu nu e nimeni spânzurat. Am distrus o proprietate, așa că o să fiu cel mult închis. Probabil câțiva ani la Newgate. Prefer asta decât să mă trezesc cu gâtul tăiat într-o bună zi. Sau mai rău.

– Ce e mai rău decât să-ți ia cineva gâtul? întrebă maiorul Wolfe.

Elias își încrucișă brațele pe piept cu o expresie încăpățânată.

– O moarte lungă și lentă prin otrăvire. Cu asta mă aleg dacă zic ceva.

– Otrăvire? întrebă Thorn. Cel puțin acum știm că suntem pe drumul cel bun cu investigația.

În acel moment, Gwyn intră în cameră.

– Am auzit că Joshua... Tu aici?! exclamă Gwyn, cu ochii la tânăr, iar toate privirile se întoarseră spre ea. El e cel care a încercat să strice trăsura lui Thorn ca să provoace un accident în urmă cu câteva luni la Cambridge, când eu, Thorn și mama ne duceam la Londra pentru sezonul meu de debut.

Panica apărută brusc pe fața lui Elias îi dovedea vinovăția.

– Ești sigură? întrebă maiorul.

– Foarte sigură! Cum de nu ți-l amintești?

– Nu l-am văzut atât de bine ca tine.

– Eu nu uit niciodată o față! Și cu siguranță n-am uitat-o pe a lui. Puteai să ne omori!

– N-am încercat să omor pe nimeni, bombăni Elias. Tot încerc să vă spun asta.

Maiorul Wolfe începu să-l scuture, până ce îi clănțăniră dinții din gură.

– Atunci ce încercai să faci, ticălosule?

– Să vă împiedic să ajungeți la Londra, asta era tot. Așa mi s-a spus. Să fac în așa fel încât să nu mai meargă trăsura. Nu știam de ce și nu m-a interesat.

– Știi bine că a fost mai mult la mijloc, zise Wolfe. Dacă se presupune că doar trebuia să strici trăsura, ce ne-ar fi împiedicat să mergem mai departe cu o trăsură închiriată? Ori să așteptăm o zi la han până ce Thorn trimitea după altă trăsură? Nu are nici un sens!

– Nu știu decât ce mi s-a spus, replică Elias.

Maiorul îl împinse pe un scaun, apoi le spusese celorlalți să i se alăture într-un colț.

– Ce facem cu el? A mărturisit că a distrus laboratorul, dar asta e o infracțiune minoră și n-o să stea prea mult închis.

– N-ar putea să-l acuze de tentativă de omor? interveni Olivia.

– Ar putea, spuse maiorul dacă reușesc să demonstreze că era conștient de faptul că distrugerea laboratorului putea omorî pe cineva. Dar nu avea de unde să știe că urma să explodeze.

– Da, zise Olivia, dar acum, când am reușit să demonstrez clar că tatăl lui Grey a fost otrăvit...

– Ai *demonstrat?!* exclamară Gwyn și Wolfe la unison.

– Da, rosti Thorn cu o mândrie care o emoționă pe Olivia. Și cred că logodnica mea vrea să spună că avem de-a face cu mai mult decât o simplă infracțiune de distrugere a proprietății. A fost o încercare de obstrucționare a justiției. Sunt sigur că o să primească o pedeapsă mai grea.

– Asta dacă putem dovedi că nemernicul știa că aceea era intenția. Și nu putem. O să susțină că nu a intenționat să omoare

pe nimeni când a slăbit șuruburile trăsurii, așa că nu poate fi acuzat nici de tentativă de omor.

– Același mod de a acționa, din câte se pare, a provocat accidentul în care a murit tatăl nostru, îi spuse Thorn lui Gwyn.

– Deci e vorba de o crimă! sări Gwyn.

– Dar nu a fost comisă de băiatul ăsta, sublinie Olivia. Uită-te la el, nici nu era născut când tatăl vostru și-a pierdut viața!

– Corect, zise Thorn. S-ar putea s-o fi făcut bărbatul care l-a plătit și apoi i-a spus lui Elias cum să procedeze. Putem să-l acuzăm pe acel bărbat de crimă.

– Sau pe acea femeie, interveni Gwyn. Nu e exclus să fie vorba de o femeie.

– Presupun că da, fu Thorn de acord.

– Și mai e moartea unchilor mei, adăugă Wolfe. Putem doar să suspectăm că l-a omorât cineva pe unchiul Armie, dar suntem aproape siguri că persoana care i-a dat unchiului Maurice biletul cu mesajul acela fals, care chipurile venea din partea mea, în care i se spunea să vină la casa pădurarului, l-a aruncat de pe podul acela.

– Dar nu putem dovedi că ticălosul de aici a fost implicat, spuse Thorn, uitându-se spre Elias. Dar e ceva ce am putea totuși să dovedim. Poți să-l dezlegi pentru câteva clipe? îl rugă el pe maior.

Deși părut reticent, maiorul făcu ce îi ceruse Thorn. Între timp, ducele luă o foaie de hârtie, o călimară și un toc de pe un birou, apoi le puse pe masă și îi făcu semn lui Elias să se apropie.

Circumspect, Elias se ridică și se îndreptă spre masă, frecându-și încheieturile.

– Nu prea mă pricep la scris, domnule.

– Îți ofer șansa să te salvezi de la ani lungi de temniță în Newgate sau la galere.

Menționarea galerelor îl făcu pe Elias să pălească, și pe bună dreptate. Galerele erau nave vechi, care depășiseră de mult timp stadiul în care mai puteau naviga și care erau folosite drept închisori plutitoare pe Tamisa. Erau faimoase pentru că erau cele mai îngrozitoare și mai aglomerate locuri în care își putea ispăși cineva pedeapsa.

Thorn puse tocul și cerneala în fața lui Elias.

– Ai mărturisit deja că ai aruncat în aer accidental laboratorul domnișoarei Norley. Așa că te rog să scrii asta cu propriile cuvinte.

Explică faptul că nu știai că, dacă spărgeai recipiente și aruncai chimicale, puteai provoca o explozie.

– Dar sunteți sigur că asta o să mă ajute să nu ajung la galere?

– O să am eu grijă de asta dacă îmi place ce scrii, spuse el, apoi așteptă ca Elias să scrie câteva cuvinte. E îndeajuns, zise Thorn după doar câteva fraze și luă hârtia de la Elias.

Apoi Thorn scoase un bilet din buzunar și compară scrisul.

Se uită la Olivia.

– Scrisoarea pe care a primit-o mama ta, în care se spunea că a plecat de la Carymont, a fost scrisă de Elias. Și poate demonstra că intenționa să-ți facă rău. Asta plănuiai, nu-i așa? țipă Thorn la ticălos. Să o urmărești pe Lady Norley până aici și să distrugi și acest laborator? Sau, mai grav, să-i faci rău domnișoarei Norley?

Elias se uită la el și își încrucișă brațele la piept.

– Nu mai zic nimic, domnule. Nu aveți decât să mă duceți la închisoare.

– Ceea ce intenționez să fac imediat, rosti Wolfe, în timp ce-i lega din nou mâinile la spate. Poate câteva zile petrecute la Newgate sau la galere o să-ți mai dezlege limba.

– Stai! strigă Gwyn, abia ai venit și pleci *din nou*? Nu ne-am văzut de câteva zile.

– Te-aș lua cu mine, draga mea, dar am venit cu o trăsură de două locuri și nu e spațiu, spuse el cu blândețe.

– O aducem noi pe Gwyn, spuse Thorn. Deja i-am promis lui Lady Norley și Oliviei că le însoțesc mâine la Londra, așa că Gwyn e bine-venită să meargă cu noi.

Olivia îi zâmbi lui Gwyn.

– Mi-ar plăcea să mai am ocazia să mai discut cu tine, spuse ea.

Gwyn îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Sună minunat, rosti ea.

Apoi îi conduse afară pe maiorul Wolfe și pe prizonier, ca să mai poată petrece câteva minute alături de soț.

– Sora ta și maiorul Wolfe par foarte îndrăgostiți unul de altul, remarcă Olivia, rămasă din nou singură cu Thorn.

„Oare o să fim și noi vreodată așa? Oare Thorn e capabil de asta?" Ea știa bine că nu trebuia să pună acele întrebări pentru că exista posibilitatea să nu-i placă răspunsul.

Thorn o trase mai aproape de el.

– Nu e dragoste, e pasiune, spuse el, trecându-și buzele peste ale ei. Cunosc bine sentimentul.

Și ea îl cunoștea, dar spera să aibă parte de ambele: dragoste și pasiune.

– Nu crezi că e mai mult decât pasiune?

– Ei cred că este vorba de mai mult de atât. Și e dreptul lor să delireze.

Încercă să o sărute din nou, dar ea se feri.

– Așa cum și părinții tăi aveau dreptul?

Expresia lui se umbri.

– Aș prefera să nu discut despre părinții mei în momentul acesta. Nu când sora mea e pe cale să intre în cameră și să mă împiedice să-ți fur un sărut.

– Prea târziu, spuse Gwyn veselă din ușă. M-am întors. Și acum, pentru că v-ați logodit oficial, cred că a venit momentul să începem să discutăm despre nuntă. Deși cred că s-ar cuveni să o așteptăm pe Lady Norley.

– Nicidecum, spuse Olivia. O iubesc, dar e mult mai bine să o pui în fața faptului împlinit. Altfel despică firul în patru și târăgănează lucrurile la nesfârșit.

– Iată ce am reținut după ce anul trecut mi-am organizat propria nuntă! Trebuie să începi cu lista de invitați. Așa o să știi exact cât de mare sau de mică o să fie nunta și unde dorești să se țină.

– Aici, spuse Thorn. O să se țină aici. O să iau mâine din Londra o aprobare specială, apoi ne putem căsători imediat. Dar aici.

Gwyn îi privi pe amândoi cu o oarecare suspiciune.

– E ceva ce îmi ascundeți? De ce să vă căsătoriți atât de rapid?

Thorn tresări ca o vulpe prinsă în capcană.

Olivia clătină din cap.

– Fratele tău nu și-a pus problema că cererea lui poate suna ciudat, având în vedere că durează săptămâni întregi să organizezi o nuntă. Dar nu, nu există nici un motiv să ne grăbim. În afară de faptul că fratele tău nu e deloc răbdător de felul lui.

– Ah, adică e *bărbat*, zâmbi Gwyn.

– Exact, zise Olivia. Și, ca orice bărbat, presupune că tot ce vrea el își dorește și viitoarea mireasă.

– Sper că vă dați seama că sunt aici și vă aud, spuse el acru.

– Crede-mă, știm că ești aici, replică Olivia.

– Numai că nu ne pasă, adăugă Gwyn.

Amândouă izbucniră în râs. Oh, cât îi plăcea Oliviei să se alieze cu sora lui ca să-l tachineze!

– Dar, revenind la lista de invitați, zise Olivia, n-ar trebui să decidem mai întâi unde organizăm evenimentul? Dacă, de exemplu, toți ducii de Thornstock s-au căsătorit la Rosethorn, nu aș vrea să stric această tradiție. Și e destul loc pentru o nuntă mare și pentru micul dejun. Dar, dacă mama insistă să ne căsătorim în biserica din parohia de care aparținem și să luăm micul dejun acasă la noi, atunci nu putem invita prea multă lume.

Gwyn se bătu cu degetul pe bărbie.

– Din câte îmi amintesc, mama spunea că nunta lor a avut loc aici. Mă întreb câți invitați au avut.

– Află când o s-o întrebi cine au fost invitații de la noi acasă când ne-am născut, spuse Thorn sec.

– Oh! strigă Gwyn. Tocmai mi-am dat seama cum putem afla cine a fost la petrecerea aceea, precum și la botezul lui Grey. Și nici măcar nu trebuie să-i spunem mamei adevăratul motiv pentru care suntem interesați. O să-i spunem că, de fapt, vrem să invităm aceleași persoane la nunta voastră.

– Dar nu-i cunosc pe oamenii aceia, iar unii dintre ei s-ar putea să fi murit între timp, spuse Olivia.

– Ideea nu e să-i invităm cu adevărat la nunta noastră, scumpo, interveni Thorn. Gwyn se referă la faptul că ne putem folosi de acest șiretlic pentru a obține lista cu persoanele care au participat la cele două petreceri fără să o alarmăm pe mama inutil. Apoi putem compara listele ca să vedem cine a participat la ambele petreceri. Pentru că asta ne-ar ajuta să restrângem foarte mult lista suspecților care i-ar fi putut omorî pe primii doi soți ai mamei. Presupunând că a fost vorba de aceeași persoană.

– Excelentă idee! zise Olivia.

– Oh, mulțumesc! exclamă Gwyn.

Olivia se încruntă.

– Dar, presupunând că nemernicul a plătit pe cineva ca Elias să otrăvească, respectiv să strice trăsura, s-ar putea să nu ne apropiem foarte mult de adevăr.

– Nu știu, spuse Gwyn. Am senzația că persoana care a făcut-o nu a avut încredere să pună pe altcineva să comită crima. Pentru

că risca să se afle. La urma urmei, Elias probabil ne-ar fi mărturisit totul astăzi dacă știa că poate să fie acuzat de crimă. Dar cum știa că nu poate ajunge în streang pentru ce a făcut...

– Bine punctat, remarcă Thorn. Deci o să adaug și asta la lista de lucruri pe care le am de făcut cât sunt în Londra: să o întreb pe mama cine au fost invitații de la ambele petreceri. Sper să o ajute memoria.

Gwyn pufni.

– Sunt sigură că le are scrise pe undeva într-o cutie cu eticheta „Nunta cu ducele de Thornstock", respectiv „Nunta cu ducele de Greycourt". Doar știi ce sentimentală e mama! Cred că încă își păstrează rochia de debut într-una din cutiile din podul de la Rosethorn.

– Serios? întrebă Olivia. Ce ciudat! Nu mai poate purta rochia cu alte ocazii de-a lungul anilor. Moda se schimbă atât de des...

– Olivia *nu* e sentimentală, nu-i așa? își întrebă Gwyn fratele.

Thorn chicoti.

– Nu, din câte am observat.

Olivia avea senzația că gemenii se distrau pe seama ei. Dar nu o deranja. În sfârșit, era pe punctul de a se alege cu rude care o tachinau. Și care îi luau apărarea. Și care o includeau în planurile lor.

Și asta însemna enorm pentru ea, deși nu compensa faptul că Thorn nu putea s-o iubească.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

Entuziasmul lui Thorn pentru că i se acordase mâna Oliviei începu să se diminueze în timpul cinei, când logodnica, sora lui și viitoarea soacră se lansară în discuții nesfârșite despre nuntă. De fapt, plăcerea inițială aproape că se transformă în panică.

Și asta, din cauza transformării pe care o observă la Olivia în timp ce planifica nunta. Devenise aproape la fel de entuziasmată de nuntă precum celelalte două doamne. Se aștepta la o asemenea reacție de la Gwyn și de la Lady Norley, dar nu de la Olivia, care până atunci păruse să nu aibă nici o urmă de interes pentru lucruri de genul acela. De ce îi păsa atât când căsătoria lor era mai mult un mod de a-și satisface pasiunea fizică decât o uniune... romantică? Era de neînțeles.

Cu toate acestea, ea discuta entuziasmată cu cele două despre domnișoarele de onoare, despre meniul de la micul dejun de nuntă și despre ce trebuia să poarte. El prefera să nu poarte nimic, dar suspecta că Gwyn și soacra nu aprobau o asemenea depravare. Olivia poate că da, meditâ el și zâmbi.

Gwyn îl abordă brusc.

– Deci ești de acord cu mine și cu Olivia.

La naiba! voiau și opinia lui. Iar el nu avea nici una. Abia aștepta să treacă petrecerea, ca să ajungă la noaptea nunții. Pentru că, de câte ori se gândea la solemnitatea jurămintelor nupțiale, ceva ciudat începea să-i strângă pieptul. Nu era pregătit.

Nu era demn de ea.

Prostii! Problemele nu erau acelea.

– În ce privință?

Olivia interveni:

– Eu și Gwyn ne gândeam că întotdeauna e bine să ai ceva pe cap pentru o nuntă în biserică, iar cea mai bună variantă ar fi o boneta

din mătase, cu funde și panglici. Iar mama crede că ar trebui să port doar flori de portocal în păr.

Faptul că sora și logodnica lui se înțelegeau deja atât de bine îl încânta pe Thorn, dar în același timp nu-i pica tocmai bine. Nu-i plăcea să fie lăsat în întregime pe dinafară în privința planurilor.

– Având în vedere că nu ne căsătorim în biserică, spuse el, nu înțeleg de ce ar conta. Ne căsătorim la Rosethorn, cu o aprobare specială, pe care o să...

– Aprobare specială?! exclamă Lady Norley. Ar fi minunat, Excelență! Și foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Ah, avea un aliat neașteptat în persoana lui Lady Norley.

– Da, o aprobare specială ca să ne putem căsători cât de repede dorim și cum dorim. Și o să-i invităm numai pe cei din familie. Dumnezeu mi-e martor că numai familia mea, cât este de numeroasă, o să umple tot salonul, dar le facem loc și celor din familia ta.

– Se pare că deja ai luat o serie de decizii singur, fără să-ți consulți logodnica, zise Olivia pe un ton cam înțepat.

La naiba!

– Dar tu ai spus că, dacă toți ducii de Thornstock s-au căsătorit aici, nu vrei să strici tradiția. Vrei cumva să ne căsătorim în biserică, să afișăm la altar timp de trei săptămâni anunțul că ne căsătorim?

– Nu știu, spuse Olivia. Dar aș vrea să iau în considerare și această opțiune, dacă nu te deranjează. Și s-ar putea să am nevoie de trei săptămâni ca să-mi fac o rochie potrivită.

– Sunt sigură că soțul meu preferă să vă căsătoriți în biserica din parohia noastră, Excelență, spuse Lady Norley. E prieten cu vicarul, care vine să vâneze pe moșia noastră din când în când. Dar tot ce trebuie să faceți e să spuneți *aprobare specială* și o să înțeleagă imediat.

Thorn se încruntă.

– Sunt nevoit să vă cred pe cuvânt. Nu l-am întâlnit încă pe tatăl Oliviei.

Dumnezeule, nici măcar nu-l întâlnise pe viitorul socru, de la care trebuia să obțină binecuvântarea pentru căsătorie! Lucrurile se mișcau aproape la fel de repede ca în noaptea în care o compromisese pe Olivia și fuseseră prinși de mama vitregă.

Era bine să nu se gândească prea mult la faptul că se lega pe viață, era pus sub papuc, își lua belea pe cap și la toate celelalte expresii care ilustrau situația unui bărbat care intra într-o capcană de șoareci fără să ia în considerare eventualele consecințe.

În orice caz, se săturase să tot audă despre planurile de nuntă. Mai avea de scris scena finală a piesei, pentru care în sfârșit îi venise o idee în dimineața aceea în timp ce o aștepta pe Olivia să se trezească. Avea să-i ia câteva ore, cu siguranță. După aceea trebuie să păstreze tăcerea, până când piesa era publicată și pusă în scenă. Abia pe urmă putea renunța la scris. Putea, nu? Pentru că, dacă îi spunea Oliviei adevărul despre...

Nu, era de neconceput.

Se ridică.

– Doamnelor, puteți continua conversația aici sau în salon, oriunde vi se pare mai confortabil. Eu mai am ceva de lucru înainte de călătoria de mâine, așa că vă rog să mă scuzați. Sunt de acord cu orice decideți, indiferent dacă e o nuntă în biserică, o ceremonie aici, în capelă sau una la reședința Norley. Numai să-mi spuneți de dimineață dacă trebuie să scot acea aprobare specială. Noapte bună!

Tocmai ieșise din salon și se îndrepta pe hol spre biroul său, când o văzu pe Olivia venind în fugă după el.

– Ai vorbit serios când ai spus că ești de acord cu orice decizie am lua? întrebă ea.

– Da, în general sunt serios când fac asemenea afirmații, spuse el, sperând că-și putea ascunde iritarea produsă de întreaga tevatură.

Șovăitoare, ea se apropie de el.

– Pari deranjat de ceva.

Poate că, în general, Olivia nu se pricepea la oameni, dar pe el părea să-l poată citi. Își trecu mâna prin păr.

– Pur și simplu nu sunt obișnuit să iau parte la astfel de lucruri.

– Te referi la planurile de nuntă? Sau la faptul că nu ți se face pe plac, așa cum ești obișnuit?

– Foarte amuzant, scumpo, zise el, apoi o trase în brațe și o sărută, ceea ce-l făcu să se excite.

Dar și pe ea, judecând după respirația rapidă.

– Ce să fac eu cu tine? întrebă ea cu blândețe.

– O serie de lucruri extrem de deocheate, dar mă tem că trebuie să așteptăm până când o să fim complet și oficial căsătoriți.

– Ah, de aceea ai vrut să ne căsătorim așa de repede!

El se strâmbă.

– Ți-a luat ceva până să-ți dai seama.

– Nu mi-ai explicat destul de clar, spuse ea cu o privire seducătoare. Dar acum, după ce mi-ai spus, cred că o să ne căsătorim aici cu o aprobare specială.

El râse, iar ea se întoarse în salon. Poate că avea să meargă, la urma urmei, căsnicia lor. Cel puțin era sigur că ea îi împărtășea pasiunea pentru activitățile din pat. Și cu siguranță asta era îndeajuns pentru el.

Olivia îi spuse mamei noapte bună mult mai târziu decât ar fi trebuit, dar avuseseră o grămadă de lucruri de discutat cu Gwyn, care tocmai se retrăsese. Olivia încă nu avea chef să doarmă, dar nici să citească.

Poate că era momentul să discute cu Thorn despre ce avea să se întâmple cu laboratorul. Oare îl putea păstra ca să lucreze în continuare la alte proiecte? Poate că prefera ca ea să aleagă o clădire aflată mai departe de casă? Trebuia să împacheteze deja din seara aceea? Era bine să fi știut.

„Pur și simplu vrei un sărut, femeie nebună!"

Da, așa era. Când o sărutase Thorn, se convinsese că nu făcea o greșeală căsătorindu-se cu el. Și avea nevoie de ceva care să o liniștească în acel moment. Insistența lui de a vedea căsătoria lor ca pe un aranjament fizic și practic începea să o supere.

Se uită bine în jur, ca să se asigure că nu era nimeni pe hol, apoi fugi pe scări până la biroul lui Thorn. Ușa era întredeschisă, așa că bătu discret, ca să nu atragă atenția cuiva. Când văzu că el nu răspunde, se strecură în cameră ca să vadă dacă era acolo.

Era, însă dormea dus. Se apropie și se uită la el cum stătea cu capul lăsat pe spătarul scaunului și cu ochii închiși. Nu-i venea să creadă că bărbatul acela chipeș, cu păr ciufulit și trup musculos avea să fie al ei în curând.

Dar ce era cu toate hârtiile acelea împrăștiate pe masă? Nu păreau scrisori de afaceri, contracte ori ceva legat de munca lui.

Se uită repede la Thorn, ca să se asigure că încă dormea, apoi luă una dintre pagini și se uită la ea.

Era scrisă precum o piesă de teatru. Unul dintre personaje se numea Felix. Ce ciudat! Luă și celelalte pagini și le citi. Era cu siguranță una dintre piesele domnului Juncker, dar nu una pe care o știa. Le văzuse și le citise pe toate.

Poate că Thorn citea ultimul manuscris al domnului Juncker, pe care acesta i-l dăduse ca să arunce un ochi critic? Scriitorii obișnuiau să facă asta.

Analiză cu grijă paginile de pe masă, dar nu găsi nici una care să aibă pe ea observații făcute cu un scris de mână diferit. Și îl cunoștea destul de bine pe Thorn ca să creadă că nu și-ar fi trecut observațiile pe opera domnului Juncker. S-ar fi distrat de minune corectând greșelile scriitorului.

Poate că domnul Juncker îi făcuse cadou manuscrisul asemenea poeților care le ofereau prietenilor prima copie a poeziilor pe care urmau să le publice. O făcuse probabil pentru a-l tachina pe Thorn pentru că fusese gelos pe el. Și deși asta explica relația dintre cei doi, îi era greu să înțeleagă de ce Thorn se referise la manuscrisul domnului Juncker spunând că avea *ceva de lucru*.

Un gând prea îngrozitor pentru a fi înțeles i se strecură în minte. Thorn crescuse în Germania, la fel ca Felix. Stilul domnului Juncker era mult mai poetic și mai emfatic decât dialogurile din piesele *sale*.

Dumnezeule, dacă domnul Juncker doar îi împrumutase lui Thorn numele pentru piesele de teatru? Asta explica de ce Thorn era atât de morocănos în prezența lui. Explica, de asemenea, aparenta gelozie a ducelui. Nu era gelos pe succesul domnului Juncker, era nervos pentru că nu-și putea asuma rolul pe care îl avusese în succesul acela.

Dar de ce *ei* nu-i spusese nimic? Nu avea nici un sens. Dacă el era adevăratul autor al pieselor, i-ar fi spus măcar ca să nu-l mai laude încontinuu pe domnul Juncker.

Se aplecă peste birou și văzu tocul în mâna lui Thorn, sprijinit pe coala de pe hârtie pe care ultimul cuvânt era doar pe jumătate scris. Cuvântul pe care îl scria când adormise. El era autorul. Trebuia să fie.

Crease niște personaje minunate, care o încântaseră atât de mult! Felix era cu siguranță chiar el. Lady Grasping cine putea fi? Dar amuzanta Lady Slyboots, cu toate încercările ei de a pune mâna pe un soț?

Icnetul ei de groază îl trezi pe Thorn.

Ea. Lady Slyboots era chiar *ea*. Iar Grasping era mama ei. Fuseseră principala sursă de inspirație pentru personajele de care se amuzase toată suflarea Londrei. De aceea nu-i spusese că el era autorul.

– Olivia? întrebă el, frecându-se la ochi.

Apoi văzu la ce se uita și spuse pe un ton încărcat de vinovăție:

– Olivia... nu e ceea ce crezi.

– Vrei să spui că *nu* ești tu cel care scrie sub numele domnului Juncker?

El clipi.

– Ei bine, da... Asta fac, dar n-am vrut niciodată să... N-a fost...

Slyboots. Deci el o considerase întotdeauna drept o femeie vicleană, precum Slyboots, mereu uneltind ca să pună mâna pe un soț. Oh, Dumnezeule! Asta era ea pentru el?

Scoase un țipăt, se întoarse pe călcâie și fugi spre ușă.

– Nu, nu, nu! strigă el și sări ca s-o prindă. La naiba, Olivia...

– Spune-mi Slyboots! Asta crezi că sunt, nu-i așa?

El o ajunse și o apucă de braț.

– Nu ești Slyboots, jur!

Când ea îi aruncă o privire ucigătoare, se simți nevoit să precizeze:

– Nu mai ești. Poate că ai fost la început, dar numai pentru că eram furios din cauza a tot ce s-a întâmplat și voiam să mă simt...

– Puternic! izbucni ea. Controlând tot. Puternicul duce de Thornstock supraveghindu-și domeniul în timp ce oamenii îi fac reverențe și plecăciuni. În locul tânărului abia sosit la Londra, pe seama căruia oamenii făceau glume din cauza felului în care se exprima și a comportamentului ciudat.

– Da. Văd că înțelegi.

Ea clătină din cap.

– Ceea ce înțeleg este că ți-ai vărsat furia pe două femei despre care ai crezut că te-au tratat rău: eu și mama. Înțeleg că ai făcut din

noi niște caricaturi care îi fac pe oameni să râdă. Ce nu înțeleg este de ce *eu* am meritat așa ceva!

El, cu fața roșie, nu făcea decât să o privească.

– Aveai dreptul să fii furios pe mama. Înțeleg. Te-a șantajat și te-a umilit, forțându-te să mă ceri în căsătorie, spuse ea, înghițindu-și lacrimile, pentru că nu voia ca el să vadă cât era de rănită. Dar eu n-am făcut decât să refuz acea cerere în căsătorie pe care nici măcar nu ai vrut să o faci. De ce ai considerat ăsta un lucru atât de îngrozitor?

– E greu... să-ți explic.

– Nu, nu este! Deja îmi spuseseși că nu erai pregătit să te căsătorești. Nici eu nu eram. Pur și simplu nu era momentul pentru nici unul din noi, asta-i tot. Și totuși, tu ai considerat că e o răzbunare din partea mea. M-ai transformat în Slyboots. Și nu am făcut *nimic* ca să merit așa ceva!

– Olivia... murmură el și o apucă de umeri pentru a o trage în brațe.

– Oh, nu, Excelență! spuse ea, eliberându-se. Să nu crezi că poți să mă săruți ca să-mi treacă. Ceea ce ai făcut este de neiertat!

– Cu siguranță, spuse el cu o voce răgușită. Am vrut să-ți spun, dar...

– Ai avut o grămadă de ocazii, și totuși n-ai scos nici un cuvânt.

Se uită la biroul plin de hârtii și își aminti ceva care agravă și mai mult situația.

– Presupun că la *asta* – arătă ea spre hârtii – te refereai când vorbeai despre pasiunile tale secrete. Nu e de mirare că ai refuzat să-mi spui care erau!

– Voiam să nu știe *nimeni* despre asta. Nu știe nimeni din familia mea, nici măcar mama. După cum bine știi, ducii nu ar trebui să se ocupe de scris piese de teatru.

– Chiar și așa, am crezut că suntem destul de apropiați încât să... Clătină din cap, dezamăgită. Presupun că m-am înșelat, adăugă ea, abia putând să respire din cauza greutății care i se lăsase pe piept. Sau pur și simplu ai sperat că-ți poți continua jocul fără ca eu să îmi dau seama.

– Ce joc? se încruntă el.

– Cât trebuie să fi *râs* pe seama mea când îți lăudam piesele! Probabil ți s-a părut absolut hilară incapacitatea mea de a vedea

că eu inspirasem personajul Slyboots. Mai ales că ți-am mai spus că ea și mama ei sunt personajele mele preferate. Ai jubilat datorită faptului că nu mi-am dat seama, cum fac de altfel în general, că sunt ridiculizată?

– Nici vorbă de așa ceva, jur! Și îmi pare mai rău decât îți poți imagina că nu ți-am spus adevărul!

– Doar pentru că ai fost prins! spuse ea, cu inima pe punctul de a se sfărâma în bucăți. Cum aș putea să cred un cuvânt din ce-mi spui? Ai pretins că ești altcineva. M-ai lăsat să vorbesc la nesfârșit despre piesele tale, precum o proastă care...

– *Nu* ești o proastă. Nu te-am văzut niciodată așa și cu siguranță nu te văd așa în acest moment.

Ea îi ignoră protestele. Ce altceva putea să spună acum, când fusese încolțit?

– Dacă ascunzi de mine un lucru ca acesta, nici nu vreau să-mi imaginez ce alte secrete mai ai. Din câte știu, ai amante prin toată Londra. Oh... Spune-mi, te rog, felul în care te-ai purtat cu mine, determinarea cu care m-ai sedus au făcut parte tot din planul tău de răzbunare?

– Cu siguranță nu, spuse el cu o voce pierdută. Cum poți să-ți imaginezi așa ceva?

– Pot, pentru că nu te mai recunosc. Asta în cazul în care te-am cunoscut vreodată, continuă ea, apoi își îndreptă umerii. Nunta este anulată.

– Haide, Olivia, nu lua o decizie la nervi, care o să ne afecteze pentru tot restul vieții. Ți-am distrus reputația!

– Da, pentru alți bărbați. Dar nu în sensul în care crezi tu. Nu o să mai suport vreodată alt bărbat. Nu știu dacă aș mai putea avea încredere în vreunul.

– Măcar mai așteaptă o zi, ca să putem analiza consecințele.

– Nu am nevoie de nici o zi! M-am gândit deja la consecințe. E clar că nu o să-ți câștig niciodată respectul și cu atât mai puțin dragostea. Și mi-am dat seama că, la urma urmei, am nevoie de amândouă într-o căsnicie.

În timp ce se îndepărta cu inima sfâșiată și pieptul greu, Olivia își dădu seama că se îndrăgostise de el, în ciuda tuturor precauțiile pe care și le luase. Asta o făcu să-și dorească nebunește să alerge înapoi la el și să-i spună că îl iertă, dar din poveștile

cu iubiri neîmpărtășite pe care le citise afiase că nu trebuia să o facă. Se părea că durerea era cealaltă parte a dragostei.

Îi spusese cândva lui Thorn că știința și inima nu aveau nimic în comun. Iar acum știa câtă dreptate avusese. Pentru că, dacă aveau, cineva trebuia să fi inventat deja un medicament care să trateze inimile frânte.

Capitolul 17

Cu inima strânsă, Thorn o privi pe Olivia îndepărtându-se. Nu-i venea să creadă. Mai ales după felul în care făcuseră dragoste, după toate pericolele de care trecuseră împreună. Nimic din toate acestea nu contase?

„Nu, dacă ea crede că totul a fost un plan elaborat pentru a o umili, drept răzbunare pentru cum te-a umilit ea cu ani în urmă."

Sigur ea înțelegea...

„Că ești un nemernic? Un laș? Ai avut atâtea ocazii să-i spui, să-i explici, dar ți-a fost prea teamă să faci ce se cuvenea. Pentru că n-ai avut încredere în ea că o să păstreze secretul. Pentru că n-ai avut încredere că o să înțeleagă."

Thorn ordonă propriei conștiințe să tacă și picioarelor să se ducă după ea. Dar, când ieși în hol, nu mai era nici urmă de Olivia.

Sigur, camera ei era sus. Urcând câte două trepte, ajunse în fața apartamentului exact când ea intra în camera mamei. Dumnezeule, era semn rău! Foarte rău.

După cum se aștepta, nu primi nici un răspuns când bătu la ușă. Așa că bătu din nou. A treia oară, Lady Norley deschise ușa. O ținea pe Olivia pe după umeri.

– V-am spus deja, Excelență, rosti Olivia cu o față lipsită de orice emoție sau de interes pentru el, nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

Lady Norley părea supărată.

– Plecăm imediat, domnule. Mulțumim pentru ospitalitate, dar o să vă rog să le spuneți servitorilor să aducă trăsura. O să trimitem mai târziu pe cineva să ne ia lucrurile.

– Nu puteți pleca acum, protestă el cu un glas sfâșiat. Nu în mijlocul nopții, când drumurile sunt pline de hoți! Nu știm dacă ticălosul care l-a angajat pe Elias nu cumva este pe undeva pe aici, mai ales că băiatul nu a mai avut cum să-i dea vești. Ați putea

fi în pericol, spuse el, uitându-se la Lady Norley. Trebuie să rămâneți măcar până dimineață.

Ceea ce îi dădea și lui o șansă în plus să o facă pe Olivia să se răzgândească.

Tot ce spusese despre Elias o afectă pe Lady Norley, dar nu pe Olivia, care părea de neînduplecat.

Baroneasa se uită vizibil îngrijorată la fiica sa.

– Draga mea, poate că ar trebui să așteptăm până în zori. Drumurile sunt foarte întunecate noaptea.

– Ai adus cu tine doi servitori, ca de obicei, nu-i așa? întrebă Olivia. Ar trebui să fie suficient.

– Sunt înarmați? întrebă Thorn. Pentru că nu o să fie de mare ajutor dacă nu sunt.

Privirile li se întâlniră.

– Plecăm și gata. E lună plină, iar de obicei drumul spre Londra e plin de poștalioane.

El își înăbuși o înjurătură.

– Bine. O să trimit doi servitori înarmați să vă însoțească. Când văzu că Olivia se pregătește să protesteze, el adăugă: Și nu negociez în această privință.

– Ca de obicei, murmură ea.

Mama vitregă se dovedi a fi mai delicată:

– Mulțumim, Excelență. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Își petrecură următoarea oră făcând aranjamente pentru călătorie. Încercă să discute cu Olivia, dar mama ei îl ținu la distanță. Lady Norley chiar îi spuse la un moment dat:

– Acordă-i timp.

Thorn se întrebă dacă Olivia reușise să-i spună că ea era Lady Grasping din piesele pe care le scrisese. Pentru că avea senzația că nu s-ar mai fi uitat la el cu atâta blândețe dacă știa.

La naiba, ce dezastru! Știa cum să pună capăt nebuniei. Trebuia să-i spună Oliviei că o iubește. Dar era prea mândru ca să cedeze. Nu era îndrăgostit și nu avea de gând să pretindă altceva. De ce s-o facă? O implorase deja să-l ierte.

Sau nu?

Ei bine, știa sigur că-i spusese că-i părea rău. Era ca și cum o implorase să-l ierte.

„La naiba, nu e același lucru!"

– Taci! îi strigă el cu voce tare conștiinței.

– Iar vorbești singur?

Se întoarse și o descoperi pe Gwyn, care se trezise.

– Întotdeauna!

Gwyn avea pe ea un halat ce nu-i ascundea sarcina la fel de bine precum o făceau rochiile. Avea o burtă vizibilă.

Iar lucrul acesta avu un efect foarte ciudat asupra lui Thorn. Își dădu seama că fără Olivia era posibil să nu aibă niciodată copii. Poate că îi ruinase orice interes pentru bărbați, dar nici el nu mai avea chef de alte femei. De nici una, în afară de Olivia.

Panica pe care o simți era diferită total de cea care îl cuprinsese mai devreme la cină. Dacă nu putea să o convingă să se întoarcă la el? Dacă avea să moară bătrân și burlac, precum unchiul chimist al Oliviei? Altă persoană din familia ei pe care nu apucase să o întâlnească. Nici măcar nu știa cum îl chema! Dumnezeule, trebuia să o fi întrebat toate lucrurile acelea.

Dar intenționa să o facă după ce aveau să se împace. Pentru că avea să o aducă înapoi. Trebuia! Plănuia să urmeze sfatul dat de Lady Norley de a-i acorda timp, apoi să o abordeze din nou. Deși habar n-avea cât timp trebuia să-i acorde.

– Ce se întâmplă? întrebă Gwyn când doi servitori trecură pe lângă ei, cărând un cufăr.

Reușise să o convingă pe Lady Norley să facă mai întâi bagajele cu ajutorul cameristei, în încercarea de a mai amâna momentul plecării. Era evident că nu îl amânase prea mult.

– Lady Norley și Olivia pleacă.

– În toiul nopții? Ce ai făcut?!

El își încrucișă brațele la piept.

– De ce presupui că am făcut eu ceva?

– Pentru că ai acest talent de a îndepărta oamenii la care ții.

Din spatele lui Gwyn apăru Lady Norley.

– Plecăm, Excelență. Vă mulțumesc încă o dată pentru ospitalitate, spuse ea, apoi îi zâmbi lui Gwyn. Amândurora. Olivia e deja în trăsură și preferă să... îmi iau eu la revedere în numele ei.

– Înțelegem, rosti Thorn sufocat.

Lady Norley îl bătu pe braț.

– Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar o să vorbesc cu ea.

– Aș aprecia foarte mult, spuse el, deși avea o presimțire că, odată ce avea să afle detaliile, Lady Norley urma să fie la fel de furioasă ca fiica sa.

Lady Norley înclină din cap și vru să se îndepărteze, dar se opri și adăugă:

– Oh, o să-i trimit pe servitori înapoi imediat ce ajungem acasă.

– Acasă? Mergeți în Surrey sau la Londra?

Thorn nici măcar nu știa unde locuiau când nu erau la Londra. Nu-i venea să creadă că nici măcar nu se deranjase să întrebe până în acel moment.

– Da, acasă, spuse ea. Dar nu e departe de aici. Sunt sigură că servitorii dumneavoastră o să se întoarcă până mâine-seară.

El răsuflă ușurat. Servitorii aveau să-i spună cu exactitate unde locuiau.

Lady Norley porni spre scări, de parcă era atrasă de unul dintre magneții din laboratorul Oliviei, iar Thorn se duse la fereastră ca să vadă dacă o putea vedea în trăsură. Abia reuși să-i distingă silueta. Olivia nu întoarse capul nici după ce trăsura porni din loc.

– Cred că ai supărat-o foarte tare, spuse Gwyn în timp ce se uita peste umărul lui.

– Poți să te duci înapoi la culcare oricând dorești, surioară, spuse el și se întoarse de la fereastră.

– Doar după ce îmi spui ce s-a întâmplat. Nu te las să mă îndepărtezi din nou, Thorn. Ne-a luat ceva până să ne reclădim relația și refuz să mă întorc la stadiul în care abia ne vorbeam. Te înțeleg mai bine decât ai tu impresia.

– Atunci presupun că nu e nevoie să-ți spun ce s-a întâmplat, nu-i așa? Poftim, dacă ghicești care e problema, o să-ți dau toate detaliile glorioase.

– Bine, rosti ea. Aș zice că e legat de dorința ei de a-și continua activitatea de chimistă, dar nu înțeleg de ce te-ar deranja atât de mult acest lucru, în afară de expunerea la potențialele pericole.

El o privi lipsit de orice expresie. Se mândrea cu acea expresie, căci îl ajuta mereu să câștige la cărți.

– Deci, continuă ea, dacă nu e asta, atunci trebuie să fie ceva legat de piesele de teatru.

– Ce piese? se repezi el, lăsând fața să-l trădeze.

– Cele pe care le scrii, dar le publici sub numele domnului Juncker.

El își feri privirea.

– Doar presupui.

Ea pufni.

– Nu-mi insulta inteligența, te rog! Știu de câteva săptămâni.

– Săptămâni? Cum ai aflat?

Ea începu să numere pe degete.

– În primul rând, am văzut una dintre ele în care erau atât de multe referiri la întâmplări din copilăria petrecută la Berlin, încât era imposibil să nu-mi dau seama.

– Juncker e prietenul meu. Poate că i le-am povestit.

– Poate că e prietenul tău, dar, dacă publica atâtea lucruri intime despre tine, ai fi rupt prietenia cu mult timp înainte de apariția celei de-a șasea piese din serie. Te știu bine, ești foarte discret. Nu te deranjează să incluzi detaliile acelea în piese pentru că toată lumea crede că i s-au întâmplat domnului Juncker, nu ție. Sau au fost bine documentate. Nu afectează felul în care te privesc oamenii. Dar ai fi fost teribil de supărat dacă el și le însușea.

– Bine, îți cedez acest punct.

– Putem să ne așezăm pentru restul discuției? Car pe șolduri o greutate mult mai mare decât tine. Nimeni nu-i menționează asta unei femei când o încurajează să aibă copii.

– Bineînțeles, spuse el repede și o conduse în salon.

Odată instalați confortabil pe canapea, ea trecu direct la subiect.

– În al doilea rând, după ce am văzut una dintre piesele tale, le-am citit pe toate ca să-mi confirm ipoteza. A fost ușor. Ai copii în sertarul din dreapta jos de la biroul tău.

– Sertarul care este încuiat!

– Iar cheia e în sertarul de sus, ridică Gwyn din umeri. E ca și cum implorai să fii prins.

El se încruntă.

– Nu mă așteptam ca sora mea să-mi răscolească prin sertare!

Ea își duse mâna la inimă, prefăcându-se îngrozită.

– Te rog să nu mai pronunți niciodată aceste cuvinte! Mă înfior numai la gândul că aș putea să-ți umblu prin sertare. Gwyn îi aruncă un zâmbet viclean. Am umblat prin sertare pentru că, după ce am văzut piesa, am vrut să știu dacă tu erai autorul celorlalte.

E un adevărat compliment pentru talentul tău de scriitor faptul că mi-au plăcut atât de mult piesele puse în scenă încât am vrut să le și citesc.

– Înseamnă doar că îți bagi nasul peste tot și n-ai nici un fel de remușcări, ca o neobrăzată ce ești!

– În al treilea rând, continuă ea, te-a dat de gol modul în care te-ai comportat în preajma domnului Juncker. În al patrulea rând, povestea din trecut cu Olivia...

– Ce știi tu despre asta? întrebă el și simți un gust de fiere cum i se urcă în gât.

Olivia știa adevărul, dar faptul că și alții îl aflaseră...

– Totul, cred. Am scos toate detaliile de la Grey, după ce am văzut că vă purtați ciudat unul cu altul la bal.

– Naiba să-l ia pe Grey! Fratele nostru vitreg se transformă într-o bârfitoare pe zi ce trece.

– O să mă prefac că nu am auzit ce ai spus.

– O idee foarte bună. Se pare că în seara asta reușesc să enervez toate femeile din viața mea, oftă el. Te rog, spune-mi că Grey nu și-a dat și el seama că...

– Domnișoara Norley și mama sa sunt Slyboots și Grasping? Aș tinde să cred că nimeni altcineva nu și-a dat seama.

– Cu excepția ta.

– Am onoarea – și oroarea – să fiu sora ta geamănă. Când am aflat despre istoria voastră de acum nouă ani, nu mi-a fost greu să înțeleg cum ai reacționat după cele întâmplate. Eu mă întreb de ce nu și-a dat Olivia seama.

– În primul rând, nu se vede ca Slyboots, pentru că nu s-a comportat niciodată ca ea. Și... Ei bine...

– A aflat în seara asta că tu ai scris piesele.

– Deja devine înfricoșător. Cum Dumnezeu ai...

– Nu e chiar așa de complicat. O simplă deducție. Când am luat cina cu domnul Juncker, a fost limpede că ea nu știa. Eu m-aș fi comportat cum a făcut-o ea doar ca să te torturez un pic pentru că nu mi-ai spus adevărul. Însă ea e diferită. Nu știe să se prefacă sau să mintă, lucru pe care ar fi trebuit să-l descoperi deja în timpul pe care l-ai petrecut cu ea la moșia lui Grey.

El încuviință din cap.

– N-aș fi cerut-o în căsătorie dacă nu aș fi știut asta despre ea. Când mi-am dat seama, am început s-o plac. Mă simțeam cumva legat de ea. Avem aceleași probleme de adaptare.

Din acest motiv el se transformase într-un depravat, iar ea își găsise refugiul în laboratoarele de chimie.

– Nici unul din noi nu se simte confortabil în societate, îi explică el. Ea chiar mai puțin decât mine.

Deodată, își dădu seama cât de multe pierduse și își îngropă fața în palme.

– Oh, cum să repar ce am făcut?

Gwyn se întinse și îl mângâie ușor pe spate.

– Spune-i adevărul.

– Știe deja adevărul. De aceea e furioasă. Și deja i-am zis că îmi pare rău.

– Nu mă refer la acel adevăr. Și un îmi pare rău spus pe fugă nu poate șterge enormitatea a ceea ce i-ai făcut. Dar nu acela e motivul pentru care s-a supărat. Ci își imaginează că toată lumea a râs de ea pe la spate. Până acum, a crezut că ești de partea ei pentru că amândoi vă simțeați stânjeniți în societate. Faptul că tu erai duce, iar ea o domnișoară oarecare nu a făcut decât să demonstreze încă o dată cât de puternică era legătura dintre voi. Dar acum tu ai schimbat brusc tabăra, iar ea a rămas singură, având-o alături doar pe mama ei, altă victimă a batjocurii tale.

Thorn simți cum îl cuprinde rușinea.

– Oh, ai dreptate! Olivia vorbea numai de batjocură și de felul în care am ridiculizat-o și am transformat-o într-o caricatură. Am rănit-o atât de tare! Nu știu dacă o să mă poată ierta vreodată.

– Trebuie să faci tot ce-ți stă în putere ca s-o asiguri că încă ești de partea ei.

– Cum?

– Îmi pare rău, dar deja mi-am depășit abilitățile de soră geamănă capabilă să descopere adevărurile din relațiile tale. Trebuie să-ți dai singur seama. Ai cerut-o în căsătorie și presupun că i-ai spus că o iubești...

El gemu.

– *Nu* i-ai spus că o iubești, tontule? Dumnezeule, ce idioți sunt bărbații!

El se încruntă și își îndreptă umerii.

– Dar nici ea nu mi-a spus că mă iubește!

– Atunci retrag partea în care te-am făcut tont. Probabil n-a vrut să-ți spună ce simte pentru că a descoperit că ai mințit-o tot timpul ăsta.

Și Olivia spusese ceva despre asta.

„Dacă ascunzi de mine un lucru ca acesta, nici nu vreau să-mi imaginez ce alte secrete mai ai. Din câte știu, ai amante prin toată Londra."

– Și dacă nu știu dacă o iubesc? Nu o s-o mint în privința asta.

– Dumnezeule, normal că o iubești! Ai trece acum prin agonia asta dacă n-ai iubi-o?

– Tocmai din cauza acestei agonii mă rog să nu fiu îndrăgostit. După ce mi-am petrecut ultimii ani întrebându-mă dacă tatăl nostru a iubit-o într-adevăr pe mama, indiferent de ce ni s-a spus, eu...

– De ce?

La naiba! Uitase că Gwyn nu știa de șantaj. Dar cum probabil nu era bazat pe fapte reale, nu avea de gând să-i spună ca să n-o transforme pe Lady Norley într-un dușman.

– O bârfă pe care am auzit-o... Nu contează, oricum se baza pe ceva fals, probabil. Vreau să spun că mi-am petrecut toți acești ani încercând să fiu imun la iubire, spunându-mi că toți cei care simt așa ceva fie se păcălesc singuri, fie caută necazuri, oferindu-și inima cuiva care sigur nu o apreciază.

– Vai, dar cât de cinic mai ești când vine vorba de dragoste!

– Dar cu Olivia... Nu știu.

– Ei bine, trebuie să te decizi înainte să faci ceva. Nu are nici un rost să o încurci dacă nu ești convins că o iubești. Femeile asta își doresc. Iar, în general, bărbații vor același lucru.

Ultimele cuvinte ale Oliviei încă îi sunau în minte: „E clar că nu o să-ți câștig niciodată respectul și cu atât mai puțin dragostea. Și mi-am dat seama că, la urma urmei, am nevoie de amândouă într-o căsnicie".

– Vrea să o iubesc. Asta mi-a spus.

Dragostea lui și respectul. Pe cel din urmă îl avea deja, chiar dacă ea nu știa.

– Mie mi se pare că, dacă tot întrebi cum ai putea să repari lucrurile, nu vrei să renunți la ea.

– A fost greu să ghicești, nu? spuse el, ușor jenat că își arătase emoțiile.

Dar, dacă nu putea să-și arate emoțiile față de sora geamănă, avea senzația că era pierdut de-a binelea. Avea să fie văzut mereu ca un ticălos arogant care nu era demn de dragostea nimănui.

– O să-ți dai singur seama în curând. Dar promite-mi că, dacă simți că o iubești, nu o să te lupți cu acele sentimente aruncându-te în aventurile tale obișnuite de libertin depravat. Pentru că o să-i frângi inima.

– Vorbești cumva din experiență?

– Nu când e vorba de depravare. Dar în ce privește lupta cu iubirea? Poate că un pic. Dragostea poate fi complicată. Dar, dacă te bucuri de ea cu cineva care te iubește la rândul său, devine cea mai frumoasă și mai minunată experiență pe care ți-o poți imagina. Când încerci să te lupți cu propriile sentimente, e ca și cum ai încerca să împiedici acul unei busole să arate nordul. Poți să-l împingi cât vrei, fiindcă, în momentul în care îi dai drumul, tot înapoi spre nord o să se ducă. Asta dacă nu spargi busola cu totul. Iar o busolă spartă nu mai e nimănui de folos.

Nu. Trebuia să fi știut. Pentru că era de prea mult timp o busolă spartă. Iar încercarea de a-și proteja inima nu făcuse decât să-l anestezieze.

Și nu mai voia să fie anesteziat. Nu mai voia să fie *singur*.

Așa că trebuia să decidă ce era de făcut.

Capitolul 18

Olivia se uita în gol pe fereastră. Trecuse printr-o criză de furie, urmată de una de plâns izbăvitor, iar acum se simțea la fel ca o substanță chimică atunci când nu se mai putea combina cu alt element: singură și inutilă.

Dezamăgită.

Nu, un element chimic nu se putea simți așa. Doar ea.

Mama ei nu spusese nimic când Olivia plânsese, ci doar o mângâiase ca pe un copil mic. Deși nu se simțea deloc ca un copil. Ci precum o femeie înșelată. Și avea în mână o batistă udă care dovedea asta.

– Te simți mai bine acum, scumpa mea? întrebă mama.

– Așa cred.

– Te-ar deranja să-mi spui de ce te-ai certat cu ducele?

– O să te enervezi, o avertiză Olivia.

Mama ei ridică din umeri.

– Dar măcar o să știu cum să te ajut.

Olivia nu voia să sufere singură, dorința de a fi discretă îi spunea că nu trebuia să dezvăluie anumite lucruri pe care nici familia lui Thorn nu le știa. Așa că se hotărî să-i ofere mamei o variantă ușor modificată a adevărului.

– Știi piesele domnului Juncker, care ne plac atât de mult? Ei bine, domnul Juncker este prieten cu Thorn. Cu ani în urmă, ducele i-a spus domnului Juncker versiunea lui despre ce s-a întâmplat în acea noapte la balul de la familia Devonshire. Apoi domnul Juncker le-a creat pe Lady Grasping și Lady Slyboots pornind de la acea relatare. Știi personajele acelea care ne fac să râdem atât de mult? Ei bine, acelea suntem noi!

– Nu mai spune! exclamă mama vitregă. Dar noi nu suntem deloc așa!

– El crede că suntem.

– Domnul Juncker? Sau ducele?

– Ducele. De fapt, presupun că amândoi.

Mama o cercetă cu privirea.

– Nu cred că ducele crede că suntem așa, zise mama ei. Sau cel puțin nu mai crede.

Dumnezeule! Mama repeta ce îi zisese Thorn. Ce ciudat!

Olivia își mototoli batista până ce o transformă într-un ghem umed.

– Pentru o femeie care a luat foc când a auzit că vreau să mă mărit cu el, ți-ai cam schimbat tonul.

– Trebuie să admit că inițial, când am sosit în grabă la Rosethorn, nu-l plăceam. Dar după aceea am văzut cum se purta cu tine și cum te privea.

– Calculat și disprețuitor, vrei să spui.

– Cu afecțiune, poate chiar iubire.

Ea înlemni.

– Mamă, nu știu ce ai văzut tu, dar chiar nu era așa.

– Nu te-a impresionat nici măcar un pic când a insistat să-și trimită oamenii ca să te protejeze? Și înarmați!

– Ah, cred că pur și simplu încerca să te impresioneze!

– Și de ce ar fi făcut asta? Tocmai fusese refuzat – pentru a doua oară – și avea tot dreptul să te arunce afară din casa lui. În schimb, el nu voia să te lase să pleci.

Era adevărat, însă nu voia să recunoască.

– Thorn nu știe ce vrea. Are o fire nestatornică.

– Seara trecută, ți-a zis să faci planuri de nuntă pentru că el o să fie de acord cu tine. Îndrăznesc să spun că e singurul bărbat în viață care procedează așa. Cum Olivia nu știa ce să răspundă, mama o întrebă: De ce te-a deranjat atât de mult că i-a spus prietenului său despre acea noaptea de la bal, iar acesta a creat niște personaje inspirate din ce auzise?

– Thorn știa că suntem ridiculizate de prietenul său și n-a făcut nimic ca să oprească acest lucru. A continuat să-și lase prietenul să pună acele personaje în tot felul de situații penibile, ca oamenii să râdă de ele.

Mama ridică din umeri.

– Dar menirea lor era să fie amuzante. Poate că inițial au fost inspirate de noi, dar aș îndrăzni să spun că prietenul său le-a

transformat în ceva cu totul diferit. Am înțeles că scriitorii fac asta. În special dramaturgii. Au nevoie de părți amuzante pentru audiență ca să nu se plictisească oamenii. Pe deasupra, era normal ca ducele să fie furios. La urma urmei, l-am șantajat.

– Încerci să-l scoți basma curată, spuse Olivia, dându-și seama că mama vitregă avea cumva dreptate. Problema e că nu avea nici un motiv să fie furios pe mine. Eu n-am făcut nimic, în afară de a-i scoate o pată de pe vestă și de a mă săruta cu el.

– Așa e. Dar nu ai idee câte mame sunt încurajate de toată lumea din jur să pună mâna pe un duce pentru fiicele lor. Sunt foarte puțini duci eligibili în societate, iar trei dintre ei sunt din familia Thornstock, așa că probabil a fost avertizat de multe ori că tinerele fete și mamele acestora o să uneltească pentru a-l prinde în capcana căsătoriei doar pentru titlul și averea lui.

– Nu și eu!

– Dar cum ar fi putut el să știe? Recunoaște, până când ai aflat că Grasping și Slyboots au fost inspirate de noi, ți s-au părut foarte amuzante. Și asta pentru că ai întâlnit de multe ori femei ca ele. De aceea sunt amuzante – pentru că toți știm pe cineva care le seamănă. Și probabil Thornstock știe mai multe persoane de genul acesta decât noi, ceilalți. Și sunt surprinsă că n-a făcut mai mult decât să-i spună prietenului dramaturg despre noi. Slavă Domnului că domnul Juncker n-a pus niciodată în vreo piesă povestea din seara aceea! Probabil Thornstock l-a amenințat să nu o facă.

Olivia nu spuse nimic. Dacă deschidea gura în acel moment, dezvăluia tor adevărul, lucru care încă i se părea greșit. Din ce știa, Thorn avea și alte motive pentru care își ascundea, chiar și față de familie, activitatea literară.

Brusc, își aminti cum îl tachinase că fusese gelos pe domnul Juncker. Se înroși toată de rușine. Thorn se comportase tare ciudat în acea situație. Fusese morocănos, furios. Și nu din gelozie, ci pentru că trebuia să ascundă ceva de care nu era mândru. Nu avea nevoie de banii pe care îi primea pe piesele de teatru – asta era clar. O făcea din plăcere. Era limpede că avea o pasiune pentru teatru.

– Dar nu doar din cauza situațiilor amuzante din piesele domnului Juncker ești supărată pe Thornstock, nu-i așa? Sigur mai e ceva care te-a deranjat.

Ea oftă. Femeia poate că nu înțelegea pasiunea pentru chimie sau ce voia de la viață, însă știa cu siguranță când fiica ei era supărată.

– Pur și simplu mă îngrijorează reputația lui, spuse Olivia. Dacă intenționează să continue să se culce cu femei măritate? Sau să-și petreacă toate nopțile prin cluburi și zilele în Parlament? Sau...

– Dacă e ca tatăl tău?

Olivia încuviință din cap, ezitând.

– Eu îl iubesc atât de mult pe Thorn, mamă, dar nu știu dacă aș suporta să aflu că face asemenea lucruri. Trădarea lui deja mă doare mai mult decât pot suporta.

Mama o sărută pe obraz.

– Fată dragă, căsătoria nu garantează o viață fericită. E mai degrabă ca un joc de biliard. Lovești o bilă cu tacul, intenționând să o bagi într-o gaură, dar ea pornește în cu totul altă direcție. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te oprești din jucat biliard. Trebuie să încercăm. Chiar dacă riscăm să ne alegem cu inima frântă. O prinse pe Olivia de mână. Așa că nu lăsa stilul de viață al tatălui tău să te facă să renunți la propriile visuri, indiferent dacă acestea se referă la cariera ta de chimist, la dragoste sau la amândouă. Tatăl tău a făcut niște alegeri, eu le-am făcut pe ale mele. Și tu trebuie să alegi, bazându-te pe ce așteptări ai de la viață. Uneori avem noroc, spuse ea, și sărută mâna Oliviei. Eu am avut, cu siguranță.

Cu ochii în lacrimi, Olivia îi strânse mâna. Ea nu credea în noroc. Trebuia să descopere cum să și-l facă singură. Și avea două opțiuni: să se îngroape în muncă ori să riște căsătorindu-se cu Thorn.

Sau, cum spusese mama ei, și una, și alta. Le voia pe amândouă. Și începea să creadă că Thorn era singurul bărbat din Anglia care putea și era dispus să-i ofere asta.

În ziua următoare, Thorn o însoți pe Gwyn la casa acesteia din Mayfair. În timp ce era acolo, îi povesti lui Wolfe că vorbise cu vizitiul rănit în accidentul în care murise tatăl său. Fusese o misiune dificilă pentru Thorn din cauză că omul nu mai era foarte lucid, așa că strânsese puține informații utile. Vizitiul spusese că văzuse un străin îndepărtându-se de trăsură în ziua în care plecase tatăl lui Thorn, dar din cauza numărului mare de oaspeți aflați la moșie și a mantiei cu glugă pe care o purta acea persoană, nu reușise să-și dea

seama cine fusese persoana care umblase la trăsură. Iar din pricină că ploua, nu i se păruse ciudat că persoana purta glugă.

Apoi Wolfe și Thorn stabiliră cum să-l convingă pe Elias să spună cine îl plătise și apoi discutară despre listele de invitați de la cele două petreceri pe care voiau să le compare. Asta însemna că trebuia să discute cu mama lui. Thorn încă nu știa cât putea să-i dezvăluie, dar ceva tot trebuia să-i spună.

Din nefericire, îngrijorat că mama lui putea afla de la alții înainte să-i spună el că se logodise, îi trimisese o scrisoare imediat după ce Olivia acceptase cererea în căsătorie. Acum trebuia să-i spună că, între timp, nunta fusese anulată. Însă, dacă îi cerea acele liste de invitați fără să-i explice de ce le voia, mama avea să încerce să scoată adevărul de la el. Iar el trebuia să se consulte cu ceilalți înainte să-i spună ceva despre investigația lor.

Așa că hotărî să pretindă că era în continuare logodit, să ceară lista cu invitați și apoi să se roage ca mama lui să-i creadă explicațiile.

Când ajunse la reședința Armitage, se opri doar să-și scoată pălăria și haina. Wolfe îi spusese deja că mama lui era acolo, nu în Lincolnshire. Alesese să stea acolo pentru că Sheridan se afla în oraș și încercau împreună să descurce țițele încâlcite ale afacerilor tatălui lui Sheridan – acum și tatăl vitreg al lui Thorn. Asta nu însemna că mama lor se pricepea la afaceri, dar voia să fie prin preajmă în caz că Sheridan avea întrebări.

În timp ce trecea prin foaier, Thorn aruncă un ochi spre tava plină cu cărți de vizită și se opri o clipă. Cartea de vizită a lui William Bonham era deasupra. Poate că mama avea și alte motive pentru care se afla în oraș.

Gwyn aproba prietenia dintre mama lor și fostul om de încredere al tatălui vitreg, dar Thorn nu era deloc convins. După trei căsătorii, cu siguranță mama lor trebuia să fi încheiat planurile de nuntă.

„Nu și dacă e îndrăgostită."

Thorn făcu o grimasă. Cei doi aveau poziții atât de diferite în societate, încât mama lui chiar trebuia să fie extrem de îndrăgostită ca să accepte o asemenea căsătorie. Prietenele ei ar fi rupt relațiile cu ea dacă se mărita cu cineva sub rangul ei. Însă ei nu părea să-i pese foarte mult de prietenii din societate. Semăna destul de bine cu Olivia din acel punct de vedere.

Thorn încercă să ignore durerea provocată de amintirea Oliviei și intră în salonul de mic dejun, locul preferat al mamei în timpul după-amiezilor pentru că avea cea mai bună lumină.

– Thorn! exclamă și sări din scaun ca să-l sărute și să-l îmbrățișeze. Ce face domnișoara Norley?

– Bine, spuse el.

– Și cum e viitoarea mireasă? Sunt atât de fericită pentru tine! Habar n-aveam că ești în căutarea unei soții și cu atât mai puțin a uneia ca domnișoara Norley.

Lovitura era cu atât mai dureroasă pentru Thorn cu cât trebuia să se ascundă.

– Ce e în neregulă cu domnișoara Norley?

– Nimic, din câte știu. Abia am apucat să schimb câteva cuvinte cu ea la bal. Nici măcar nu mi-ai spus că o curtezi, așa că nu mi-a trecut prin cap să-i pun vreo întrebare. Părea o fată foarte liniștită, asta-i tot.

– Așa este. O să-ți placă mult de ea după ce o s-o cunoști mai bine. „Și dacă o s-o pot convinge vreodată să se întoarcă la mine." Iubește teatrul.

– Minunat! O să am cu cine să merg la piesele preferate. Și unde e acum? întrebă ea cu un zâmbet șiret.

– În Surrey, cu mama ei.

– Ah, desigur. Când se întoarce în oraș, trebuie să o aduci la mine ca să putem discuta despre planurile de nuntă, spuse mama în timp ce-l conducea spre câteva scaune de lângă fereastră.

– Ah, tu, Olivia și Lady Norley cu planurile voastre de nuntă, bombăni Thorn în timp ce își însoțea mama spre scaunul preferat. Voi trei vă purtați ca și cum o nuntă necesită cel puțin aceleași planuri strategice ca un atac împotriva francezilor.

– Vorbind din poziția unei femei care a avut parte de trei nunți, pot să-ți confirm că așa este. Poți avea încredere în mine în privința asta.

– Presupun că pot, zise el. Își trase un scaun, se așeză în fața ei și o învălui cu un zâmbet șarmant. Și dacă tot vorbim de nuntă și de lucruri de genul ăsta, mă întrebam dacă nu cumva ai păstrat lista cu invitați de la petrecerea pe care ai dat-o când l-ai botezat pe Grey.

– Poftim? De ce?

Aceea era partea în care trebuia să-și mintă mama.

– Eu și Olivia am vrea să avem o nuntă intimă, la Rosethorn, numai cu oameni apropiați de tine și de familie.

– Dar lista de la nunta lui Grey nu v-ar ajuta cu nimic, spuse ea. Mulți dintre oamenii aceia erau prietenii soțului meu, nu ai mei.

– De aceea o vrem și pe cea de la petrecerea organizată când ne-am născut eu și Gwyn. Ne-am gândit că am putea să comparăm cele două liste și să-i scoatem pe cei care erau exclusiv prieteni ai ducelui de Greycourt sau ai tatălui nostru. Persoanele care au fost și la o petrecere, și la cealaltă ar fi prietenii noștri de familie.

– Dar de ce nu îmi ceri lista prietenilor mei actuali?

– E mai complicat decât atât, mamă, spuse el iritat.

– Nu e așa mereu când e vorba de tine?

El o fixă cu privirea.

– Ce vrei să spui mai exact?

– Dintre toții băieții mei, tu ai fost cel care a ținut secrete.

– Prostii. Grey este...

– Și el e secretos, presupun, dar am avut senzația că m-a protejat când nu mi-a spus prin ce a trecut din cauza unchiului său în urmă cu câțiva ani. Dar tu ești secretos în general. Cu orice. Iar acum brusc te-ai logodit. De ce am senzația că îmi ascunzi ceva? Știu că puneți la cale ceva, dar nimeni nu vrea să-mi spună ce anume.

– Nu punem la ca... Thorn se străduiește să se calmeze. Îmi dai listele sau nu?

Mama lui își netezi tacticoasă fustele.

– Sunt sigură că le am pe undeva. Am împachetat toate lucrurile de la botezul lui Grey și le-am pus în pod, la Carymont, după ce a murit tatăl său. Dumnezeu mi-e martor că nu există nici un motiv pentru care să-mi doresc să păstrez ceva de la nunta cu omul ăla. Dar sigur că am păstrat totul de la nunta cu tatăl vostru și de la nașterea voastră. Lucrurile acelea sunt în pod, la Rosethorn.

– Atunci Grey o să caute lista de la Carymont, iar eu pe cea din pod de la mine.

O expresie melancolică apăru pe fața mamei.

– L-am iubit atât de mult pe tatăl tău! Îmi doresc ca tu și domnișoara Norley să aveți parte de aceeași fericire de care ne-am bucurat noi. Dacă am învățat ceva din cele trei căsnicii, a fost importanța încrederii, afecțiunii și iubirii adevărate. Tatăl tău a însemnat totul

pentru mine. Și, jur, dacă nu erați tu și Gwyn, nu știu dacă aș fi supraviețuit pierderii lui.

În ultimii ani, de câte ori mama lui începea să vorbească așa, Thorn găsea o scuză ca să poată pleca. Îi fusese greu să o audă lăudându-l atât de mult pe acel om care, crezuse el, o înșelase cu altă femeie. Dar acum voia răspunsuri la întrebările pe care le avea. Și nu intenționa să mai ocolească adevărul.

– Mama, am auzit o bârfă acum câțiva ani care spunea că tata, când a avut accidentul, se grăbea să ajungă la Londra pentru că voia să-și vadă amanta. Crezi că e adevărat? Și dacă nu e, știi cine a lansat acel zvon și de ce?

– Dumnezeule! exclamă mama șocată. Bârfa aceea începuse să umble dinainte să mă căsătoresc cu tatăl tău vitreg. Bineînțeles că nu e adevărat. Se ducea la Londra ca să aducă un doctor care să mă ajute la naștere.

– Dar n-a mai ajuns niciodată.

– Nu. Ultima dată când l-am văzut m-a sărutat și mi-a zis că se întoarce cât de repede poate. Dar nu s-a mai întors niciodată, spuse ea cu ochii scăldați în lacrimi și-i cuprinse în palmă obrazul. Până dimineață, vă aveam pe tine și pe Gwyn în brațe. Inspectorul mi-a zis despre accident în după-amiaza aceleiași zile.

Faptul că existau informații diferite legate de motivul pentru care tatăl său plecase la Londra îl măcina pe Thorn.

– Și ești sigură că tatăl nostru nu se ducea la Londra din vreun motiv... personal?

– Cum ar fi o amantă? Sunt foarte sigură. Femeia pe care oamenii o credeau amanta lui era chiar buna mea prietenă Eliza. Și totul e cu atât mai ridicol cu cât tatăl tău nici măcar n-a plăcut-o vreodată, mereu a considerat-o cam ușuratică. A fost unul dintre motivele pentru care nici măcar nu a curtat-o mult timp când era domnișoară. Pe deasupra, Eliza era lângă mine când a murit tatăl tău. Deci era limpede că nu avea cum să se ducă la Londra ca să se vadă cu ea.

– Se pare că nu.

Dar Thorn nu credea că Lady Hornsby putea fi eliminată de pe lista potențialilor criminali ai tatălui său. Femeia putea să fi umblat oricând la trăsură în timpul vizitei la Rosethorn. Poate voise să se răzbune pentru că ducele nu o ceruse pe ea de soție?

La naiba, poate că tată lui și-o făcuse amantă și rupsese legătura înainte de a se căsători cu mama lui? Probabil Lady Hornsby fusese furioasă și abia așteptase o ocazie să se răzbune.

Mama pufni.

– De ce tot răscolești lucrurile astea din trecut? De ce au început să te intereseze? Tu îmi ceri liste de invitați, Sheridan vrea să știe ce punea la cale tatăl lui înainte să moară. Amândoi mă puneți pe gânduri.

– Mamă, îți promit că o să-ți spun la un moment dat, când reușim să ne facem o idee. Dar până atunci aș vrea să fiu atent la oamenii pe care îi primești în cercul tău de prieteni. Credem că în preajma ta și a familiei există oameni care nu sunt de încredere.

Ea își ridică bărbia.

– Cine anume?

– Lady Hornsby și Cora, mătușa lui Grey. Și alte femei cu care ai debutat în societate.

– Nu are nici un sens ce spui, zise ea și flutură din mână. Și ești exagerat de suspicios. O s-o bagi și pe viitoarea ta soacră în grupul ăsta format din *alte femei?*

– Așa o să fac. Deși, sincer, nu cred că e una dintre femeile în privința cărora ar trebui să ne facem griji.

– Ai face bine să nu-i pomenești Oliviei despre asta.

– Nu plănuiam să...

– Iertați-mă, Excelență, spuse din ușă majordomul, a sosit maiorul Wolfe.

Imediat intră Wolfe cu o expresie îngrijorată pe față. Se apropie de Thorn.

– Te-am căutat peste tot.

– Domnule maior! exclamă mama. Chiar nu poți să-ți saluți soacra înainte de a te lansa într-o discuție cu fiul meu?

– Bună ziua, ducesă, spuse el, apoi se aplecă și o sărută pe obraz. Mă tem că trebuie să-l iau imediat pe Thorn cu mine, îi explică Wolfe, apoi se întoarse spre cumnatul său. Trebuie să vorbesc între patru ochi cu tine. E vorba de prietenul nostru Elias.

Pulsul lui Thorn se acceleră. Sigur nu erau vești bune. Se vedea în expresia îngrijorată a maiorului.

– Sigur, spuse el. Iartă-mă, mamă, dar trebuie să plec. Promit că ne vedem în curând.

Nici nu se închisese bine ușa după ei, când Wolfe murmură:

– Elias e mort.

– Poftim? Cum a murit?

– De la o doză mare de arsenic, spuse Wolfe.

– Dumnezeule! exclamă Thorn, apoi coborî vocea când se apropiară de servitori. De unde știi că a fost arsenic?

– Otrava i-a fost pusă în mâncare și în băutură. El n-a mâncat tot, dar șobolanii au terminat ce rămăsese. Și ei erau morți când l-au găsit azi-dimineață. Cadavrul e la legist acum, iar omul spune că e aproape sigur vorba de arsenic.

– Știe cineva cine i l-a administrat?

– A fost în mâncarea pe care a primit-o, deci a trecut prin multe mâini, așa că oricine putea să-l pună. Mai ales că Newgate e practic condusă de infractori. Crede-mă, sunt multe persoane sinistre pe acolo!

Thorn ridică din umeri.

– Nu pot decât să te cred pe cuvânt. Dar e posibil ca arsenicul să fi fost pentru altcineva?

– Puțin probabil. Deși n-a avut nici un vizitator de ieri, când l-am băgat la închisoare, mâncarea sigur era pentru el.

– La naiba! Cineva face mari eforturi ca să se asigure că nu o să aflăm niciodată adevărul din spatele otrăvirii tatălui lui Grey.

Wolfe încuviință din cap.

– Și acum ce urmează? întrebă Thorn.

– Te sfătuiesc să te îndrepți rapid către locul în care s-a dus domnișoara Norley și să o avertizezi de pericol.

La naiba, nu se gândise deloc la asta! Dacă ticălosul acela reușise să ajungă la Elias, care era închis la Newgate, putea să ajungă și la Olivia, în Surrey. Și având în vedere că ea era cea care putea proba că tatăl lui Grey fusese otrăvit, era clar că Olivia se afla în mare pericol.

Dacă i se întâmpla ceva, Thorn nu avea să și-o ierte niciodată. Trebuia să le fi ordonat servitorilor săi înarmați să stea cu ea măcar până ajungea el acolo.

– Gwyn mi-a spus că domnișoara Norley s-a dus acasă, în Surrey, dar nu știa exact unde, continuă Wolfe.

– Servitorii mei trebuie să sosească în orice moment de la Surrey. Le-am spus că vină aici, nu în Berkshire. Ei îmi pot spune unde

e Olivia mai exact, spuse Thorn, grăbind pasul spre reședința lui, care era aproape.

Avea să se ducă în Surrey și să-i spună ce se întâmplase cu Elias. Apoi plănuia să facă un gest pe care nu-l mai făcuse în viața lui în fața unei femei: să o implore să-l ierte și să-l accepte din nou.

Gwyn avusese dreptate în privința unui lucru: să se lupte cu propriile sentimente chiar era ca și cum încerca să oprească acul busolei să indice nordul. O voia pe Olivia. Avea nevoie de Olivia.

Și da, o iubea pe Olivia. Ea era cerneala din călimara lui, tocul dintre degetele lui. Fiecare cuvânt pe care îl scrisese noaptea trecută pentru scena finală a piesei era impregnat cu umorul și observațiile ei excentrice, cu logica și căldura ei.

Trebuia să o facă să înțeleagă că ei trebuiau să fie împreună, că el putea fi genul de soț pe care și-l dorea ea. Că nu avea să-i mai ascundă niciodată ceva. Pentru că, dacă nu putea fi el însuși în preajma Oliviei, nu putea fi el însuși în preajma nimănui.

Capitolul 19

Olivia bătea casa în lung și în lat precum una dintre căprioarele pe care tatăl ei le vâna în acel moment. Mai erau cel puțin două ore până ce se întorcea mama ei din vizita la paroh, apoi amândouă aveau să plece spre Londra.

Olivia destule motive pentru care trebuia să se vadă cu Thorn. Cele mai multe erau legate de lucrurile pe care le lăsase în laboratorul de pe moșia lui. Nu aveau de-a face cu faptul că voia să reia relația lor. Nu, nicidecum.

Ce mincinoasă era! Pentru că *voia* să rezolve problemele dintre ea și Thorn.

Și totuși, de câte ori se gândea să-i ceară scuze pentru ceea ce mama ei numise *reacția exagerată* legată de cele două personaje, îi lua sângele foc și nu mai putea gândi limpede. Nu se putea controla când venea vorba de Thorn și de piesele lui. Pur și simplu nu reușea să-și scoată din minte imaginea sa și a mamei, amândouă aflate pe o scenă și ridiculizate de public.

Se duse la fereastra preferată, care dădea spre grădină pe care mama ei o îngrijea cu atâta atenție. Trebuia să treacă peste asta. De ce nu reușea?

Majordomul intră în cameră, aparent foarte agitat.

– Domnișoară, e un domn aici care dorește să vă vadă. Susține că este ducele de Thornstock, spuse el, aruncând o privire peste halatul care îi acoperea cămașa de noapte. Doriți... să-l vedeți?

Inima Oliviei o luă razna. Thorn era *acolo*? Dumnezeule!

– Da! Când majordomul ridică o sprânceană, ea preciză repede: O să mă văd cu el în grădină.

Majordomul avea dreptate. Nu putea ca Thorn să o vadă *așa*, pentru numele lui Dumnezeu!

Imediat ce ieși majordomul pe ușă, Olivia zbură pe scări, strigând după cameristă. Din fericire, fata reuși să o îmbrace și să-i aranjeze părul în mai puțin de o oră.

Când ajunse din nou la scări, păși cât de solemn putu, așa cum își dorise mereu mama ei. Dar sângele îi vâjîia în urechi, palmele îi transpiraseră și nu se putea calma oricât de mult încerca să se convingă că el trebuia să fie cel nervos, nu ea.

Îl găsi lângă o tufă de trandafiri. Părea palid și pierdut, dar tot chipeș era chiar și din profil. De ce trebuia să arate mereu atât de delicios, chiar și când voia să fie furioasă pe el?

– Excelență, spuse Olivia.

El se întoarse spre ea, vizibil ușurat. Apoi Olivia văzu cum ochii lui imposibil de albaștri se umplură de regrete.

– Ești aici, zise el, ca și cum nu-i venea să creadă.

– Și tu. De ce ai venit?

– Ca să-ți spun că Elias e mort.

– Mort?! De ce? întrebă ea șocată.

– Otrăvit cu arsenic, se pare.

Inima i se strânse.

– Deci ai venit să mă întrebi dacă vreau să-i testeze rămășițele ca să fiți siguri?

Judecând după expresia lui confuză, de data aceasta reușise să-l șocheze.

– Poftim?! Nu! Nu avem de nevoie de tine. Adică nu e cazul. Șobolanii morți pe care i-au găsit în jurul mâncării lui au confirmat practic că a fost vorba de arsenic. Am considerat că trebuie să știi ca să nu te mai temi că scapă de la închisoare și vine după tine. Ori plătește pe cineva care să vină după tine.

– Eu... nu eram îngrijorată. Cel puțin până acum.

– Nu e nevoie să-ți faci griji. Nu a avut vizitatori, ceea ce înseamnă că nu a putut să-i spună persoanei care l-a angajat că faci experimentele în altă parte. Așa că ești în siguranță.

Ea se uită în jos, la aleea din pietricele.

– Atunci acesta e singurul motiv pentru care ai venit până aici?

– Bineînțeles că nu!

Vehemența din tonul lui îi dădu Oliviei speranțe. Își ridică privirea spre el și așteptă.

– Am venit să-ți spun cât de rău îmi pare. Nu am nici o scuză că nu ți-am spus imediat de Grasping și Slyboots. Sau măcar în momentul în care mi-ai spus că-ți plac piesele.

Ea înghiți în sec.

– Și de ce nu ai făcut-o?

– Când am ajuns la discuția despre piese, deja începusem să te plac. Și să-mi amintesc de ce te plăcusem prima dată când ne-am întâlnit, spuse el și își trecu degetele prin părul superb. Știam că o să fii rănită dacă aflai că personajele Slyboots și Grasping sunteți tu și mama ta și am preferat să tac decât să te rănesc. Pur și simplu sunt un laș. Ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp înainte. Ea încă încerca să asimileze, când el continuă: Dar ți-am adus un cadou prin care sper să mă revanșez față de tine.

Dacă îndrăznea să-i dea vreo bijuterie, așa cum făcea întotdeauna tatăl ei cu mama vitregă după ce comitea ceva grav, Olivia plănuia să i-o arunce în cap.

Din fericire, nu era o bijuterie. Nu era nici măcar un cadou tradițional. Thorn îi întinse un teanc de hârtii.

În timp ce ea lua foile, el preciză:

– Am făcut niște modificări la piesa cu Felix pe care tocmai am terminat-o. Te rog să citești înainte să decizi să renunți la noi pentru totdeauna!

Deja curioasă, Olivia începu a citi ceea ce părea o scenă foarte lungă, modificată pe alocuri cu creionul. Se încruntă, pentru că nu reușea să distingă anumite pasaje.

– Te rog să-mi scuzi scrisul. Am făcut schimbările în trăsură, pe drumul până aici.

– Asta explică de ce ai folosit creionul, spuse ea sec.

El ridică din umeri.

– E greu să scrii cu toc și călimară într-o trăsură aflată în mișcare. Chiar dacă ai o masă de scris portabilă.

– Îmi imaginez, spuse ea.

Continuă să citească până când ajunse la un pasaj în care erau menționate Grasping și Slyboots. Trase adânc aer și piept și citi. Apoi se uită șocată la el.

– Le-ai omorât!

El încuviință din cap, apoi arătă spre paginile pe care le ținea în mână.

– Da, dar am făcut-o într-un mod comic, după cum poți observa.

Ea nu răspunse, absorbită de replicile lui Felix, care descria cum muriseră cele două într-o avalanșă din Alpi, în timp ce urmăreau un conte austriac.

Cum ea tăcea în continuare, Thorn adăugă:

– Dar, dacă preferi un eveniment mai tragic, pot să fac și asta.

Uluită, ea ridică privirea spre el.

– Tu... tu... le-ai omorât pe Grasping și pe Slyboots *pentru mine*? Ca să-mi faci *mie* pe plac?

– Fac orice vrei tu, numai să mă primești înapoi, spuse el cu sinceritate.

Ea flutură foile spre el.

– Nu trebuia să faci asta.

Fața lui Thorn se întunecă.

– Pentru că tot nu poți să mă ierți.

– Nu! rosti ea repede. Nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că... sunt două dintre cele mai reușite creații ale tale. Nu poți să le omori, îi zâmbi ea vag. Asta presupunând că intenționezi să continui să scrii despre Felix și prietenii săi. Pentru că am auzit un zvon că s-ar putea să te oprești.

El păși spre ea, cu ochii strălucitori.

– Sincer să fiu, încă nu m-am decis. O să văd cum merge piesa asta în teatre. Iar dacă e primită bine, s-ar putea să mai scriu.

– N-o să meargă bine deloc dacă le omori pe Slyboots și pe Grasping. Sunt cele mai amuzante personaje ale tale. Pur și simplu nu poți să le omori!

– Am crezut că le urăști, zise el încet.

Și ea crezuse la fel. Dar nu-i plăcuse că fuseseră omorâte. Simțea că era cumva greșit. Când le putea separa de ea și de mama ei, le adora.

– Da, le-am urât. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi-e mai limpede că nimeni nu știe că au fost inspirate de mama și de mine. Așa că, dacă nu plănuiești să-ți folosești propriul nume pentru piese...

– N-o să fac niciodată așa ceva. După cum spuneam, se presupune că ducii nu scriu piese de teatru.

– Atunci nimeni nu o să ghicească vreodată cine le-a inspirat. O să fie secretul nostru.

El îi luă mâna într-a lui.

– Asta înseamnă că mă ierți?

– Pentru ce? Pentru că nu mi-ai zis că personajele tale comice suntem eu și mama? Sau că nu mi-ai zis că tu ești, de fapt, scriitorul meu preferat?

– Eu sunt scriitorul tău preferat? Serios?

Ea izbucni în râs.

– Bineînțeles că asta ai auzit mai întâi. Ești la fel de vanitos precum Juncker.

– Din ce în ce mai bine. Crezi că Juncker e vanitos.

– O să am nevoie de încă o cină cu el ca să fiu sigură, spuse ea cu un zâmbet obraznic.

– Nici să nu visezi! Abia am reușit să supraviețuiesc la prima. Oh, spuse el, știu că ți-am zis că nimeni din familia mea nu a aflat că scriu. De fapt, Gwyn știe. Dar eu nu știam că aflase.

– Oare de ce nu mă surprinde? Sora ta e o femeie foarte inteligentă.

Thorn își dădu seama că încă se învârteau în jurul problemei principale.

– Deci mă ierți, spuse el.

– Numai dacă îmi promiți că nu mă mai minți niciodată. Pentru că, spre deosebire de sora ta, eu nu suport dacă îmi ascunzi ceva, oricât de neplăcut ar fi, rosti ea, încercând să-și controleze lacrimile. Iar dacă aflu că ai o amantă sau că ți-ai petrecut noaptea la bordel când mie mi-ai spus că ești la club, o să fiu distrusă.

– Nici eu nu vreau să mai fac asta vreodată. Da, îți promit că nu o să te mint niciodată.

– Și eu îți promit, de asemenea, că nu o să te mint. Și, zise ea prinzându-i obrazul în palmă, te iert.

– Bine, rosti el. Pentru că nu cred că suport să trăiesc neiertat de tine.

Oh, cum știa să învârtă cuvintele! Olivia îi zâmbi provocator.

– Cred că trebuie să-mi explici mai clar.

– Poftim?

– Așa cum mi-ai explicat de ce voiai ca nunta să aibă loc la Rosethorn, cu o aprobare specială. Îți amintești? spuse ea pe un ton seducător.

El se uită lung la ea înainte ca un zâmbet să-i înflorească pe buze.

– Ah, da, îmi amintesc.

Când încercă să o ia în brațe, ea se dădu înapoi, spre o tufă de curpen și iederă, și-l trase și pe el.

– Cred că avem nevoie de intimitate pentru asta, Excelență. Dacă nu vrei să fii forțat să te căsătorești cu mine pentru că am fost prinși îmbrățișându-ne.

– Asta ar fi îngrozitor, spuse el în timp ce se retrăgeau sub niște copaci. Dar te avertizez că, dacă stăm aici, în aerul acesta rece de toamnă, trebuie să ne ținem cald, iar asta ar fi și mai... intim.

– Trebuie să-mi explici ce ai vrut să spui, șopti ea.

El o trase în brațe și o sărută lung. Olivia simți că i se taie genunchii.

Thorn se dezlipi de ea doar ca să arunce o privire în jur. Văzu o bancă de piatră, o trase într-acolo și se așeză. Ea încercă să se pună alături, dar el o trase și o așeză între picioarele lui.

– Te-ai îmbrăcat în rochia asta care se deschide în față special pentru mine, scumpo?

– Și dacă aș fi făcut-o? replică ea în timp ce dădu drumul manuscrisului pe bancă.

– Atunci o să profit din plin.

Îi desfăcu rochia în câteva secunde și apoi corsetul. Cămășuța îi luă mai mult, pentru că descheie cu grijă fiecare năsturaș.

– Ah, da, șopti el, cuprinzându-i sânii goi. Exact ce căutam.

Până când el își puse gura pe sfârc, Olivia crezu că avea să moară de nerăbdare. Gemu în timp ce el sugea un sfârc și-l freca pe celălalt între degete.

– Ești... șocant de bun la asta. E cam... îngrijorător.

– Recunosc, spuse el în timp ce-i mușca ușor un sfârc, că am căpătat experiență în niște condiții destul de dubioase. Pe care probabil le-ai dezaproba, adăugă el, lingând un sfârc. Dar zilele acelea s-au terminat.

Ea se uită în jos la el.

– Ești sigur?

– Oh, da, rosti el și își trecu limba peste sfârcurile ei până ce o făcu să geamă. Îți place asta, scumpa mea soție depravată?

– Da, gemu ea, și îi lipi capul de sâni. Deși nu-mi amintesc să fi acceptat să mă căsătoresc cu tine după... refuzul recent.

El se opri ca s-o privească.

– Te rog să nu mă tachinezi în legătură cu asta! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Și eu eram singurul vinovat. Așa că ai milă, te rog! N-o să supraviețuiesc dacă te pierd din nou, iubirea mea!

– T-tu... mă iubești? se bâlbâi ea.

– Mai mult decât îți poți imagina.

Își descheie nasturii de la pantaloni, apoi își trase lenjeria și scoase la iveală membrul excitat.

– Vrei să-ți explic mai mult?

– Cu siguranță. Mă tem că viitoarea ta soție pricepe mai greu și trebuie să-i tot demonstrezi.

El îi ridică fustele și o puse să-l încalece. Olivia observă că Thorn își întinsese haina pe bancă, de o parte și de alta, ca ea să nu fie nevoită să îngenuncheze pe piatra rece, în timp ce el o ghida spre mădularul excitat. Gestul grijuliu îi topi inima.

În timp ce ea se lăsa să alunece peste mădularul lui, el șopti răgușit:

– Ești minunată, scumpo!

– Și tu la fel, spuse ea, surprinsă să constate că disconfortul simțit prima dată când făcuseră dragoste fusese înlocuit de senzația plăcută dată de membrul gros care o umplea. Paradisul meu! Dragostea mea!

– Ești a mea, rosti el posesiv în timp ce-i mușca și îi sugea sfârcurile. Pentru totdeauna!

El o ținu și o ghidă în sus și în jos, peste bărbăția lui, până când ea înțelese mișcarea.

– Oh! exclamă ea. Ce interesant!

– Poți să-l consideri un experiment dacă vrei, șopti el. Pentru a-mi distrage atenția.

Ea izbucni în râs.

– M-aș putea obișnui cu asemenea experimente. Atât timp cât nu duc la... explozii.

– Oh, crede-mă, ba chiar duc la explozii! Dar nu chimice, adăugă el și începu să-i sugă un sfârc.

Apoi pătrunse cu putere în ea și începu să se miște mai repede. Între penetrările lui sălbatice și dorința ei de mai mult, intrară într-un ritm nebun.

– Te iubesc, murmură ea când simți că sângele începea să-i ia foc. Te iubesc chiar mai mult decât iubesc chimia.

Chipul lui se lumină când auzi acele cuvinte.

– Și eu te iubesc... Chiar mai mult decât iubesc teatrul.

El o conducea spre un final glorios, care o făcea să geamă și să țipe deasupra lui.

– Te iubesc, rosti el răgușit, așa cum oceanul iubește țărmul.

– Cum fosforul iubește aerul...

Ea urca și cobora din ce în ce mai rapid, răspunzând mișcărilor lui frenetice. El îi trezea propria nevoie, aducând-o tot mai aproape de culme, de locul în care își găseau pereche și care îi aprindea pe amândoi.

– Pentru totdeauna, spuse el pătrunzând-o adânc. În orice loc din lume. A mea. Iubirea mea!

Și exact când trupul ei explodă, iar ea se agăță de el cu un strigăt triumfător, el își vărsă adânc sămânța în ea.

Apoi căzură unul peste altul, extenuați și satisfăcuți. Rămaseră așa o vreme, strâns îmbrățișați.

La un moment dat, Thorn se răsuci sub ea.

– Presupun că părinții tăi nu sunt acasă.

Olivia reveni brusc la realitate.

– Oh, mama o să ajungă dintr-o clipă în alta! O să vină după noi imediat ce-i spun servitorii că ești în grădină. Cu mine!

Îngrozită, ea se dădu jos de pe el și începu să-și așeze hainele.

– Dar ce poate să ne facă? Să ne oblige să ne căsătorim?

Ea își dădu ochii peste cap și luă manuscrisul de pe bancă.

– N-o să ți se mai pară atât de nostim când o să ne trimită la Londra să ne căsătorim imediat.

– Ah, dar e perfect, înseamnă că diseară putem dormi în patul acela mare din apartamentul meu, la Rosethorn.

– Nu-i așa? zâmbi ea.

Apoi și-l imagină pe tatăl ei fugărindu-l pe Thorn cu arma de vânătoare, așa că se aplecă și-l trase de pe bancă.

– Hai, îmbracă-te și aranjează-ți hainele!

Râzând, el își încheie nasturii și apoi o luă în brațe.

– Liniștește-te, te rog! În timp ce te așteptam, i-am spus majordomului că sunt logodnicul tău și l-am plătit ca să ne lase în pace. L-am plătit și ca să ne anunțe dacă apare vreunul din părinții tăi.

– Ce sigur ai fost pe tine, spuse ea, încercând să nu râdă.

– Eram sigur că aș fi spus și aș fi făcut orice era nevoie ca să fii a mea.

– Mă lași să-mi continui munca de chimist?

– Rezolvat.

– Chiar dacă înseamnă să nu fiu întotdeauna disponibilă când ai nevoie de mine?

– Chiar dacă trebuie să te slujesc zi și noapte.

– Nu fi ridicol! Ai servitori pentru asta.

– Sunt o serie de lucruri pe care prefer să le fac cu mâna mea, spuse el cu ochii strălucitori. Am însă și eu o condiție. Când ești însărcinată, nu faci experimente cu substanțe periculoase.

– S-a făcut, zise ea. Vezi cât e de ușor să negociezi cu mine?

– Ești mulțumită atât timp cât îți *explic* cum trebuie, nu-i așa?

– Oh, da! Sunt ca o coală albă când vine vorba de genul acela de experimente, dragostea mea!

– Atunci prevăd că o să am foarte mult de explicat în viitor.

Apoi, când el se aplecă și o sărută, ea decise că era minunat să fie căsătorită cu un scriitor.

Epilog

Îi luase ceva timp să strângă laolaltă toate rudele și soții acestora, precum și pe mama lui în același loc, dar Thorn, în sfârșit, reușise. Acum trebuia doar să nu mai tânjească să fie satisfăcut, pentru că era un comportament care nu se potrivea cu subiectul întâlnirii.

Dar nu se putea abține. Cu o zi înainte, el și Olivia în sfârșit se căsătoriseră. Le luase trei săptămâni să ajungă la altar, nu trei zile, așa cum voise el, din cauza femeilor care insistaseră că era nevoie de timp pentru a planifica o nuntă, cu sau fără aprobare specială.

Acum Olivia stătea împreună cu ceilalți în jurul mesei imense de la Rosethorn, zâmbind satisfăcută, ca și cum își amintea cum făcuseră dragoste noaptea trecută. Trebuia să se abțină să se uite la ea. Sau să-și amintească cum se simțise când o pătrunsese noaptea trecută, știind că era a lui, oficial, pentru totdeauna. Ori cum se trezise dimineață alături de ea, de *soția* lui.

Pentru el, acela fusese un moment mai înălțător decât nunta.

– Thorn, despre ce e vorba? întrebă Sheridan.

El își șterse rânjetul de pe față.

– Despre mama și despre decesele soților ei. Un subiect care ne-a dat ceva de lucru în ultimul timp.

– Știam că puneți ceva la cale! exclamă mama. Când toată lumea se întoarse mirată spre ea, mama adaugă, ușor bosumflată: O mamă știe mereu lucrurile astea. Deci ce-ați pus la cale, mai exact?

– Îi explici tu, Grey? Sau vrei să o fac eu? întrebă Thorn.

– E casa ta, zise Grey. *Tu* ar trebui s-o faci. În plus, tu și Wolfe sunteți singurii care știți întreaga poveste.

– În regulă, spuse Thorn și se întoarse spre mama lui. După cum îți amintești, anul trecut am ajuns la concluzia că Maurice și predecesorul său au fost uciși. Când ea făcu ochii mari de mirare,

el adăugă repede: Asta e ce ne-a făcut să ne gândim la tatăl lui Grey, dar și la al meu și al lui Gwyn. Credem că amândoi au fost uciși.

– E absurd! interveni mama. Thorn, tatăl tău a murit într-un accident de trăsură!

– Da, dar credem că șuruburile trăsurii au fost slăbite intenționat de cineva, ceea ce a făcut să se desprindă capra vizitiului, caii să o ia razna și trăsura să se facă praf. Dacă nu era Wolfe să intervină rapid, în urmă cu un an, când ne duceam la Londra pentru debutul lui Gwyn, și eu aș fi putut sfârși la fel – mort într-un accident de trăsură. În ambele cazuri, cineva a slăbit, probabil intenționat, șuruburile de la osia care ținea capra vizitiului legată de trăsură.

– Poftim?! spuse mama. Nu... nu înțeleg.

Gwyn o luă de mână.

– N-am vrut să te necăjim, mamă, cu ce am descoperit până ce nu am fost siguri că nu ne imaginam anumite lucruri. Dar, într-adevăr, se pare că îi omoară cineva pe gentlemenii apropiați de tine. Și dacă eu și Joshua nu am fi observat că a umblat cineva la trăsură, și tu ai fi avut un accident. Toți patru puteam fi morți acum ori grav răniți.

– Așa că am decis să începem cu investigarea decesului tatălui meu, spuse Grey. Suspectam că n-a murit de malarie, așa cum s-a crezut, pentru că eu, presupunând că l-aș fi infectat, am supraviețuit, dar tata, nu. Așa că am rugat-o pe soția lui Thorn să-și folosească vastele cunoștințe în domeniul chimiei, pentru a testa rămășițele tatălui meu. Acesta este adevăratul motiv pentru care Thorn și Olivia au venit la Carymont cu mine și cu Beatrice.

– Deci m-ați păcălit? Ar trebui să vă fie rușine!

– N-am vrut să te îngrijorăm, rosti Beatrice.

– Hm, bombăni mama.

– Oricum, spuse Thorn, zâmbindu-i Oliviei, geniala mea soție a găsit arsenic în rămășițe. Dar, înainte de asta, cineva a încercat să-i oprească experimentele, distrugându-i laboratorul. Ar fi putut fi ucisă în explozie. Din fericire, nu era în laborator când s-a întâmplat. Pe deasupra, băiatul care a provocat explozia a dispărut. Dar Joshua a reușit să-l găsească și să-l aresteze. Însă Elias a fost

omorât în închisoarea Newgate înainte să apuce să ne spună cine îl angajase.

Toată lumea de la masă suspină la unison.

– Dar știm cum a fost omorât? întrebă Sheridan.

– Știm că a fost otrăvit cu arsenic, explică Thorn. Dar nu știm cum a ajuns arsenicul în mâncarea lui de la închisoare.

Sheridan se aplecă peste masă.

– E posibil ca el să fi fost responsabil de moartea unchiului Armie și a tatălui meu?

– În acest moment, orice este posibil, răspunse Thorn. Doar că Elias nu ar fi avut cum să comită primele două crime. Pentru că era mult prea tânăr. Însă avem un cerc de suspecți.

– Un cerc de suspecți?! exclamă mama. Dumnezeule! Cine ar face așa ceva?

– Ajungem și acolo, mamă, spuse Grey.

Thorn întinse două coli vechi de hârtie.

– După cum știți, mama are tendința de a păstra întregul ei trecut împachetat în cutii și depozitat în pod.

Toată lumea râse.

– Așa că avem lista cu persoanele care au participat la botezul lui Grey de la Carymont, când a murit tatăl lui. Avem, de asemenea, lista celor care au fost prezenți la Rosethorn la nașterea mea și a lui Gwyn, când a murit tatăl nostru. În afară de mama, sunt trei nume care apar pe ambele liste, toate femei. Eu și Grey am dedus că, presupunând că ambii bărbați au fost uciși, criminalul a avut acces în casă, ceea ce înseamnă că a participat la ambele evenimente.

Mama se ridică de pe scaun.

– Nu-mi vine să cred că e adevărată această... conspirație pe care o suspectezi. Totul mi se pare foarte straniu. Oamenii aceia sunt prietenii noștri! Ce interes ar fi avut să-i ucidă pe tații voștri?

Sheridan se așeză din nou pe scaun.

– Nu știu, mamă, dar ai văzut dovezile de anul trecut legate de decesul unchiului Armie și cel al tatălui meu. Asta înseamnă că sunt trei dintre soții tăi și fratele unuia dintre ei. E clar că începe să pară ceva organizat.

Femeia rămase fără culoare în obraji.

– Atunci de ce să fiu exclusă din cercul de suspecți?

– Pentru că nu aveai cum să comiți toate cele patru crime, îi spuse Thorn cu blândețe. În cazul accidentului tatălui nostru, tu nășteai în acel moment. E puțin probabil să te fi strecurat din casă și să fi slăbit șuruburile de la trăsură. Când a murit unchiul Armie, erai în străinătate. De fapt, credem că tocmai de aceea a așteptat atât de mult criminala noastră să-l omoare pe tatăl nostru vitreg. Zona în care ea acționa nu se întindea până în Prusia. Cred că a devenit din ce în ce mai frustrată văzând că tu și Maurice stați atât de mult în Prusia, așa că l-a ucis pe unchiul Armie, ca să vă facă pe tine și pe Maurice, care era moștenitorul unchiului Armie, să vă întoarceți mai repede în Anglia, iar ea să-l poată omorî și pe Maurice.

– Și probabil pe mine.

Grey încuviință din cap.

– Adevărul este că nu știm de ce ar omorî cineva atâția oameni. Și până când nu înțelegem asta, nu putem dezvălui această conspirație, dacă despre asta este vorba.

Femeia se lăsă înapoi pe scaun.

– Deci, cine sunt cele trei femei pe care le găsim pe ambele liste?

– Prima este Cora, mătușa lui Grey, o femeie foarte rea, extrem de ambițioasă, după cum bine știți, spuse Thorn. Mai este Lady Norley, în privința căreia soția mea m-a asigurat că nu poate fi criminala. Și mai este prietena ta, Lady Hornsby.

– Sigur nu e ea, zise Beatrice. A fost așa de drăguță cu mine când am fost prezentată la curte!

– În opinia mea, zise Thorn, trebuie să le tratăm la fel pe toate trei, chiar dacă soția mea garantează pentru caracterul mamei sale vitrege.

Grey continuă:

– Dar, chiar dacă am reușit să dovedim, spre satisfacția noastră, că tatăl meu a fost otrăvit, a fost dificil să investigăm și celelalte aspecte ale crimei care a avut loc cu 34 de ani în urmă. Așa că eu, Gwyn și Thorn am căzut de acord că șansa noastră de a o prinde pe ticăloasă era să dezlegăm misterul celor mai recente crime – acelea ale celor doi duci de Armitage.

Thorn făcu un semn spre Sheridan și Heywood.

– Deci o să ne bazăm pe voi doi în această investigație. Deși ne-am dat seama că Heywood stă în acea zonă doar de un an, iar Sheridan, de aproape doi, ei cunosc mai bine decât oricare dintre noi orașul și localnicii. Cei din localitate au încredere în ei pentru că deja au demonstrat cine sunt. În plus, întrebările pe care le pune un duce local au mai multă greutate decât cele puse de oricare dintre noi. Și nu vreau să pun nici una din aceste greutăți pe umerii mamei.

– Ba să mă scuzați, interveni mama. Și eu sunt parte din comunitatea aceea, la fel ca băieții, așa că vreau să mă implic. Și nu sunt de acord să le spunem localnicilor că băieții mei investighează o crimă în care aș putea fi implicată și eu.

Sheridan îi cuprinse umerii cu brațul.

– Îți promit că eu și Heywood o să le arătăm tuturor cât se poate de limpede că nu te suspectăm pe *tine*.

– Nu e de ajuns. Vreau să mă implic!

– O să vorbim după aceea, mamă, interveni Heywood.

– Și încă un lucru, adăugă Thorn. Celălalt motiv pentru care ne-am reunit este că vrem să vă atragem atenția să fiți mereu precauți. Până acum, criminala nu pare să fi încercat să-l omoare pe nici unul dintre noi. Poate cu excepția acelei încercări a lui Elias, care a fost dejucată, de a implica într-un accident trăsura noastră. Însă această situație se poate schimba oricând. Deja a ucis mulți oameni și nu cred că o să se oprească la acele crime. Așa că fiecare dintre noi trebuie să fie în gardă. În același timp, nu e prudent să împărtășim suspiciunile despre care am discutat azi cu alte persoane, doar dacă este necesar. Nu vrem să atragem atenția și să devenim următoarele ținte ale ucigașei.

– De exemplu, nu-i spuneți Vanessei că o suspectăm pe mama ei, zise Sheridan. Pentru că femeia aia o să ne înnebunească încercând să afle din ce motive.

Heywood izbucni în râs.

– Tu ești singurul pe care îl scoate din minți, frate! Mai ales de când a făcut o pasiune pentru poetul acela Juncker, care e prieten cu Thorn.

– E poetul despre care mi-a tot vorbit verișoara mea în ultimul timp? se încruntă Grey spre Thorn. Tu știai?

– Ah... Am aflat și eu cu puțin timp în urmă. Și nu aveam de gând să-ți spun, sincer să fiu. Știam că nu o să-ți placă.

– Vanessa și Juncker! pufni Grey. Asta ne mai lipsea!

– Înainte ca discuția să degenereze într-o bârfă irelevantă pentru tema noastră de azi, spuse sec Thorn, mai e un aspect legat de această investigație pe care vreau să-l menționez. Wolfe a fost de acord să fie responsabil de strângerea informațiilor în urma eforturilor noastre. Are prieteni importanți în poliție și printre anchetatori. Așa că, dacă aveți nevoie de o informație pe care nu reușiți să o obțineți, mergeți la el.

– Ar trebui să-l implicăm în asta și pe domnul Bonham, interveni mama. A fost avocat înainte să devină omul de încredere al lui Maurice, așa că se pricepe la legi.

Thorn abia își înăbuși o înjurătură.

– Nu aducem oameni din afara familiei, mamă, cu excepția cazurilor în care avem nevoie de ajutorul lor pentru a obține câte o informație răzleață. Mă îndoiesc că o persoană din afară poate pune cap la cap toate aceste frânturi de informații, dar, dacă îl implicăm pe Bonham, el o să aibă la dispoziție toate informațiile, iar atunci o să-și dea seama ce punem la cale. Și nu putem risca să ne trezim că pretendentul tău discută despre acele informații sau bârfește cu persoana greșită.

Mama se înroși.

– Nu e pretendentul meu, protestă ea.

Gwyn și Beatrice schimbară priviri care arătau că aveau altă opinie.

– Indiferent ce este sau nu este, nu poate să facă parte din această investigație. Înțelegi, mamă?

– Cum spui tu, Thorn. Nu pot să am și eu un bărbat drept prieten! Și văd că nici prietene nu mai pot avea, mai nou, pentru că sunt suspectate de crimă de către copiii mei, adăugă ea și se ridică de la masă. Mă duc să aduc niște ceai.

– Vă ajut eu, se oferi Olivia, plecând după ea în timp ce-l certa pe Thorn din priviri.

Thorn le surprinse apoi pe Beatrice și pe Gwyn uitându-se insistent la el.

– Ce e? întrebă el.

– Nu puteai să abordezi problema mai delicat? întrebă Gwyn. Mama tocmai a aflat că practic toți prietenii ei sunt suspecți. Încă asimilează informația. Ai fi putut da mai multă dovadă de tact când i-ai zis să nu-i spună prietenului ei Bonham ce știm.

– Thorn? rosti Grey. Tactul nu este punctul lui forte. A avut dreptate în legătură cu Bonham, dar nu are nici o urmă de tact în capul ăla.

– Îți amintești când a venit regele să-l viziteze pe tatăl nostru vitreg... începu Sheridan.

– Întâlnirea s-a încheiat aici, anunță Thorn și se îndreptă spre ușă.

Pentru moment, se săturase de familia lui. Își voia doar soția.

Soția lui. Ducesa, partenera de pat și femeia care îl cunoștea mai bine decât oricine.

Zâmbi. Ea făcuse ca totul să fie bine. Iar el încă se întreba dacă nu cumva fusese un neghiob, în urmă cu nouă ani, pentru că nu se străduise mai mult să o convingă să se căsătorească cu el.

O găsi vorbind cu mama lui în salon și se dădu un pic înapoi ca să asculte.

– Trebuie să înțelegi, zise Olivia. Thorn trăiește cu impresia că are dreptul să-i spună mamei sale ce să facă. Pentru că e un bărbat încăpățânat, care crede că le știe mai bine pe toate.

Mama lui mai zise ceva, dar Thorn nu putu auzi. Olivia izbucni în râs.

– Exact!

Femeia spuse din nou ceva, dar, cum nu o putea auzi, hotărî că nu mai avea nici un sens să tragă cu urechea. În plus, Olivia avea să-i spună totul mai târziu.

Intră în cameră.

– Mamă, îmi pare rău! N-am vrut să te supăr.

Femeia se ridică și veni să-l sărute pe obraz.

– E în regulă. Olivia mi-a explicat că voiai să arăți că ești bărbat.

– Și ești de acord cu ea?

– Chiar sunt, spuse ea zâmbind, apoi îi șopti la ureche: Îmi place mult soția ta. Și pare să te iubească destul de mult.

Mama lui plecă să supravegheze servirea gustărilor pentru invitații din salon, lăsându-l pe Thorn zâmbind, foarte mândru de el.

Se duse lângă soția lui.

– Mama te place, rosti el, oferindu-i mâna ca să o ajute să se ridice de pe canapea. Dar nu sunt surprins. Oricine nu te place nu poate fi decât nebun.

– De ce? întrebă Olivia. Pentru că mă placi tu?

– Exact. Sunt cunoscut pentru faptul că am gusturi bune la femei.

Ea ridică o sprânceană.

– Trebuie să te cred pe cuvânt, pentru că încă nu mi-ai dat numele nici măcar uneia dintre fostele amante.

– Și nici nu intenționez să fac asta vreodată, o avertiză el. Trebuie să mă crezi că nici una nu se poate ridica la nivelul tău. Nici măcar cu o bucățică de fosfor și o lumânare.

Ea izbucni în râs.

– Ești incorigibil.

Thorn o trase la el în brațe.

– Tocmai de aceea îți place de mine, scumpo! Femeile sunt mereu atrase de bărbați răi și periculoși.

– Poate că e adevărat. Dar pe mine nu m-a atras asta la tine.

– Dar ce anume? întrebă el, în timp ce o sărută de la tâmplă până la ureche.

– Faptul că m-ai acceptat cu toate ciudățeniile mele. Înainte de a fi prinși sărutându-ne, mi-a fost clar că mă plăceai, în ciuda obsesiei mele pentru chimie și a disprețului față de așa-zisele valori promovate în societate.

– Mi-ai plăcut tocmai datorită acelor *ciudățenii*, scumpa mea soție! Doar că mi-a luat mult timp să-mi dau seama. Se pare că nu ești singura care învață lent și are nevoie de explicații în această căsnicie.

– Atunci lasă-mă să-ți explic eu de data asta, șopti ea. Deși poate că ar trebui să închidem ușa ca să nu-ți scandalizăm familia.

– Sau să ne retragem în dormitor? sugeră el.

– Thorn! țipă ea. E încă dimineață! Dacă ne retragem acum în dormitor, toată lumea o să știe ce facem.

– Așa sper și eu. Te-ai căsătorit cu un bărbat dintr-o familie de băieți răi, ca mine, scumpo, și nu prea avem remușcări în ceea ce privește lucrurile astea.

Se desprinse din îmbrățișare doar ca să încuie ușa, apoi se întoarse la ea.

– Pe de altă parte, dragostea mea, să ne consumăm încă o dată căsătoria în salon i-ar putea scandaliza pe cei din familie. Să experimentăm?

– Oh, da! spuse ea râzând. Știi cât de mult îmi plac experimentele.

Una peste alta, experimentul avu un succes răsunător.

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „DINASTIA DUCILOR"

Sărutul pătimaș al domnișoarei Olivia Norley, o tânără pasionată mai degrabă de chimie decât de rochii, podoabe și săli de bal, ar fi trebuit să fie doar o simplă amintire pentru ducele de Thornstock – mai ales că în jurul lui roiesc atâtea debutante care vor să cucerească inima și averea unui nobil tânăr și arătos.

Dar el nu a uitat că, din cauza acelui sărut, a fost șantajat și, mai mult, a ajuns să fie văzut ca un libertin cu reputație îndoielnică. Iar când Grey, fratele lui vitreg, vrea să descifreze misterul unei crime din trecut și pentru asta o angajează chiar pe domnișoara Olivia Norley, Thorn jură să-i urmărească fiecare pas și să afle adevăratul motiv pentru care vrea să-i ajute familia.

Pentru Olivia Norley, să demonstreze că tatăl lui Grey a fost otrăvit cu arsenic poate fi cel mai de succes experiment al carierei de chimist la care visează de atâta vreme... dacă prezența constantă a lui Thorn nu i-ar distrage atenția. În plus, lucrurile nu merg așa de ușor cum s-a așteptat, pentru că o persoană misterioasă îi pune piedici și face tot posibilul să distrugă dovezile crimei. Însă cea mai surprinzătoare descoperire va fi alta: că inima își urmează propria cale chiar și în cele mai periculoase împrejurări.

„Combinația perfectă de romantism, mister și suspans îi va face cu siguranță pe cititori să aștepte cu nerăbdare următorul roman al Sabrinei Jeffries."
PUBLISHERS WEEKLY

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1990
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7168-4
9 786063 371684
Alma